

[1972 மார்ச் 11]

(5) 1972-73 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள்மீது
வாக்கெடுப்பு.

(அ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 23—சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள்
முதலியன.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர்
அவர்களே—

ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல் “நிதிக் கோரிக்கை
எண் 23—சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் முதலியன என்ற
தலைப்பின்கீழ் ரூ. 9,93,87,400-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு
வழங்கப்பட வேண்டும்.”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : Sir, I move the
following cut motion :—

‘To discuss policy—

“That the allotment of Rs. 9,93,87,400 under Demand
No. 23—Community Development Projects, etc.—be reduced by
Rs. 100.”

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion :—

To discuss policy—

“That the allotment of Rs. 9,93,87,400 under Demand
No. 23—Community Development Projects, etc.—be reduced by
Rs. 100.”

THIRU N. K. PALANISWAMY : Sir, I move the following cut
motion—‘To discuss the failure of the Government to reorganise
the Panchayat Unions in the State :—

“That the allotment of Rs. 9,93,87,400 under Demand
No. 23—Community Development Projects, etc.—be reduced by
Rs. 100.”

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : தலைவரவர்களே, தேர்ந்தெடுக்கப்
பட்ட பஞ்சாயத்துக்கும், மக்களுக்கும் தொடர்பு இருக்கும்
வகையில் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும்
என்பதை வற்புறுத்த—

1972 மார்ச் 11] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 23—சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் முதலியன என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 9,23,81,400-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும் என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, I move the following cut motion to discuss about the ways and means to increase the efficiency in the blocks :—

“That the allotment of Rs. 9,93,87,400 under Demand No. 23—Community Development Projects, etc.—be reduced by Rs. 100.”

(ஆ) நிதிக்கோரிக்கை எண் 29—பொதுப்பணிகள்—உதவி மானியங்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 29—பொதுப்பணிகள்—உதவி மானியங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 4,69,29,500-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Sir, I move the following cut motion—To discuss about the Grants-in-Aid to the Corporation of Madras :—

“That the allotment of Rs. 4,69,29,500 under Demand No. 29—Public Works—Grants-in-Aid—be reduced by Rs. 100.”

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion to discuss the need to implement the scheme for supply of drinking water to all the villages in this State :

“That the allotment of Rs. 4,69,29,500 under Demand No. 29—Public Works—Grants-in-Aid—be reduced by Rs. 100.”

திரு. கே. எ. வகாப் : தலைவரவர்களே, உள்ளாட்சி நிறுவனங்களின் குடிநீர், கழிவுநீர் அகற்றும் திட்டங்களை ஆராய்வதில் ஏற்படும் தாமதம் குறித்து விவாதிக்க—

[திரு. கே. ஏ. வகாப்]

[1972 மார்ச் 11]

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 29—பொதுப்பணிகள்—உதவி மானியங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 4,69,29,500-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவரவர்களே, மதுரை மாவட்டத்தில் சிறு விவசாயிகள் திட்டத்திற்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்கி அதிக சமுதாயக் கிணறுகள் தோண்டுவது பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 29—பொதுப்பணிகள்—உதவி மானியங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 4,69,29,500-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : தலைவரவர்களே, பட்டுக்கோட்டை பஞ்சாயத்து யூனியன் சாலையான அணைக்காடு—பழஞ்சூர் சாலையை (Marketing Complex) திட்டத்தில் சேர்த்து மேம்படுத்த வேண்டும் என்பதைத் குறித்து விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 29—பொதுப் பணிகள்—உதவி மானியங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 4,69,29,500-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும், அவையின் முன் விவாதத்திற்கு வந்திருக்கின்றன.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, சமுதாய வளர்ச்சியும் ஊராட்சி வளர்ச்சியும் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகளும், கிராம வளர்ச்சி உள்ளாட்சித் துறை பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகளும் * தரப்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தினால், மன்ற உறுப்பினர்கள் அவற்றையெல்லாம் செம்மையாக படித்திருப்பார்கள். ஆகவே அதைப்பற்றி நான் விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். அவைகளை நடவடிக்கைக் குறிப்பில் ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன்.

* 595-658-ம் பக்கங்களில் இணைப்புகளாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

1972 மார்ச் 11]

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Mr. Speaker, Sir, I am confining my speech to one particular subject, so that I do not want to waste the time of the House. There are other experts to speak on other subjects. Sir, so far as the Grants-in-Aid Scheme in respect of the Slum Clearance Board is concerned in the City of Madras, I think I should congratulate the Board on the fairly good work they have been doing during the last one year. The complaint has been that this side refuses to compliment even the good work done by the Government. I now take this opportunity to categorically congratulate the Government on the good work they have been doing so far as the Slum Clearance Board is concerned. They started the work fairly niggardly, but gradually it got accelerated and today I find they are progressing well. There have been many, many handicaps, the biggest handicap being the question of finance and the system of finding out the real slum-dwellers and how they are to be provided with tenements developed plots, etc.

Yesterday the Hon. Chief Minister made a small mistake, I think, when he announced that during the Congress regime they built only about 4,000 houses for the slum-dwellers. He forgot to mention—I think it is not wanton—that 6,000 and odd developed plots—open developed plots as they are called—have been allotted in the City of Madras to the slum-dwellers, both on instalment schemes and on rental basis. That is not a mean achievement for strating of the slum improvement. It is a very good achievement because there are very many handicaps in the matter of acquisition of properties. Of course, after the passing of 25th Amendment to the Constitution, it may be easier, but it was very difficult at that time.

Now coming to another point, there was a stiff opposition to the flat system which is gradually dying down because the Chairman of the Slum Clearance Board tackled it fairly tactfully, although there are many handicaps in this system. One thing that has to be realised by this Government is that this is a Grants-in-Aid Scheme and not a remunerative scheme. It is not a business proposition, but it is a proposition to help the slum dwellers who cannot afford to pay economic rents. During Congress regime a specific area was constructed. There is an international standard for dwelling and on that international standard the flats were constructed. But today in what we call the fire-proof house construction, no standard is followed. It is 12 feet by 8 feet where no human being can live. I am very glad that fortunately the Government has given up that

[Thiru K. M. Subramaniam] [1972 மார்ச் 11]

scheme today. That sort of construction has gone away and the Government have again come to a scheme of minimum space, minimum light and minimum air that are required for this slum-dwellers.

I think there was recently a proposition mooted by the officials of the department or perhaps the Finance Department that these are uneconomic and so, the rents should be increased. Then notices were actually sent to the slum-dwellers who were promised that they would be allotted plots on payment of Rs. 10 per month, and that the rent for the ground floor would be Rs. 20, for Second and Third Floor Rs. 18 and Fourth Floor Rs. 15 including water and electricity amenities. Of course, I am very happy to say that on strong representation, by the local people, including their representative, myself, the Government have been considerate enough to reduce the rent. They agreed that the rent would be Rs. 10 and only, if they wanted water-supply, it would be Rs. 12 and if they wanted water-supply and electricity it would be Rs. 15. I thank the Government very much for that. If, in this way, public opinion is taken into account in these matters and the Government act, surely people like us will not oppose the Government. We are not opposing the Government for opposition's sake. Wherever there has to be constructive criticism, we will criticise and wherever there is need for appreciation, we will definitely appreciate.

It was, during the last year on the same subject, I said that there was lot of corruption in the Housing Board. I was told 'You cannot speak about such things, unless you prove'. I have got sufficient proof to-day to show that corruption still persists, perhaps at the lower rungs without the knowledge of the people in the higher rungs. I have just brought one small example where a house has been allotted to a party who has been regularly paying rent till six months back. Then, without his knowledge the house had been allotted to somebody else. The man is not aware that he is going to be sent away from there. I have got all his receipts for the amounts paid by him to the Slum Clearance Board, but not a single entry of these payments is there in the Slum Clearance Board records, which I can surely write and show and bring it to the notice of the Slum Clearance Board. After taking the money for so many months, not a single entry is there of having received the monies. He has not only paid the Slum Clearance Board rent, but he has also paid the Corporation tax for this building. That is not a solitary instance.

1972 மார்ச் 11] [Thiru K. M. Subramaniam]

There is a gang, Mr. Speaker, which is trading on the plots allotted to the unfortunate slum dwellers and the latter are being evicted without assigning any reason or cause whatsoever. This is a very serious matter. After all, the poor slum dweller has been given allotment by the Government. For instance, there is one plot No. 73 in C.I.T. Nagar in front of the Slum Clearance Board and it was allotted to one Thiru Deenalu, S. He was paying regularly his rent and also the Corporation tax, for which receipt was obtained till 29th June 1970. After that, nobody came to collect the rent and the tax. The bill collector did not come there and so he had sent the money by Money Order. But now he has been evicted on the ground that he has not paid the rent and somebody else who was his tenant and who had spent, I understand, about Rs. 2,000 had been allotted that plot. This is not a solitary instance and there are many such instances which I can refer here.

What I say is, the intention of the Government is good and they want to house the people but unfortunately the Department is working so badly and so miserably—there is so much of corruption there—that the allotted plots are sold to others. They manipulate such things. With the constitution of the Slum Clearance Board and their vigilant watch I am sure that such things will not happen and I hope and trust that they will prevent such things.

Coming to the other point, the ultimate authority for drainage and water-supply—I am not again pleading for the Corporation—is the Corporation and they must see that the main drainage work is constructed in one place so that all the water flows to the main drainage channel. In this connection, I want to suggest that every Scheme must have the approval of the Corporation and I am not saying this for the sake of prestige. After all, the Corporation is the ultimate and the only authority which can link all the schemes together. Recently the Commissioner of the Corporation inspected the drainage scheme in C.I.T. Nagar and there the water is not allowed to go into the main drainage channel, with the result the drainage water is overflowing. In the olden days when I was a Member of the City Improvement Trust, we used to send all plans and schemes to the Corporation authorities and not to the Council so that they could be properly analysed and there would be no incompatibility between the schemes of the City Improvement Trust and the Corporation. I think the same thing should be done now. What is the use of constructing a 10 storeyed building if there is

[Thiru K. M. Subramaniam] [1972 மார்ச் 11]

no possibility of the supply of water to that building. So far as the maintenance of water-supply is concerned, it is definitely the Corporation and of course there is a controversy whether it should come under the Board. But unless these plans are co-ordinated, it is very difficult to do good work.

Thirdly, till 1965 there was 50 per cent loan and 37½ per cent grant from the Government of India and 12½ per cent grant from the Local Government. Now the excuse given by the Slum Clearance Board and the Housing Board is that there is only a block grant from the Government of India. My humblest suggestion is that the block grant that is given to the Government by the Central Government for development purposes must also include 50 per cent loan or 37½ per cent grant which was paid till 1965. If that is the case, there would be no excuse with regard to the fixation of economic rent at all. Even in the matter of hire-purchase scheme, the Government must deduct 50 per cent of the cost because 37½ per cent is given by the Central Government and 12 1/2 per cent by the State Government. The benefit of the grant should go to the buyer because it is for the buyer that this subsidy is given and it should not go to the State Government. Sir, 90 per cent of the slum dwellers are domestic servants, milkmen, watchmen, etc., who are getting only Rs. 30 or Rs. 40 or Rs. 50 per month—10 per cent of them may be working in Messrs. Simpson & Company and they should be given the benefit.

(Mr. Speaker sounded the gong.)

I will finish my speech in two minutes. I congratulate the Government for the Slum Improvement Scheme. Rent should not be increased under any circumstances. In the matter of hire purchase scheme, the original instalment of Rs. 25 should be continued and it should not be increased to Rs. 40 as the allottees cannot afford to pay more and they will be forced to sell them to somebody else.

The grant of Rs. 3.65 lakhs allotted by the Government is very, very meagre for the beneficial schemes for slum-dwellers. So, I request the Government to increase the grant because there are many schemes pending. I am fairly closely associated with that. I think the grant is very meagre. I request the Government to increase the grant to at least Rs. 2 crores.

1972 மார்ச் 11] . [Thiru K. M. Subramaniam]

One minute, more, Sir. So far as drainage system in City of Madras is concerned, I need not say much. It is very bad indeed. The whole thing is dilapidated. It was designed for 6 lakhs and now the population is 23 lakhs. A substantial sum, whether it is through State Government or through some development expenditure should be found for the drainage. Either through Five Year Plan schemes or through help of Union Government grant, at least Rs. 2 crores more should be obtained for improvement of drainage. I request the Government to look into this and see that the most elementary need viz. drainage is properly looked after for the City of Madras. Thank you, very much, Mr. Speaker for having allowed me to speak on this subject.

* திரு. கா. வேழவேந்தன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள். . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்று சட்டப் பேரவை மாளையிலும் கூடும். நான்கு மணி அளவில் கூடும். உறுப்பினர்கள் மாளையும் வந்து நல்லபடி வெற்றிகரமாக நடவடிக்கைகளை, முடித்துத்தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிறையப் பேர்கள் பேசவேண்டியிருப்பதால் இன்று 1-30 மணி அளவில் நிகழ்ச்சிகளை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் மாலை 4 மணி அளவில் சட்டப் பேரவைக் கூட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறும். அதை இந்தப் பேரவைக்கு நான் அறிவிக்கிறேன்.

திரு. கா. வேழவேந்தன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டத்தின் மானியக்கோரிக்கையை நேஞ்சார வர வேற்று சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

இதற்கு முன்பெல்லாம் காலஞ்சென்ற ஆட்சிக்குச் சொந்தக் காரர்கள் கிராம ராஜ்யமே ராம ராஜ்யம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் அப்போது நிறைவேற்றப்படாத திட்டங்களை நமது கழக அரசு உருவாக்க பின்னர் வெகு வேகமாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. உள்ளாட்சி மன்றங்களைப் பொறுத்தவரையில் என்னவாகுமோ என்ற பயம் ஒரு நேரத்தில் இருந்தது. அந்நிலை போய் அரசாங்கத்தின் பணிகளை

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 மார்ச் 11]

நிறைவேற்றுவதற்கு உள்ளாட்சி மன்றங்கள், ஊராட்சி மன்றங்கள், நகராட்சிகள் இவைகளை முழுக்கமுழுக்கப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நிலையில் இப்போது திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

அரசாங்கம் என்பது ஒரு மரம் என்றால் அதற்கு அடிவாராக இருப்பது செயலகம் என்றால் மரத்தில் இருக்கிற இலைகளாக ஊராட்சி மன்றங்கள் இன்று இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. தழைகள் தழைத்திருந்தால் மரம் செழிப்பாக இருக்க முடியும் என்பதுபோல் ஊராட்சி துறை மிகச் சிறப்பாக செயல்படவேண்டுமென்று திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன.

கிராமங்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் இன்று நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் வழங்குவது என்பது அதில் தன்னிறைவு அடைந்துள்ளோம்.

அடுத்து எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் இணைப்புச் சாலைகள் வரவேண்டும் என்பது, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றதிலிருந்து நம் தரப்பிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற கருத்துக்களை நிறைவேற்றும் வகையில் இப்போது மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களின் அறிக்கை மூலமாகவும், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தந்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கை மூலமாகவும் 1,500 மக்களுக்கு மேல் உள்ள கிராமங்களில் எல்லாம் கண்டிப்பாக இணைப்புச் சாலைகள் வர திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை அறிவித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல்வேறு கிராமங்களுக்கும் இணைப்புச் சாலைகள் கிடைக்கப் போகிறது என்ற செய்தியை அறிந்து மக்கள் பூரிப்படைகிறார்கள். எதிர்காலத்தில் 1,500 மக்கள் கொண்ட கிராமங்கள் என்று மட்டுமல்லாமல் எல்லாக் கிராமங்களுக்குமே இணைப்புச் சாலைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு நம்முடைய உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டும். சமுதாய நலத் திட்டங்கள் துவக்கப்பட்டு இருப்பது ஆண்டுகளாகியும் கூட பல கிராமங்களுக்கு இணைப்புச் சாலைகள் இல்லை என்ற நிலையினை ஆராய்ந்து பார்த்து அவைகளை அமைத்துத் தரவேண்டும்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

அடுத்து பஞ்சாயத்து சட்டத்தில் காண்டிரிப்யூஷன் என்ற முறை இருக்கிறது. ஆனால் எவ்வளவோ பஞ்சாயத்துக்கள் ஒரு வேலைகூட செய்யமுடியாத நிலையில் வருவாப் இல்லாத நிலையில் இருக்கின்றன. அவைகள் எரிக்கும் விளக்குகளுக்குக்கூட கட்டணம் செலுத்தமுடியாத நிலையில் பல பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. இதை கவலையோடு கவனிக்கவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு, கல்வித்துறையில் மட்டும் ஊதியத்தை அளிக்க ஒரு குழு போட்டு அறிக்கையினை இந்த அவை முன் வைத்திருக்கிறோம். அதேபோல் உள்ளாட்சித் துறையில் வேலைகள் எப்படி நிறைவேற்றப்படுகின்றன என்பதையும் கவலையோடு கவனிக்கவேண்டும். ஆகவே, நான் சில யோசனைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

யோசனை சொன்னாலும் வரி என்று எதிர்த்தரப்பில் உள்ளவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். ரூ. 1.50 என்றிருந்த செஸ்சை ரூ. 2.50 வரையில் விதிக்கலாம் என்று செய்திருப்பதை வரி என்று வெளியே பேசப்படுகிறது. அப்படிப் போடவில்லை என்றால் அடிப்படை வேலைகளை நிறைவேற்றமுடியாது. இன்று கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களில் பி. மெமோ சார்ஜ் விதிக்கப்படுகிறது. அந்தத் தொகை உள்ளாட்சி மற்றங்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. பஞ்சாயத்து புறம்போக்குகள்மீது பி. மெமோ சார்ஜ் மூலம் வசூலிக்கப்படும் தொகையை அந்தந்த ஊராட்சிகளுக்கே ஒதுக்கித் தர விதிமுறைகள் வகுக்கவேண்டும்.

அடுத்து, இன்று கிராம தீவிர வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் ஒன்றேகால் லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இணைப்புச் சாலைகள் போன்ற வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற காமதேனு. ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் ரூ. 28,000, ரூ. 30,000 என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தபோது அது கடலில் கரைத்த பெருங்காயமாக இருந்தது. இப்போது ஒன்றேகால் லட்சம் ரூபாய் என்பது மிகச் சிறப்பான ஒன்றாகும். அதில் கூட இப்போது பாசுபாடு இருக்கிறது. ஒரு மாவட்டத்தில் இருபது வட்டாரங்கள்தான் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. மற்ற வட்டாரங்கள் என்ன பாவம் செய்தன என்றுதான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரொட்டேஷன் வகையில் அடுத்த ஆண்டு எந்தெந்த வட்டாரங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லையோ அவைகளை எடுத்துக்கொள்ளும் முறையில் விதிமுறைகள் வகுக்கவேண்டும்.

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 மார்ச் 11]

பக்கத்து வட்டாரத்தில் ஒன்றேகால் லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து வேலைகள் நடக்கும்போது எடுத்துக்கொள்ளப்படாத வட்டாரங்களில் இருப்பவர்கள் அதைப் பார்த்து பொறுமைபோடு ஏங்கக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கக்கூடாது. ஆகவே எல்லா வட்டாரங்களுக்கும் பகிர்ந்து அளிக்கப்படவேண்டும் என்ற முறையில் மூன்று ஆண்டில் எது எதற்கு வாய்ப்பு தரப்படவில்லையோ அதை அடுத்த ஆண்டாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் உன்னிப்பாக கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய அரசு ஏற்பட்டதற்குப் பின்னால் உள்ளாட்சி மன்றத் தலைவரை மக்களே பார்த்து நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று நேரடித் தேர்தல் முறையைக் கொண்டு வந்து 2,000 அல்லது 5,000 என்று வாக்காளர்கள் நேரடியாகத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்கள் இப்போது தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அதனால் இன்று பாகுபாடு அதிகமாக இல்லை. முன்பு நாலேந்து ஹாட்லெட்ஸ் கொண்ட ஊராட்சி மன்றத்தில் ஒரு வார்டிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் தலைவராக வந்தால் அந்த வார்டிற்கான பணிகளைத்தான் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நேரடித் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால் எல்லாக் கிராமங்களின் மீதும் அவர்கள் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். அதேபோல் வரக்கூடிய ஒன்றியத் தலைவர்கள் தேர்தலிலும் நமது அரசாங்கம் நிச்சயமாக நேரடித் தேர்தல் மூலம் ஒன்றியத் தலைவர்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்டமன்ற உறுப்பினர் தேர்தல் போன்று அது இருந்தாலும் ஒன்றியத் தலைவர்களுக்கு நேரடித் தேர்தல் நடத்தத்தக்க வகையில் பஞ்சாயத்து சட்டத்தைத் திருத்தி அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மூசண்டையை கருடன் தூக்கிச் செல்வது போல் வசதி படைத்த யூனியன் தலைவர்கள் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களையே தூக்கிச் செல்லும் சூழ்நிலை இன்றும் இருக்கிறது. ஆகவே அதைத் தவிர்க்கும் விதத்தில் ஒன்றியத்தலைவர்களை மக்களே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் சூழ்நிலையை உருவாக்கவேண்டும்.

அடுத்து, கிராமங்களின் வேலைவாய்ப்பிற்கான பணிகளை உருவாக்கிடுதல் வேண்டும். ப்ராஜக்ட் அலுவலகங்கள் என்று அமைக்கப்பட்ட ஒன்றிரண்டில்கூட இன்று வேலைகள் நடை

1972 மார்ச் 11] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

பெறவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எனது தொகுதி முன்னாள் முதல் அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்களின் தொகுதியோடு இணைக்கப்பட்டு ஸ்ரீபெரும்புதூர் ப்ராஜக்ட் என்றதொரு நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டது. சிறு சிறு தொழில்கள் துவங்குவதற்கு கடன் வசதிகள் செய்து தருவது பொன்றவை இருந்தன. இப்போது அது செயல்படவில்லை. உறுப்பினர்கள் கூட்டம் நடத்தவேயில்லை. ஆகவே கிராம வளர்ச்சித் துறை இயக்குநர் அவர்களும், உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களும் அதைக் கவனித்து அந்த ப்ராஜக்ட் நிறுவனங்கள் ஒழுங்காக வேலை செய்ய வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு நம்முடைய வருவாயைப் பெருக்குவதிலே நாம் இன்னும் கொஞ்சம் அக்கறை காட்டவேண்டும். மீனளத் துறையையும் இதோடு இணைத்திருக்கிறார்கள். எத்தனை கிராமங்களில் மீனளத் துறையின் உள்ளூர் மீன் வளர்ப்பு முறை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கவனிக்கவேண்டும். முழுக்க முழுக்க அமல்படுத்தப்படவே இல்லை, ஏன் அந்தப் பணியினை செய்யவில்லை என்பதை கவலையோடு கவனிக்க வேண்டும். ஒன்றியங்களில் மீன்கள் அதிகமாக வளர்க்கப்பட்டு, வருவாயை அதிகப்படுத்தி தீவிர திட்டம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும். அவர்களெல்லாம் மீன் வளர்ப்பு இயக்குநர் அவர்களின் உழைப்பை, பணியினை பயன்படுத்திக்கொண்டு உள்ளூர் மீன் வளர்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரூரல் எம்பளாய்மெண்ட் திட்டத்திலே ஒரு சிறு யோசனை சொல்வதற்கு விரும்புகிறேன். ஏறத்தாழ 1¼ லட்ச ரூபாய் ஒரு வட்டாரத்திற்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதிலே 80 சதவிகிதம் உழைப்புக்கும், 20 சதவிகிதம் பொருள்கள் வாங்குவதற்கும் உபயோகிக்கலாம் என்று இருக்கிறது. 20 சதவிகிதம் பொருள்கள் வாங்கவேண்டுமென்றால் ரோடுகள் போடுவதற்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்குவதற்கு பொதுமானதாக இருக்கிறது. ஆனால் எதிர்காலத்தில் எத்தனையோ பள்ளிக் கூடங்கள் கட்டப்பட இருக்கின்றன. இன்று அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்து இருக்கும் அறிக்கையிலே கூட இருக்கிறது. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு என்று சொல்வார்கள். கிராமங்களில் இருக்கிறவர்கள் கல்வி பெறவேண்டுமென்பதைக் கருத்தில்

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 மார்ச் 11]

கோண்டு இந்த அரசு சிறப்பாக பணியாற்றி வருகிறது. இன்னும் 7,000 கிராமங்களில் பள்ளிகூடங்களில் சொந்தக் கட்டிடங்கள் கட்டப்படவில்லை என்று மிக வருத்தத்தோடு சொல்லியிருக்கிறார்கள். எங்கள் பகுதியில்—எங்கள் தொகுதியில் பார்க்கிறேன். எவ்வளவோ மாணவர்கள் காக்கையைப் பாடத்திலே பார்க்காமல், மரத்திலேயே பார்க்கும் வகையில் மரத்தடியில் படித்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஒரு தீவிர திட்டத்தின் அடிப்படையில் எல்லாக் கிராமப்புறங்களில் உள்ள பள்ளிகூடங்களும் சொந்தமாகக் கட்டடம் பெற ஆவனசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தில் 50 சதவிகிதம் உழைப்புக்கு செலவழித்து 50 சதவிகிதம் செங்கல், ஒடு வாங்குவதற்கு ஒதுக்கினால் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் இன்னும் பல பேருக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்கலாம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம் நம் நாட்டில் நெம்புகோல் போன்றது—முதுகெலும்பு போன்றது. அவர்கள் இதிலே மிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கலெக்டர்கள் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பஞ்சாயத்துக்கள் என்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஊராட்சித்துறை நிர்வாகத்தை கவனித்து வருகிறார்கள். ஊராட்சித்துறை நிர்வாகத்தை கவனிக்க டி.ஆர்.ஓ. மட்டத்தில் ஒரு மேல் அதிகாரி போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போதே பி.ஏ. (பி.டி.) இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். அவர்கள் கூட கலெக்டரின் உத்தரவைக் கேட்டுத்தான் பணியுரிய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, மாவட்ட அளவில், டி.ஆர்.ஓ. மட்டத்தில் ஒரு அதிகாரி இருந்தால் அவர்களே ஊராட்சித் துறையை மட்டும் முழுக்க முழுக்க கவனித்துக்கொள்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாவட்ட வளர்ச்சிமன்றக் கூட்டங்களில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், மற்றவர்கள் முக்கியமான கருத்துக்கள் பல்வற்றை எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். அவைகள் தீர்மான வாடிவில் அரசுக்கு வருகின்றன அவை சரியாக கவனிக்கப்படுவதில்லை. அருமையான யோசனைகள் செய்து முடிவு எடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டுள்ளவையின் மேல், உடனடியாக அரசு பரிசீலனை

1972 மார்ச் 11] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

செய்து விரைவில் உத்தரவு போட முன்வருமேயானால் மிகவும் நன்மையாக இருக்கும். மாவட்ட வளர்ச்சிமன்றக் கூட்டங்களுக்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சென்று அதில் ஏதோ பேசிவிட்டு, படியை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று நினைக்காமல், அங்கே நிறைவேற்றப்படுகின்ற தீர்மானங்கள் நடைமுறைக்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நிர்வாக சீர்திருத்தக்குழுவைப் பற்றி அறிக்கையிலே சொல்லி இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் 370-க்கு மேற்பட்ட வட்டங்கள் இருக்கின்றன. என்ன பாவம் செய்தனவோ, சில வட்டங்களில் 60-70 ஊராட்சிகள் இருக்கின்றன. சில வட்டங்களில் 10-15 ஊராட்சிகள்தான் இருக்கின்றன. இப்படி இருக்கும் போது நமது அரசாங்கம் எல்லா வட்டங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான தொகையைத்தான் வழங்குகிறது. 62 ஊராட்சிகள் உள்ளவற்றிற்கும் ஒரே தொகை. 10 ஊராட்சிகள் உள்ளவற்றிற்கும் ஒரே தொகை. எப்படி எல்லாக்காரியங்களையும் நிறைவேற்ற முடியும், ஆகவே, நாம் கவனிக்கவேண்டியதெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் இந்த 370-க்கு மேற்பட்ட வட்டங்களையும் முறைப்படுத்தவேண்டும். ஒரே சீராக அவற்றை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியை, கும்மிடிப்பூண்டியை எடுத்துக் கொண்டால் 62 பஞ்சாயத்துகள் இருக்கின்றன. 3 ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் விஸ்தீரணம் அதிகமாக இருக்கின்றது. எல்லா ஒன்றியத்திற்கும் ஒதுக்கும் தொகையை இதற்கும் ஒதுக்கினால் எப்படி அதன் மூலம் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய முடியும்? ஆகவே, அதைத் தயவு செய்து உடனடியாக சீரமைக்கவேண்டும். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் அதை மாற்றுவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிர்வாக சீர்திருத்தக்குழு இதைப்பற்றி பரிசீலித்து கொண்டு இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். நிர்வாக சீர்திருத்தக்குழு சொல்லும் அறிவுரைகளை ஏற்றுக் கொண்டு அரசாங்கம் அவற்றை தக்கவாறு பரிசீலித்து அவற்றை சீரமைப்பதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குடிநீர் வசதிகளைப்பொறுத்தவரையில், நாம் எல்லா கிராமங்களுக்கும் குடிநீர் வழங்குவதற்கு ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். அதற்காக ஒதுக்கியிருக்கிற பணத்தை கிணறு வெட்டு

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 மார்ச் 11]

வதற்கு மட்டும்தான் பயன்படுத்தலாம் என்று இருக்கிறது. அப்படி இருப்பதால், ஒரு இடத்தில் கிணறு வெட்டினால் தண்ணீர் வராது என்று இருந்தால் கூட, கிணறு வெட்டிவிடுகிறார்கள். அந்த இடத்தில் தண்ணீர் எடுக்கவேண்டுமானால் போர் வெல்ஸ் போட்டு எடுக்கலாம் என்று இருந்தால் கூட அப்படிச் செய்வது இல்லை. அரசாங்கத்தின் ஆணை அப்படியிருக்கிறது. ஆகவே, கிணறுதான் வெட்டலாம் என்று சொல்லி கிணறுதான் வெட்டுகிறார்கள். அப்படி கிணறு வெட்டுவதால் சில இடங்களில் அவை பயன்படாமல் போய்விடுகின்றன. மக்கள் தண்ணீர் எடுக்க முடியவில்லை. எனவே, முழுக்க முழுக்க எந்த இடத்தில் எப்படி குடி தண்ணீர் எடுப்பதற்காக வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம் என்பதை, அதற்கான உரிமையை ஊராட்சி களுக்கே விட்டு நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மொத்தத்தில் இன்றைக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த சமுதாய வளர்ச்சி மானியக்கோரிக்கையிலே தந்து இருக்கும் குறிப்புகள் மிகச்சிறப்பாக இருக்கிறது அனை எல்லாம் ஒளிமயமாக தமிழகத்தை ஆக்குவதற்கு வழிவகை செய்யும் என்று நம்புகிறேன். அதோடு நான் சொன்ன கருத்துக்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, தமிழ் நாட்டில் பசுமைப்புரட்சி ஏற்படுவதற்கு உதவுகிற வகையில் கிராமங்களில் வளர்ச்சி இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, வாய்ப்பினை நல்கியதற்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

* திரு. என். கே. பழனிசாமி : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் என்ற தலைப்பிலே இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய மானியத்தின் மீது பேசுவதற்குத்தான் வெட்டுப்பிரேரணை கொடுத்திருக்கிறேன்.

இந்த வருஷம் என்னுடைய பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்திற்கு வகுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை இவ்வளவு அதிகமாக இருந்தும், அந்தப் பங்கு குறைவாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை கூட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த கிராம சமுதாய பணிகள் ஒருவதற்கு முன்பு இந்த நாட்டிலே அந்தந்த கிராமங்களில் அந்தந்த கிராம மக்களே தங்களுடைய வசதிகளைப் பூர்த்தி

1972 மார்ச் 11] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

செய்துகொள்ளக்கூடிய முறையிலும், மற்றும் வழக்கு போன்றவைகளையும் அந்தந்த கிராமத்திற்குள்ளேயே கூடி அதைத் தீர்த்து வந்தார்கள். ஆனால் வாஸ்கோடிகாமா இந்தியாவிடமிருந்து வந்ததற்குப் பிறகு இந்த மாதிரி கிராம அதிகாரம் அவர்களிடத்திலேயே இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருந்தால், நம்முடைய ஆட்சி இங்கே ஸ்திரத்தன்மை அடையாது என்று நினைத்து அதை ஒடுக்கி விட்டார்கள். தொடர்ந்து நாம் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்திலும் அதிகாரங்கள் பாவலாக்கப்படவேண்டும், கிராமங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று சொல்லி வந்தோம். அதன் அடிப்படையில் பின்பு பலவந்தமேத்தா கமிட்டி விசாரணையின் அடிப்படையில் ஒரு பெரிய நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்தி பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்கள் முறை ஏற்பட்டது. மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து ஓரளவு மானியம் கொடுக்கப்பட்டது. கிராமங்களில் திறமை உணர்வு ஏற்பட்டது. கிராமங்களில் வேலை வாய்ப்பு, சமுதாய சீர்திருத்தம் இவை போன்ற காரியங்கள் செய்ய பாவலாக அதிகாரத்தைக் கொண்டு சட்டசபைக்கும் பாசாளுமன்றத்திற்கும் உள்ள ஜனநாயகத்தை வழங்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இது 1965 வரையிலும் நிறைவேற்றப்பட்டுவந்தது. அதற்குப் பிறகு இதற்கு புது மலர்ச்சி கிடையாது. என்ன காரணம் என்று தெரியாது. 1967 பட்ஜெட்டிலிருந்து பார்த்தால் விவசாயம் மிகவும் விஸ்தரிப்பு செய்வதாக இருக்கிறது. அதுவும் குறைந்து விட்டது. சோசியல் எடுகேஷன் என்பதற்கு ஒதுக்கிய தொகையும் குறைத்து விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடத்தை கட்டுவதற்கு கொடுத்த தொகையை ஒவ்வொரு யூனியனுக்கும் குறைத்துவிட்டார்கள்.

அதுமட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் 50 மைலுக்கு மேற்பட்ட ரோடுகள் இருந்தால் 20 மைலுக்குத் தான் பணம் ரூ. 20,000 கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால் அந்த 50 மைலில் 2 மைல் ரோடு போடவே ரூ. 20,000 செலவாகிவிடும். ஆகவே 50 மைலை எப்படி நிர்வகிக்க முடியும் அதுமட்டுமல்ல; இருக்கக்கூடிய கமிஷனருக்கு வருடம் பூராவும், ஆகஸ்டு முதல் மார்ச் வரை பூராவும் வேலை தரப்படுகிறது. இரண்டு தடவை ஃபாமிலி ப்ளானிங், சிறு சேமிப்பு, லாட்டரி சீட்டு விற்பது போன்ற வேலைகள் தரப்படுகின்றன. அதனால் நிர்வாகம் சரியாக நடக்கவில்லை. அது மட்டுமல்ல; ஏற்கனவே இருக்கக் கூடிய குறைகளில், இப்போது ஒரு கிராம சேவக்கோ, எஞ்ஜினியரோ

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1972 மார்ச் 11]

சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்று சொன்னால் சம்பந்தப்பட்ட மேல் அதிகாரிகளான டிவிஷனல் எஞ்ஜினியருக்கோ, ஆர்.டி.வோக்-கோ எழுதவேண்டும். அவர்கள் நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. ஆக இன்றைக்கு அவர்களின் மேல் கன்ட்ரோல் கிடையாது.

சமீபத்தில் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறீர்கள். எக்ஸ்டன்ஷன் ஆபீசர்ஸ் அவர்கள் இஷ்டம் போல ஆர்.டி.ஓ. கன்ட்ரோல் இல்லாமல் வேலை செய்ய அதில் வழி வகை இருக்கிறது. அதன் காரணமாக அவர்கள் வேலை செய்யவில்லை என்று சொன்னால் ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்க முடியவில்லை. அகையால் அந்த நிலைமையை மாற்றி மானேஜராவது ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்கக்கூடிய அளவிற்கு நிலைமையை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எலிமென்டரி எடுகேஷன் என்கொயரி கமிட்டி ஒரு சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. அவர்கள் கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். முன்பு ஏ, பி, சி, டி என்று 4 வகைகளாகப் பிரித்திருந்தார்கள். அப்படி பிரிக்கிறபோது ஆர்பிட்டரிமாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அதாவது ஏ-க்கு குறைந்த உதவியும், பி-க்கு அதைவிட கொஞ்சம் அதிகமாகவும், 'சி'-க்கு அதைவிட அதிகமாகவும்; 'டி'-க்கு அதைவிட கொஞ்சம் அதிகமாகவும்; இப்படிப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பட்ட நிலையால் வரட்சி மிக்க பஞ்சாயத்துக்களுக்கு எல்லாம் எந்தவிதமான உதவியும் இல்லாமல் இருக்கிறது. தண்ணீர் பாயக் கூடிய பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிக வருமானம் இருக்கிறது. ஆகையால் இந்த தராதரம் பார்த்து பிரிக்க வேண்டும் என்று கமிட்டி சிபாரிசு செய்திருக்கிறது.

பள்ளிக்கூட ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு 18 சதவிகிதம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று இருந்தது. இப்போது படிப்படியாக அது 40 சதவிகிதம் ஆகிவிட்டது. ஆனால் இந்தக் கமிட்டி என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று சொன்னால் பூராவும் அந்த பெர்சன் டேஜை எடுத்து 40 சதவிகிதம் என்று சொல்கிறது. குறிப்பாக 40 சதவிகிதம் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் கட்டுகிறது என்று சொன்னால், மீதி 60 சதவிகிதத்தை சர்க்கார் கொடுக்கவேண்டும். வருடம் பூராவும் மற்ற உயர்வுகளை எல்லாம் சர்க்கார் கொடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் கிராண்டை சரியாக கட்டுவதில்லை. அதன் காரணமாக வருமானம் இல்லாத பஞ்சாயத்துக்களெல்லாம் பூராவும்

1972 மார்ச் 11] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

பணத்தையும் எடுகேஷன் ஃபண்டுக்கு கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. எங்கள் பஞ்சாயத்து ஒரு லட்சம் ரூபாய் வருமானம் உள்ளது. ஆனால் அது 2 லட்சத்து 75 ஆயிரம் ரூபாய் எடுகேஷன் பண்டுக்கு கொடுத்திருக்கிறது. அதை எப்படி திரும்பப் பெற முடியும்? அதுமட்டுமல்ல மறுபடியும் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 250 முதல் ரூ. 400 போடவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. ஆகவே அந்தச் செலவை யார் ஏற்றுக்கொள்வது, எலிமெண்டரி எடுகேஷன் என்கொயரி கமிட்டி சிபாரிசு செய்திருக்கிறது, எடுகேஷன் சர்சார்ஜ், செஸ் போர்டு பூராவும் சர்க்கார் எடுத்து ரொம்ப வருமானம் குறைவாக இருக்கக் கூடிய பஞ்சாயத்துக்களுக்கு, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு கொடுப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்தால் எப்படி மொத்தம் சேர்த்து அதில் எவ்வளவு பணம் கிடைக்கும்; அதன் மூலமாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும் என்று சொல்லி இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அது மொட்டையாக விடப்பட்டிருக்கிறது.

சமீபத்தில் சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் சர்சார்ஜ் போதாதென்று புதிதாக சர்க்காரிடம் மேட்சிங் கிரான்ட் வாங்குகிறது. பொதுவாக வருமானம் குறைவாக உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அதிக வேலைகள் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக இந்த சர்சார்ஜ் போடுகிறது. மேட்சிங் கிரான்ட் கொடுக்கிறீர்கள். வரட்சியான பகுதியில் ரூ. 1½ சர்சார்ஜ் இருந்தது. இப்போது 2½ ரூபாய் போட்டிருக்கிறீர்கள். 1½ ரூபாய் இருக்கிறபோதே பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு வசவேண்டிய பாக்கிகள் நிறைய இருக்கின்றன. ஜனங்கள் அதைக் கட்டாமல் இருந்து இருக்கிறார்கள். முதலில் இருந்த 1½ ரூபாயே இருந்து இருக்கலாம். அது மட்டுமல்ல; இந்த சர்சார்ஜை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. சமீபத்தில் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்து இந்த சர்சார்ஜ் பூராவும் சர்க்காரே எடுத்துக்கொண்டு இந்த எடுகேஷன் ஃபண்டை செலவழிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதை விட ஜனங்களிடம் நேரடியாக வரி போட்டு இருக்கலாம். இப்படி 2½ ரூபாய் போட்டு சர்க்காருக்கு கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதைவிட சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த எலிமெண்டரி எடுகேஷனை சர்க்காரே எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1972 மார்ச் 11]

என்ற எண்ணம் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் அதைத்தான் விரும்புகிறது. ஆகவே அதைச் செய்யலாம்.

இந்த சர் சார்ஜில வரக் கூடிய பணம் பூராவையும் யூனியன்கள் செலவு செய்ய அனுமதிக்கவேண்டும். சர்க்கார் வருடம் பூராவும் கொடுக்கக்கூடிய 'கிராண்டை' ஒரே தடவையாக டிரஷரியில் கட்டி விட வேண்டும். அதுதான் சரியே ஒழியே, இந்த சர் சார்ஜை பூராவும் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

அது மட்டுமல்ல, அடிக்கடி எங்கள் பகுதியில் வரட்சி ஜாஸ்தி. 5, 6 வருடமாக மழை இல்லாத காரணத்தால் கிணறுகளில் தண்ணீர் வற்றிவிட்டது. எல்.ஜி.சி.யில் தரப்படுகிற பணம் 4, 5 கிணற்றை வெட்டத்தான் போதுமானதாக இருக்கிறது. பிளான் ஷியல் ஸ்கிமில் 3 பிரக்கா, 4 பிரக்காவுக்கு ஒரு நில வள வங்கி இருக்கிறது. இதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய உதவியும் 3, 4 வருடமாக சரியாக கிடைக்கவில்லை. அந்த வங்கியில் குறைவான சூப்பர்வைசர்கள் இருப்பதால் அவர்களால் எல்லோரையும் பரிசீலனை செய்து பண உதவி விரைவாக அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே, அதை எல்லாம் மாற்றவேண்டும். இப்போது இந்த பாங்கியில் லோன் கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படி வாங்கினாலும் கூட, குறிப்பாக அந்த பாங்கியின் ஏஜென்ட் கடன் கொடுக்கிற போது எந்த மோட்டாரை வாங்கச் சொல்கிறாரோ அதைத்தான் வாங்கவேண்டும். இந்த மாதிரி ஊழலை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். அடிப்படையில் இந்த ஜில்லா புனரமைப்பு கௌன்சில்தான் அட்வைசரி கமிட்டியாக இருக்கிறது அதில் நிறைவேற்றுகிற தீர்மானங்கள் பூராவும் அமுலாக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே அது 'Statutory' ஆக இருக்கவேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல, ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியன் 3 லட்ச ரூபாய் இருந்தால்தான் கலெக்டரிடம் ஸாங்ஷன் பெற்று வேலை செய்ய முடியும். அதற்கு குறைவாக இருந்தால் அனுமதி கவர்ன்மென்ட் இடம் வாங்கவேண்டும். அப்படி இருப்பதால் வேலைகள் செய்வதற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே அதையெல்லாம் கவனிக்கவேண்டும். பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கெல்லாம் சிறு கிரிமினல் கேஸ்கள் போன்றவற்றை விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் மறுமலர்ச்சி ஏற்படும். இப்படி அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்படுவதன் மூலம் பஞ்சாயத்து யூனியன் இன்னும் சிறந்த முறையில் செயலாற்றி மக்களிடம் நன்மதிப்பைப் பெறமுடியும்.

1972 மார்ச் 11]

* திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : தலைவரவர்களே, இப்போது நாட்டிலே கிராமப்புறங்களுடைய வளர்ச்சிக்காக சமுதாய நல திட்டத்தை அமுலாக்கி அதன் மூலம் பல வளர்ச்சிகளையும் பல அனுபவங்களையும் நாம் அடைந்திருக்கிறோம் என்பதிலே கொஞ்சம் கூட சந்தேகமில்லை. அந்த அனுபவத்தின் பலனாக இந்தத் திட்டங்களிலே பல மாறுதல்களை செய்தால், கிராமப்புறங்கள் வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

ஆங்காங்கு இருக்கின்ற மக்களுடைய கோரிக்கைகளின்படி ஊராட்சி மன்றங்களை நாம் நாடு பூராவிலும் அமைத்திருந்தாலும் சிறு சிறு யூனிட்களாக ஊராட்சிகளை ஏற்படுத்தியிருப்பதன் மூலம் அந்த ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு போதிய வருவாய் இல்லாது இருக்கிறது. அந்த வருகின்ற வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு, மக்கள் குறைகளைப் போக்க இயலவில்லை என்பதை இன்றைக்கு உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஆங்காங்கே இருக்கின்ற பெரிய கிராமங்களையெல்லாம் சிறு சிறு பிரிவுகளாக—2 பிரிவாக, 3 பிரிவாக, 4 பிரிவாக—பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பிரிக்கப்படுவதன் மூலம் அவைகளுக்குப் போதிய வருவாய் இல்லாத காரணத்தால், அவைகளின் கடமையைச் சரியாகச் செய்ய முடியவில்லை என்பதை அனுபவ பூர்வமாக நாம் பார்க்கின்றோம். சிறு சிறு ஊராட்சி மன்றங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து, ஒரு வயபின் யூனிட்டாக, அதாவது ஐயாயிரம் மக்கள் தொகைக் கொண்டது ஒரு ஊராட்சி மன்றம் என்ற அடிப்படையிலே அமைத்தால் அதன் வருவாய் அதிகரித்து, நல்லமுறையிலே மக்கள் நலன்களைப் பேண முடியும். அதைப் பற்றி அரசாங்கம் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்படி சிறு ஊராட்சி மன்றங்களை ஒன்றாக இணைக்கும்போது பல எதிர்ப்புகள் வரத்தான் செய்யும். நான்கு யூனிட்களை ஒன்றாக இணைக்கும்போது நான்குத் தலைவர்களுக்குப் பதில் ஒரு தலைவர்தான் இருக்க முடியும். எனவே நான்கு யூனிட்களை 12 யூனிட்களாக வேண்டுமென்றால் பிரிக்கச் சொல்வார்களே தவிர, பல யூனிட்களை ஒன்றாக இணைக்க சொல்ல மாட்டார்கள். அதை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், மக்கள் நலனைக் கருதி அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். இந்த விஷயத்திலே மாண்புமிகு உறுப்பினர் வேழவேந்தன் அவர்களின் கருத்தை நான் முழுக்க முழுக்க

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1972 மார்ச் 11]

ஆதரிக்கிறேன். ஊராட்சித் தலைவர்கள் எல்லாம் மக்களாலேயே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற வகையில் சட்டத்தில் மாற்றம் செய்யவேண்டும். ஆகவே இது பற்றி ஆலோசிப்பதும் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இப்போது கிராமங்களில் இருக்கின்ற மக்கள் எல்லாம், தேர்தலில் ஓட்டு போட்டுவிட்டால் தங்களுடைய வேலை முடிந்துவிட்டது. மற்ற எல்லாப் பணிகளையும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்களே கவனித்துக்கொள்வார்கள் என்ற ஒரு தவறான எண்ணம் இருந்து வருகிறது. தேர்தல் என்று சொல்லும்போது எந்தத் தேர்தலானாலும் சரி, ஊராட்சித் தேர்தல் ஆனாலும் சரி, சட்ட மன்றத் தேர்தல் ஆனாலும் சரி, அல்லது பாராளுமன்றத் தேர்தல் ஆனாலும் சரி. தேர்தலில் ஓட்டுபோடுவதோடு தங்கள் பணி முடிந்துவிட்டதாகவே கருதுகிறார்கள். இது இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய சிக்கல். தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட பிரதிநிதிகள்தான் எல்லாப் பணிகளையும் செய்யவேண்டுமென்று சிக்கலான நிலையை கிராம மக்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தவறான எண்ணத்தைப் போக்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி மன்றத் தேர்தல் காரணமாக, தலைமைப் பதவிக்கு போட்டி ஏற்பட்டு, அது பின்னால் வரும் பெரிய தேர்தல் வரையிலும்கூட போட்டி மனப்பான்மை நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. தேர்தல் என்று வந்தால் போட்டி வரத்தான் செய்யும். ஆனால் அந்தப் போட்டி மனப்பான்மையால் ஊருக்குச் செய்யக் கூடிய நல்ல காரியங்கள்கூட செய்யப்பட முடியாமல் போய் விடுகிறது. அந்த நிலை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி பல பெரியோர்கள், பல்லாண்டு காலமாக ஆலோசனை செய்து கூறிய கருத்தினை நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

அதாவது, ஊராட்சி மன்றம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நிர்வாக அமைப்பாக இருக்கவேண்டும். யார் ஓட்டுப்போட்டு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார்களோ அந்த மக்கள் கவுன்சில் ஒன்று நிர்வாக அமைப்புக்குமேல் அதிகாரம் படைத்ததாக

1972 மார்ச் 11] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

இருக்கவேண்டும். அந்த கவுன்சில் எடுக்கின்ற முடிவுகளை நிர்வாக அமைப்பு நிறைவேற்றக் கூடிய முறையில் இருக்கவேண்டும். ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கும். மக்களுக்கு என்னென்ன கடமை இருக்கிறது என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள், மக்களுக்கு உணர்த்த முடியும். மக்களுக்கு என்னென்ன தேவை என்பதை, மக்கள் கவுன்சில் மூலமாக ஊராட்சி மன்றத்திற்கு உணர்த்த முடியும். இதனால் ஒருவருக்கொருவர், கலந்துபேசி, நல்ல முடிவுகளை மேற்கொண்டு, தேவையான திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றினால் ஊரின் வளர்ச்சி விரைந்து முன்னேறும். எனவே, அரசாங்கம் இதை உன்னிப்பாக ஆராய்ந்து பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு நாம் அதிகமான ஊழியர்களை போட்டிருக்கிறோம். அதனால் அதிக செலவு ஏற்படுகிறது. அந்த ஊழியர்களின் பணியை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் அமைப்புகள் ஏற்படுத்த வேண்டும். பொதுப்பணிகளுக்கு அந்தந்த கிராம மக்களையே பயன்படுத்த வேண்டும். ஊராட்சி அமைப்புகள் வளம் பெற்றால்தான், கிராமங்களிலே தொழில் விவசாய அபிவிருத்தி ஏற்பட்டால்தான் இந்த நாடே வளம்பெற முடியும். நாட்டின் தொழில் அபிவிருத்திற்கு அடிப்படை விவசாய அபிவிருத்திதான். விவசாயம் மற்றும் கைத்தொழில் அபிவிருத்திகளை சரிவர கவனித்துக்கொள்ள இப்போதே இருக்கின்ற அமைப்பு போதுமானதல்ல. எனவே, இந்த விஷயத்தில் ஊராட்சிப் பணியாளர்களுக்கு உதவியாக இருக்க, கிராமத் தொண்டர் அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த கிராமத் தொண்டர் படையில் கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்களை எல்லாம்—18 முதல் 30 வயதிற்குட்பட்டவர்கள்—சேர்க்கவேண்டும். அதற்கு இளைஞர் அணி என்று வேண்டுமானாலும் பெயர் வைத்துக்கொள்ளலாம். அந்த அணிக்கு கட்டாயமாக இளைஞர்களை சேர்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு அபிவிருத்திப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அப்படி கட்டாயப்படுத்துவதில் தவறு இல்லை. கட்டாயப்படுத்தும்தோது, இது ஒரு சுதந்திர நாடா எங்கள் விருப்பப்படி பணியாற்ற எங்களுக்கு உரிமை இல்லையா என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். சுதந்திர நாடுதான். அதில் சந்தேகம் இல்லை. பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஆனால் வேலையில்லாமல் சோம்பேறிகளாக

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1972 மார்ச் 11]

திரிவதற்கு சுதந்திரம் இல்லை. ஆகவே, சோம்பேறிகளாகத் திரியாமல், தங்கள் கிராமத்தை முன்னேறச் செய்யும் பணியில் அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தலாம். அப்படிச் செய்கின்றபோது மக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் நேரடியானத் தொடர்பு ஏற்படுகிறது. அதற்குத் தேவையான சட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு உறுதுணையாக ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் 50 உறுப்பினர்கள், 30 உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் நிச்சயமாக நம்முடைய திட்டங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில் பயனை அளித்திருக்கும். அப்படிப் பாரப்பராக அடிமட்டத்தில் இருந்து திட்டங்கள் செம்மையாக அமைய வழிவகை செய்தாகவேண்டும். ரோடு போடுவதற்குக் கூட—நான் கப்பி போடுவதைச் சொல்லவில்லை—மண் வெட்டிப்போடுவதற்கு சென்னையிலிருந்து பணம் ஒதுக்க வேண்டுமென்றால் வெட்கப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு அநேகமாக எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களிலும் பணம், ரோட்டுக்கு மண்வெட்டிப்போடவே செலவாகிறது. கிராம மத்தியில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களுக்கு ஊர்க்காரர்களை மண்வெட்டிப் போடும்படி சொல்ல அதிகாரம் கிடையாது—மண்வெட்டிப்போட தொகை செலவழிக்கத்தான் அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகவேதான் இதுபோன்ற கிராமப் பணிகளை கிராமத்தில் உள்ள மக்களே செய்யவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த அதிகாரம் இருக்கவேண்டும் பஞ்சாயத்துகள் மண்வெட்டிப்போட பணம் செலவழிக்கக்கூடாது என்று கூட தடையே விதித்துவிடலாம். முன்பெல்லாம் ரோடு போட்டுக்கொள்வது, வாய்க்கால் வெட்டுவது இதற்கெல்லாம் குடிமராமத்து என்று கிராம மக்களேதான் செய்து வந்தார்கள். இன்றையதினம் குடிமராமத்துக்கு என்று இவ்வளவு பணம் என்று வாங்குகிறோம். ஆனால் காரியங்கள் நடைபெறவில்லை.

அடுத்து, ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு திட்டம் வேண்டும். ஒரு கிராமம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் அதற்குத் தேவையான பாலங்கள், பள்ளிக்கூடம், சாலைகள் எல்லாவற்றையும் முன் கூட்டியே கணக்கு எடுத்து திட்டமிட்டுக்கொண்டு செயலாற்ற முன்வந்தால் நல்லமுறையில் அந்த வேலைகளை எல்லாம் குறுகிய காலத்திலேயே நிறைவேற்றிட முடியும். பணம் விரயம் ஆவதையும் தடுக்கலாம். கிராமப்புறங்களில் வேலைவாய்ப்பு

1972 மார்ச் 11] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

பெருகவேண்டும் என்றால் எப்படிப் பெருகும்? ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் திட்டம் போட்டு அவற்றைச் செயல்படுத்த முன் வருகிற போதுதான் கிராமப்புறங்களில் வேலைவாய்ப்பு பெருகும். முதியோர் பென்ஷன் கூட கொடுக்கும் பொறுப்பை பஞ்சாயத் துக்களே வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கிராமங்களில் வயதாகி—ஆதரவற்று பட்டினியாக செத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்கள் யார் யார் என்பது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

அடுத்து கிராமங்களில் லீடர்ஷிப் சரியான முறையில் வளர்க்கப்படவில்லை. இதை எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். சேவா மனப்பான்மை உடைய இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்க்கப்படுகிற போதுதான் கிராமங்களில் நல்ல லீடர்ஷிப்பும் கிடைக்கும். எல்லோரும் அமைச்சராக வர முடியாது என்றாலும்—அமைச்சராக வருவதற்குத் தகுதி உடைய இளைஞர்கள் பத்துப்பேர்களாவது ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உண்டாக்கப்படவேண்டும். ரஷ்யா, சீனா போன்று இல்லாவிட்டாலும்—இங்கே பல கட்சிகள் இருப்பதால்—அரசாங்கம் தான் கட்சி அடிப்படையில் இன்றி இந்த இளைஞர் அணியை நல்லமுறையில் உருவாக்கி—கிராமத் தலைமைக்கு பின்னால் சரியானவர்கள் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் பணியாற்றவேண்டும்.

பஞ்சாயத்து சட்டத்தை மாற்றம் செய்ய இருக்கிறார்கள். அதில் நான் சொன்ன கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப சிலபல காரியங்களைச் செய்தாகவேண்டும். என்னுடைய கருத்துக்கள் எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாவிட்டாலும் ஒன்றிரண்டு கருத்துக் களாவது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவேன். என்னுடைய கருத்துக்கள் நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. வை. பாலசுந்தரம் : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நம்முடைய உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை மனதார ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைய தினம் தமிழ்நாடு மாநிலத்தில் ஏறத்தாழ 12,452 ஊராட்சிகளும், 600 பேரூராட்சிகளும், 12 நகரியங்களும், ஏறத்

[திரு. வை. பாலசுந்தரம்]

[1972 மார்ச் 11]

தாழ் 374 ஊராட்சி ஒன்றியங்களும் அடங்கி இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட அமைப்பிற்குச் சிறந்த திட்டங்களின் மூலம் நிர்வாகத் திறனிலே நல்ல அக்கறையும், நாட்டமும் கொண்ட ஊராட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இவ்வாண்டுக்கு நல்ல தொரு திட்டத்தை அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள் என்று கூறுவதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இதன் அடிப்படையில் ஊராட்சி ஒன்றியப் பகுதிகளில் சாலைகளைச் செப்பனிட மட்டும் மானியமாக ஏறத்தாழ 119 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இணைப்புச் சாலைகளுக்கு ஏறத்தாழ 83 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதுபோல நல்ல பணிகளுக்காக ஏராளமான பணத்தை நம்முடைய தமிழக சர்க்கார் ஒதுக்கி நல்ல பல சேவைகளை நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றி வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் கூறக் கடமைப்பட்டாலும் அதே நேரத்தில் இங்குள்ள பல உறுப்பினர்கள் நாட்டுக்குத் தேவையான பல்வேறு அம்சங்களைப்பற்றிப் பேசிறார்கள்.

இதிலே மிக முக்கியமான திட்டம் வேலை வாய்ப்புத் திட்டமாகும். கிராமங்கள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு மிக உன்னதமான திட்டமாகும். இதன்மூலம் ஏராளமான பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைத்துத் தரப்படுகிற ரோடுகளை பஞ்சாயத்துக்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் நல்ல முறையில் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது என்னுடைய எண்ணம்.

அடுத்து, இளைஞர் அணியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த இளைஞர் அணி ஆற்றி வருகிற சிறப்பான பணிகளைப் பார்க்கிற போது—நம் நாட்டு பட்டதாரிகள் தூய்மையான எண்ணத்தோடு நாட்டு சேவைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக்கொள்ள முன் வந்திருப்பது எல்லாம் பெருமைப்படக்கூடியதாகும். கிராமப்புற மக்களோடு நல்ல தொடர்பு கொண்ட இப்படிப்பட்ட இளைஞர்களுக்கு பிற்காலத்தில் அரசாங்க வேலை கிடைப்பதற்கும் நல்ல வழி முறைகளை வகுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய எண்ணமாகும் என்பதை இந்தத் தருணத்தில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, தலையாய பிரச்சினைமாக நான் பேச இருப்பது சென்னை மாநகரத்தைப் பற்றியதாகும். 'சென்னை மாநகர் எழில் கொழிக்கின்ற ஒரு பூஞ்சோலை' என்று இந்தியத் துணைக் கண்டத்

1972 மார்ச் 11] [திரு. வை. பாலசுந்தரம்]

தில் மட்டுமல்ல, உலகத்தில் இருக்கின்ற நாடுகளில் எல்லாம் உள்ளவர்கள் போற்றிப் புகழுக்கின்றனர். சென்னை எழில் கொஞ்சம் பூங்கா என்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை மாநகரத்தில் ஏழ்மையின் சின்னமே இருக்கக்கூடாது, ஏழ்மையின் ஒளி விசக்கூடாது என்ற காரணத்திற்காக சென்னை மாநகராட்சி கேட்கின்ற நேரத்தில் எல்லாம் தமிழக அரசு உதவியை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. தமிழக அரசு நல்ல உள்ளம் படைத்த தாய். அந்த நல்ல தாயின் செல்லப் பிள்ளைதான் சென்னை மாநகராட்சி என்று சொன்னால் அது மிகை அல்ல. தமிழக அரசு சென்னை மாநகராட்சியை தொடர்ந்து செல்லக் குழந்தை என்று அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

சென்னையினுடைய சூரலிலேதான், சென்னையினுடைய வளர்ச்சியிலேதான், சென்னையினுடைய வாழ்விலேதான், தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியமும், பெருமையும் அடங்கியிருக்கிறதென்பதை தெளிவாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். வெளிநாடுகளிலிருந்து இங்கு வருபவர்கள் எல்லாம், “அஹா, எவ்வளவு அழகான கடற்கரை” என்று வியந்து போற்றுகின்றனர். அவ்வளவு அழகான கடற்கரையை, உலகத்திலே அழகான கடற்கரையிலே இரண்டாவது ஸ்தானத்தை பெற்றிருக்கிற கடற்கரையை மேலும் அழகுபடுத்திட, சிங்காரச் சென்னையை மேலும் நல்ல விதத்தில் பாதுகாக்க பல திட்டங்கள் நம்மிடத்தில் இருக்கின்றன என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்காக நமது அரசு, 1972-73-ம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ஏறத்தாழ 30 லட்சம் ரூபாய் மானியமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், சென்னையில் எண்ணம்மாபேட்டை, கெங்குரெட்டி சாலை, தெற்கு கடற்கரைச்சாலை ஆகிய இடங்களில் போக்குவரத்துக்கு வகை செய்யும் வகையில் சுரங்கப் பாதைகள் அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் சொல்லப்படுகிற நேரத்தில் சென்னை மாநகராட்சி விரிவாக வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. சென்னை நகரத்தை அழகு கொழிக்கும் நகரமாக மாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது, அதேபோல் உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கும் அந்த எண்ணம் இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில்தான் கூலம் சேரமைப்புத் திட்டம். இந்தத் திட்டத்தைக் குறித்து ஆரம்பத்தில் எள்ளிநகையாடி, இதிலே

[திரு. வை. பாலசுந்தரம்] [1972 மார்ச் 11]

ஊழல். ஊழல் என்று ஊர் எல்லாம் சொல்லி சுற்றி வந்தார்கள். இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, வருகிற ஜூலை மாதத்தில் படகுகள் விடப்படுகின்ற இனிமையான காட்சியை, ஊழல், ஊழல் என்று சொன்னவர்களும் காணத்தான் போகிறார்கள். நம்மைப் பார்த்து எள்ளிநகையாடியவர்களும் அந்த இனிய காட்சியைப் பார்க்க இருக்கிறார்கள்.

அதே நேரத்தில் தமிழ்நாட்டின் ஜீவாதாரமாக இருக்கும் சென்னை நகரத்தின் வளர்ச்சியிலே, தமிழக அரசு மிகவும் அக்கறை காட்டி வருகிறது. சென்னை மாநகரத்து மக்களின் இதயநாடியாக இருக்கும் தண்ணீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க விராணம் திட்டத்தை உருவாக்கி, அதற்கு 20 கோடி ரூபாய் என்று ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். விராணத்திலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவந்து சென்னை நகர மக்களுக்குத் தருகின்ற சீரிய திட்டம் இது என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சென்னையிலே வாழ்கின்ற படித்தவர்கள், பட்டதாரிகள், நல்ல அறிவும் ஆற்றலும் உள்ளவர்கள். நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்கள். நல்ல மருத்துவர்கள், வியாபாரிகள், சட்ட நுணுக்கம் தெரிந்தவர்கள், பாமரர்கள் ஆகிய எல்லாத் தரப்பினரும் குழும்பிருக்கின்ற சென்னை மாநகரமாகும். இந் நகரத்தில் வாழ்கின்ற எல்லாத் தரப்பு மக்களுக்கும் வசதியும் வாழ்வும் செய்து கொடுக்க வேண்டியது மாநகராட்சியின் பொறுப்பாகும். சென்னையிலிருந்து விராணம் திட்டம் மட்டுமல்ல, தென் சென்னையிலே 78 லட்சம் ரூபாய் செலவிலே நீர்நிலைத் தொட்டி அமைக்கவும் திட்டம் அமைக்கப்பட்டு, அதுவும் ஜூலைத் திங்களில் முடிவடைய இருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்படியெல்லாம் சென்னைவாழ் மக்களுக்கு நல்ல வசதிகளைச் செய்து தருகிறது மாநகராட்சி. மேலும் ஒரு புனிதமான திட்டத்தை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது. அந்தப் புனிதமான திட்டம் தொடர்ந்து செயல்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. அதுதான் குடிசை மாற்று வாரியம் என்கிற புனிதமான திட்டமாகும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் கையாள முடியாத திட்டம். இந்தத் திட்டத்தை நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்கள் வரவேற்கிறார்கள். நம் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள், 'இது ஒரு முற்போக்கான

1972 மார்ச் 11] [திரு. வை. பாலசுந்தரம்]

திட்டம்' என்று கூறி வரவேற்றார்கள். அவருக்கு உங்கள் மூலமாக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்படி பொதுமக்களுக்காகச் செயலாற்றுகிற நேரத்தில், அடித்தளத்தில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மேல்தளத்திற்கு வரவேண்டும் என்கின்ற கருத்தை உள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டுதான் குடிசை மாற்றுவாரியத்தை இந்த அரசு உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதை ஆணித்தரமாக எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. உறுப்பினர் அவர்கள் சீக்கிரம் பேச்சை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. வை. பாலசுந்தரம் : சென்னை நகரத்தில் ஆயிரம் குடிசைப் பகுதிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 1 லட்சத்து 50 ஆயிரம் குடும்பங்கள் வாழ்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் குடும்பங்கள் நல்ல முறையில், குறைந்தபட்ச வசதிகளுடனாவது வாழ்கின்ற முறையில், ஒரு சீரான சிறப்பான திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அந்த ஏழை எளிய மக்களின் வாழ்விலே நல்லொளி பிறக்க வேண்டும், அவர்களுடைய வாழ்வு ஒளிமயமாக அமைய வேண்டும், அவர்களுடைய வாழ்விலே ஒளிமயத்தைக் காண வேண்டும் என்கிற அடிப்படையிலேதான் குடிசை மாற்று வாரியம் சிறப்பான முறையில் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டத்திற்கு ஏழு ஆண்டுகள் என்று ஒரு காலவரையறை வைத்து, அந்த ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் சென்னை நகரில் குடிசைகளை இருக்கக்கூடாது என்கிற நல்ல நோக்கத்தைக்கொண்டு செயலாற்றி வருகிறது. இதற்காக 3 கோடியே 65 லட்சம் ரூபாயை ஒதுக்கி, இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வருகிறது. நல்ல பல திட்டங்களுக்கு எல்லாம் வாரி வாரி வழங்குகிற தன்மையில் மாநில அரசு இருந்து வருகிறது. தமிழக அரசு தாய், சென்னை மாநகராட்சி செல்லப் பிள்ளை. தமிழக அரசாகிய தாய், செல்லப்பிள்ளைக்கு மேலும் பல சலுகைகளை வாரி வாரி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, சென்னை நகரம் எழில் கொழிக்கும் பூங்காவாக, சென்னை நகரம் சிங்காரப் பூஞ்சோலையாக விளங்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[1972 மார்ச் 11]

* THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Hon'ble Mr. Deputy Speaker, Sir, I stand to support this Demand No. 23 and say a few words about this.

I am glad to find that the Hon. Minister in charge of Local Administration has been able to allot about Rs. 10 crores for community Development for this year. It is also a matter for great satisfaction that we have got the Education Minister also as the Minister for Local Administration. He has got great experience and also great interest in administration and I think under his regime there will be more benefits and also good administration.

(திரு. செ. சுந்தரப்பன் தலைமை)

In regard to the subject that I have chosen to speak to-day—my cut motion—is about the ways and means to increase the efficiency in the Blocks. There are more than about 370 Blocks in Our State. The Central and the State Governments have been spending a lot of amount towards community development and we expect much from this department. But we have been finding that these Blocks have not been able to rise up to the expectation and also satisfy the expectation of the State or the Central Governments. The reasons are, these Blocks have been overburdened with heavy work, multifarious works, and so Blocks are not able to perform their work satisfactorily. In addition to the development works that have been given to these Blocks, they have been asked to do further, additional works like Family Planning, collection work and also other works that are often prescribed by the Collector and others. So, the Commissioner is not able to find time and devote his minimum attention to the developmental works. Therefore, we find that Blocks are not properly functioning. Now we find three kinds of works entrusted to the Block—obligatory work, legitimate work and discriminatory work. I do not know why, we have to burden these small Blocks with so many of works and expect from them so much of result. It is just placing a heavy load on a labourer, and ask him to stand erect and work. If we lessen his load, he will be able to stand erect and walk and do good work. So, the first thing which I want to impress upon the Hon. Minister for Education and Local administration is that he should lessen the burden of the works entrusted to these Blocks. We can take away the subject of Education from these Blocks. Education is a huge subject which requires greater attention of the Government.

1972 மார்ச் 11] [Thiru K. S. Kothandaramiah]

The Blocks are not able to devote so much attention as to show satisfactory progress in this department.

We want to improve the quality of education. We want to construct new buildings for schools. Education is not properly imparted in these Blocks. Therefore my humble suggestion is that we have got an efficient administrative machinery and a separate department of Education. When you have got efficient officers, and a department, I do not know why this education should be entrusted to the Panchayat Unions. We know that, elementary education is the foundation for all education and unless elementary education is put on proper lines, you cannot expect higher education to be on good lines. Therefore, my submission is that the Hon. Minister for Local Administration who is also the Hon. Minister for Education should take the education subject from the panchayat unions.

Secondly, with regard to the transfer of teachers, we have got an Ad hoc Committee and the Sub-Collector is the Chairman of the Committee and the local M.L.As. are there. But so far as appointments are concerned, there are a number of complaints. In the Appointment Committee, the local M.L.A. is not there and unless he is also allowed to take part in that Committee, there will be room for such complaints. So, on the lines of the Ad hoc Committee for transfers of teachers, the Appointments Committee may be constituted so that the M.L.A. is also there and the poor teachers can get the advantages of that Committee.

As regards payment of salary to teachers, now every month every teacher has to pay something and something is deducted from his pay because the paymasters are asked by the Commissioner to deduct some amount. Consequently, every teacher is not able to get his legitimate pay. I think it is better that the pay is sent to the schools by money orders so that the schools may get the full amount that has been allotted to them.

With regard to mid-day meal, panchayats are expected to pay 4 paise in the rupee as the matching grant. They are not paying it and the teachers are undergoing some trouble on account of this. The Government can order the village officers to collect it and give it to the schools instead of depending upon the Presidents of the Panchayats.

[Thiru K. S. Kothandaramiah] [1972 மார்ச் 11]

Further, in every school the mid-day meal is served in schools or thatched sheds where the classes are conducted. After the mid-day meal is served there, there is not even a peon to clean the plates and planks. I think the Hon. Minister for Local Administration may consider this and think of constructing separate rooms for serving mid-day meals so that the boys will be able to go there and clean their hands and cultivate healthy habits and cleanliness.

Then, I come to another point. The Deputy Inspector of Schools and the Extension Officers are at loggerheads always and they do not see eye to eye on several matters. Some arrangements should be made to see that these two persons function properly.

Now I wish to tell a few words about lady teachers. A number of houses have been constructed for them but in many places they have not been occupied by them and as such they are in a ruined condition. It is better that these houses are given to the male teachers, so that they can live there and look after the houses.

Next with regard to irrigation, it is a huge subject. So far as minor irrigation is concerned, in each block there are thousands of small tanks. Even in my constituency, there are three blocks and I have toured in all the blocks and seen the tanks. The repairs to the tanks by the Panchayat Unions are not at all satisfactory. They do not pay enough attention to it. They simply throw some mud and leave it and that is all. I had taken even the Sub-Collector for inspection to some tanks and he found it very unsatisfactory and he asked them to repair them in a proper way. Even then they are not doing it.

Also, drinking water wells are not properly dug. They are dug upto 10 or 15 feet and the parapet wall is constructed. But there is no water. I have asked the Collector and also the Sub-Collector to go there and inspect them but nobody has taken care to verify.

Then I come to education. When a teacher is appointed in a school, he is asked to produce a medical certificate which is then pasted on his service register and it will be there. Unfortunately

1972 மார்ச் 11] [Thiru K. S. Kothandaramiah]

in the Sulagiri Block of Hosur taluk in my constituency, Commissioner has asked the teachers who have put in a service of 10 or 15 years to produce a medical certificate now. Without producing a medical certificate, how could they have been appointed as teachers? The certificates would have been pasted on their service registers and perhaps they have lost it. This matter must be looked into by the Government immediately.

As regards village roads, the crash programme is now being implemented. A number of coolies have been engaged in this work. We have promised them to pay Rs. 3 per day. Actually they do not get Rs. 3 and so they are not coming forward to work. They should be paid Rs. 3 as promised earlier. Also, as soon as we lay the road, we should metal it. Unless it is metalled, it will get ruined and we will have to spend more later on.

There is a scheme under which the Collector gives rewards to Panchayat Unions. There are a number of panchayats which have got population less than 5,000 and some arrangement should be made to give rewards to such small panchayats also.

Then I come to reading rooms. Especially in Hosur and Denkanikottah taluks, there are a number of minorities and they happen to be the majority people there. Sufficient Telugu books are not supplied to the reading rooms there. Formerly we were getting Telugu Journals and they have been gradually stopped.

MR. CHAIRMAN: (THIRU S. KANDAPPAN): The hon. Member has already taken 13 minutes.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH: I will finish in one minute. Finally, some of the Commissioners are not functioning satisfactorily. Only persons in the grade of R.D.O.s should be appointed as Commissioners. In the Andhra Pradesh and other States, only persons having M.A. qualification are appointed as Commissioners. So also in our State persons with higher qualification and experience only should be posted as Commissioners. Otherwise will be very difficult to manage the Panchayat Unions. With these words, I conclude my speech.

திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன் : தலைவரவர்களே, இந்த கிராம வளர்ச்சி உள்ளாட்சித்துறை 20-வது மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து நான் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

[திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன்] [1972 மார்ச் 11]

இதற்கு முன்பு பேசிய அன்பர்களுல்லாம் சென்னை மாநகராட்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு அது செல்லப்பிள்ளையாக இருக்கிறது; நிறைய சலுகைகள் தரவேண்டுமென்று கூறினார்கள். மதுரை நகரம் இந்த அரசின் ஆட்சியிலே நகராட்சியிலிருந்து மாநகராட்சியாக மாறியிருக்கிறது. இந்த நிலைமையிலே மதுரையில் பல ஆண்டுகளாக ஏதோ சில காரணங்களால் பல தொழில் வாய்ப்புகளும், பலவிதமான முன்னேற்றங்களும் இல்லை, பின் தங்கியிருக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். இதை நன்றாக அரசு உணர்ந்து இந்த ஆண்டிலே எவ்வாறாக தர வேண்டுமென்ற நோக்கத்தின் காரணமாகத்தான் மாநகராட்சியாக ஆக்கியுள்ளது. அதற்குப் பிறகு மதுரை மக்களின் எண்ணமெல்லாம் மதுரை பல விதத்திலும் முன்னேறும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டு பல துறைகளிலும் அரசின் ஆதரவை எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய பல திட்டங்களைப்பற்றி விரிவாகப் பல கருத்துக்களை நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டியதாயிருப்பதால் மிகவும் சுருக்கமாக வைத்திருக்கிறேன்.

பல ஆண்டுக் காலமாக கோடைக் காலத்தில் மதுரையில் வரும் தண்ணீர்க் கஷ்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லாமலிருக்க முடியாது. வைகை ரிசர்வாயரிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவரும் திட்டம் ஏற்கனவே பரிசீலிக்கப்பட்டு, பிற்பாடு அதற்கு அதிகச் செலவாகும் என்பதால் பேரணை ரிசர்வாயிலிருந்து கொண்டு வரும் திட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டு பிறகு பேரணை ரிசர்வாயர் திட்டம் வேண்டாமென்று வேறொரு திட்டத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த நகரம் கார்ப்பொரேஷன் அந்தஸ்திற்கு உயர்ந்திருப்பதால் அங்கே உள்ள தண்ணீர்க் கஷ்டத்தைப் போக்க உடனடியாகத் திட்டங்களைத் தீட்டி செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1971-ம் ஆண்டில் தமிழ் நாடு நீர் வழங்கு வடிகால் வாரியம் அமைக்கப்பட்டு ரூ. 3,177.62 இலட்சம் நிர்ணயித்த செலவில் 101 நீர் வழங்கு திட்டங்களையும், ரூ. 1,100.22 இலட்சம் நிர்ணயித்த செலவில் 12 வடிகால் திட்டங்களையும் நிறைவேற்றி வருகிறது. அதனால் மக்களுடைய நன்மதிப்பையும் பாராட்டுதலையும் பெற்றிருக்கிறது. அந்த வாரியம் மதுரை விஷயத்திலும் சற்றுக் கவனம்

1972 மார்ச் 11] [திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன்]

செலுத்தி, சென்னைக்கு அடுத்ததாசவுள்ள, தமிழ்நாட்டின் மிகவும் பண்டைப் புகழ் பெற்ற நகரத்தில் தண்ணீர் கஷ்டம் இல்லாமல் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தவிர, நம்முடைய தமிழக அரசின் கொள்கைப்படி, ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காண்போம் என்ற அடிப்படையில் ஏழைகளுக்குப் பல நன்மைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக சென்னைக்கு வந்தால் குடிசை மாற்று வாரியம் செய்யும் திட்டங்களைப் பார்த்தால், சென்னையில் வசிக்கும் ஏழைகள் குடிசை மாற்று வாரியத்தின் மூலம் இடம் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் அந்தக் கட்டிடங்களைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கும் இதுபோன்ற கட்டிடம் 7 ஆண்டு காலத்தில் கிடைக்கத்தான் போகிறது, நானும் குடிசையை விட்டுவிட்டு கட்டிடத்தில் வசிக்கத்தான் போகிறேன் என்ற நல்லெண்ணத்தைக் கொள்ளும் அளவிற்கு நம்பிக்கை உண்டாகியிருக்கிறது. அப்படிச் சிறந்த முறையில் எல்லா ஏழை மக்களுக்கும் குடிசை மாற்று வாரியத் திட்டத்தின் மூலம் கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்கத் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறார்கள். முதலில் இந்த வாரியத்தை ஏற்படுத்தும்பொழுது சென்னைக்கு மட்டும் என்று நாங்கள் கருதவில்லை. பிறகுதான் சென்னைக்கு மட்டும் என்று அறிந்தோம். ஆனால், இதுபோல் மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும், மதுரை, கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற பெரிய பெரிய நகரங்களுக்கும், சிறிய நகரங்களுக்கும் இம்மாதிரியான குடிசை மாற்று வாரியத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டும். 1971-72-ஆம் ஆண்டில் வெளியூர்ப் பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்படும் பணிக்காக ரூ. 35 இலட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் சென்னைக்கு மட்டும் 3 கோடி, 4 கோடி என்று செலவு செய்துவிட்டு, அதைப்போல் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சேர்த்து 35 லட்சம் என்று சொன்னால் வெளியூர்களிலுள்ள மக்களுக்கு அதிகருத்தி ஏற்படும். அது அவ்வளவு குறைந்திருக்கிறது. எல்லா மக்களுக்கும் குடிசை மாற்று வாரியத்தின் மூலம் பணி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். குடிசை வாழ் மக்கள் நல்ல கட்டிடங்களில் வசிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எல்லாப் பக்கத்திலேயும் இருப்பதால் அதிகமாக அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்ற அரசு தக்க திட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக இந்த நிர்வாகத்திலே உள்ளவர்களுக்கும், ஐனங்களுக்குமிடையே உள்ள சிக்கலான பிரச்சினையாக அடிக்கடி சொல்வது என்னவென்றால் சாதாரண சிறிய குற்றத்தைச் சொல்

[திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன்] [1972 மார்ச் 11]

கிரார்கள், அதை நிர்வாகம் சரியாகக் கவனிக்க வேண்டும். ஜனங்களுடமிருந்து பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கோ, நகராட்சிகளுக்கோ புகார்கள் வந்தால் அவைகளை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். நகராட்சிகள், பஞ்சாயத்து யூனியன்களால் செய்யப்படும் செலவுகள் சரியாகச் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பதற்கு சர்ப்பரைஸ் இன்ஸ்பெக்டர் செய் ய வேண்டுமென்று நான் நகராட்சி சேர்மனாக இருந்தபொழுது கூடச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். திடீர் திடீரென்று இன்ஸ்பெக்டர் செய்து, ரோடுகளை எவ்வளவு அகலத் திற்குப் போட்டால் எவ்வளவு செலவாகும் என்பதையெல்லாம் சர்ப்பரைஸ் இன்ஸ்பெக்டர் செய்தால் நல்லமுறையில் நடைபெறும். அப்படிப்பட்ட இன்ஸ்பெக்டர்கள் நடைபெற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எல்லா நகராட்சிகளிலும் பார்த்தும்பொழுது அடிக்கடி பணக் கஷ்டம் ஏற்பட்டு மிகவும் சிரமப்படும் நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். மதுரை மாநகராட்சியில் மிகவும் கஷ்டப்படும் ஓர்க்கர்ஸ், என்.எம்.ஆர். போன்ற தினசரி வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ரோடு வேலை, ஓர்க்ஷாப்புகளில் பணி செய்யக்கூடியவர்களுக்கு ரோடு வேலையில் ஒரு மாதத்தில் 20 நாட்களுக்கு மேல் வேலை கிடையாது. அதற்குக் காரணம் பணக் கஷ்டம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மிகமிகக் குறைந்த கூலியுள்ள தினசரிக் கூலிகளுக்கு வேலை கொடுக்க அங்கே முடியவில்லை. ஆனால் அதேசமயத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்து உள்ளவர்களுக்கு முழு வேலையும், அதிகச் சம்பளமும் எல்லா இடத்திலும் தரும் நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே சிக்கன நடவடிக்கையை ஒரளவிற்கு அனுஷ்டிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

பொதுவாக இப்பொழுது வேலையில்லாத தினட்டாம் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. உதாரணமாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களெல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் வேலைக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். பி.ஏ. படித்தவர்கள், பி.ஈ. படித்தவர்களை, டிப்ளமா ஹோல்டர்ஸ் எல்லாம் இளைஞர் அணியில் சேர்ந்து 175 ரூபாய் கொடுத்தாலும் போதும் என்று வருகிறார்கள். இந்த நிலையில் சிக்கனமாக காரியங்கள் சிலவற்றை நாம் செய்யவேண்டும். வேலையில்லாத தினட்டாட்டத்தை பெரிய அளவில் நாம் குறைக்க வேண்டும். ஆகவே,

1972 மார்ச் 11] [திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன்]

அந்த முறையில் படித்தவர்களை “கன்சாலிடேட்டட் ஸ்கேல் ஆஃப் பே” என்று சொல்லி கிளார்க்குகளாக நியமிக்கப்பட்டால் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு 125 ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு வேலை செய்யுங்கள் என்று செய்யலாம். அதே தொகையை அனுஷ்டிக்கலாம். ஒரு ரெகுலர் ஸ்கேல் ஆஃப் பே இருந்தாலும் கூட முதலில் அப்பரெண்டிஸாக இந்த கன்சாலிடேட்டட் ஸ்கேல் ஆஃப் பேயில் முதலில் ஒத்துக்கொண்டால் பிறகு ரெகுலர் ஸ்கேல் ஆஃப் பேயில் எடுத்துக் கொள்கிறோம் என்ற நியதியை எடுத்துக்கொண்டு இன்னும் அநேக துறைகளிலே சேர்த்துக்கொண்டு வேலைவாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும்.

நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் பட்ஜெட் அறிக்கையிலே அவர்கள் எந்த வருஷமும் இல்லாத அளவில் 23 நல்ல காரியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாக நெசவாளர்கள் பற்றி அறிக்கையில் வருவதில்லை. ஆனால் இந்த ஆண்டு குறைந்த ஊதிய நிர்ணயம் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். நெசவாளர்கள் படும் கஷ்டத்தை உணர்ந்து எப்படியும் சிறிது காலத்திலே அவர்கள் வாழ்விலே உயர்வைக் காணவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் சிந்திக்க வேண்டும். அவர் சளுடைய பிரச்சினை மிகவும் கஷ்டமான பிரச்சினை. அவர்கள் வாழ்க்கையிலே மாதத்திற்கு 100 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த முறையிலாவது சலுகை தாட்டி உயர்வைக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் சில சலுகைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் அதற்குச் சில காரியங்களை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். 100 ரூபாய் அல்லது 150 ரூபாய்க்குள் வருமானமுள்ள எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் அடையாளச் சீட்டு கொடுத்து, உண்மையிலேயே அவர்கள் குறைந்த வருமானமுள்ளவர்கள்தான் என்பதைச் சர்க்கார் அறியும் வண்ணம் ‘ஐடென்டிபிகேஷன் கார்டு’ கொடுக்க வேண்டும். அதன்பிறகு பல சலுகைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். இம்மாதிரி செய்து, ஏழைகளுக்குச் சர்க்கார் சலுகைகள் என்று கொடுக்கப்படும்பொழுது அரிசி குறைந்த விலையில், அதேபோல் வீடு வேண்டுமென்றால் குறைந்த விலையில், லோ இன்கம் குரூப் பிலே சட்டப்படும் வீடுகளில் சலுகை என்று இம்மாதிரியான திட்டங்களுக்கு முதலிடம் 150 ரூபாய் அல்லது 200 ரூபாய் வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், அதற்கு குறைந்த வருமானம் உள்ள

[திரு. குப்பல் கே. எஸ். ராமகிருஷ்ணன்] [1972 மார்ச் 11]

நெசவாளர்களுக்கு சர்க்கார் செய்யும் சலுகைகளைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யும்பொழுது நெசவாளர்களுக்குத் தனி முயற்சிகள் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக மதுரையைப் பொறுத்தவரையில் நெசவாளர்களுக்கு வீடுகள் கிடைப்பது, வீட்டுப் பிரச்சினை மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது. மற்றவர்களைப்போல் சிறிய அறையில் அவர்கள் தங்க முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள் பாவு போடுவதற்கு நீளமான மூங்கள் வேண்டும். மதுரையில் அப்படிப்பட்ட அகலமான இடத்திற்கு 70 ரூபாய், 80 ரூபாய் வரையில் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். தனியாக வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஹவுசிங் போர்டில் ஒரு பகுதியையோ அல்லது குடிசை மாற்று வாரியத்தின் ஒரு பகுதியையோ அமைத்துச் சலுகைகளைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த அடிப்படைச் சலுகைகளை எல்லாம் செய்வதற்கு கார்டு சிஸ்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். ஐடென்டிபிகேஷன் கார்டு கொடுத்தால்தான் வீட்டுப் பிரச்சினை மாத்திரமல்ல, மற்ற எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் செய்ய முடியும். நெசவாளர் பிரச்சினையையும் அதிகமாகக் கவனிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. மு. சத்தியமூர்த்தி : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, சமுதாய நலத் திட்டத்தின் மானியக் கோரிக்கை மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

சமுதாய நலத் திட்டத்தின் கீழ் ஊராட்சி ஒன்றியங்களும், ஊராட்சிகளும் கிராம நலத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வருகின்றன. சமுதாய நலத் திட்டம் என்பது, மக்களுக்கு, சமுதாயத்திலே கீழே இருக்கும் கிராம மக்களுக்கு நல்ல பல திட்டங்களை நிறைவேற்றி அவர்களுடைய வாழ்க்கை வளம்பெறச் செய்ய வேண்டுமென்ற முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தற்போது சமுதாய நலத் திட்டத்தின் நோக்கமே வேறு விதமாக மாற்றப்பட்டு வருகின்றது. அதிலே உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் மிசவும் கவனித்து என்னுடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றித் தருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. மு. சத்தியமூர்த்தி]

அங்கே பணிபுரிகின்ற பஞ்சாயத்து யூனியன் அதிகாரிகளும், ஆசிரியர்களும் இன்று பலப்பல வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். பல பேர் அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்லியும் அப்படியே தான் நடந்து வருகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியனில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்கள் அறிவுப் பணியைத்தான் செய்யவேண்டுமேயொழிய அறுவைச் சிகிச்சைப் பணிக்கு அவர்களை ஆளாக்க வேண்டாமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதேபோல் ஆசிரியர்களுக்கு நிதி வசூல் மற்ற பல வேலைகளைக் கொடுக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய பணி கெட்டு விடுகிறது. அதேபோன்று பஞ்சாயத்து யூனியனில் பணியாற்றுகின்ற அதிகாரிகளும் நிதி வசூல் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்ற காரணத்தால் அவர்களுடைய வேலைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. சமுதாய நலத் திட்டத்தின் நோக்கமே அவர்கள் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர வாங்குவதற்காக அல்ல என்பதை அடிப்படையாக உணர்ந்து இந்த மாதிரி வேலைகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்தாமல் சமுதாய நலத் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சமுதாய நலத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக தனி இலாகா ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து யூனியன் கூட்டங்களின் மூலம் நீண்ட நாட்களாகக் கேட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். தனி இலாகாவாக ஆக்கினால்தான் சமுதாய நலத் திட்ட வேலைகளைத் திறம்படச் செய்ய முடியும்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு தினப்படி கொடுப்பது குறைவாக இருக்கிறது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு மாத்திரம் அவர்களுடைய சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதே, எங்களுடைய தினப்படியை உயர்த்தப்பட வேண்டாமா என்று கேட்கிறார்கள். இதைப்பற்றி மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றத்தில்கூட தீர்மானம் போட்டு அனுப்பி இருக்கிறோம். அந்தக் குறை இன்றுவரை தீர்க்கப்படவில்லை. 1961-62-ல் இருந்ததுதான், அதாவது ஒரு தலைவர் பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சில் கூட்டத் திற்கு வந்தால் ஒரு நாளைக்கு 2 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. கிராம வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தில் பணியாற்றுகின்ற ஆட்களுக்குக்கூட 3 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. அதையெல்லாம் எண்ணத்தில் கொண்டு பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களாக

[திரு. மு. சத்தியமூர்த்தி] [1972 மார்ச் 11]

இருக்கக்கூடியவர்களுக்குக் குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு ஐந்து ரூபாயாவது படியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி இலாகா பள்ளித் துணைத் தணிக்கையாளர் அவர்கள் கல்வி இலாகாவில் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பஞ்சாயத்து யூனியனில் இணைத்து இங்கு வேலை செய்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராம நல ஊழியர்கள் முன்பு எல்லா வேலைகளையும் செய்து வந்தார்கள். இப்போது அவர்களிலே 3 பேரைப் பொதுப் பணிக்கென்றும், பாக்கியுள்ளவர்களை விவசாயப் பணிக்கென்றும் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதைப்போல் இல்லாமல் ஏற்கனவே இருந்தது போல் எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொடுக்க பணிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முன்பெல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருந்தன. பள்ளிகளுக்கு அதிக ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்றால் பஞ்சாயத்து யூனியனில் தீர்மானம் போட்டு நிறைவேற்றி அதிக ஆசிரியர்களை நியமிக்க அதிகாரம் இருந்தது. அதைப்போல் அதிக வகுப்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றாலும் அந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனின் கவுன்சிலுக்கு உரிமை இருந்தது. அதைப்போல் மாணேஜ்மென்டில் ஒரு ஆசிரியரை அதிகமாக்க வேண்டுமென்றாலும் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலந்தான் கிராண்டு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. என்ன காரணத்தாலோ அந்தப் பொறுப்பு தற்போது பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சிலுக்கு இல்லை. அந்த அதிகாரங்களை மறுபடியும் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராம வேலை வாய்ப்பு விரைவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வருகிறோம். அதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. கிராம வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தையும் ஒரு பக்கத்தில் நிறைவேற்றிக்கொண்டு கிராம ஆள்பல திட்டங்களையும் பஞ்சாயத்து யூனியன் நிறைவேற்றி வருகிறது. கிராம ஆள்பல திட்டத்தைப் பொறுத்தவரை அந்தந்தப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் எந்த வேலைகளை அவர்களிடமிருந்து வாங்குவது என்று வாங்கி அந்த அளவுக்கு பஞ்சாயத்து நிதியிலிருந்து கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போதுள்ள கிராம வேலை வாய்ப்பு விரைவுத் திட்டத்தில் பல

1972 மார்ச் 11] [திரு. மு. சத்தியமூர்த்தி]

சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஒரு நாளைக்கு மூன்று ரூபாய் கூலி என்று போட்டால் அவர்கள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு குழி வெட்டினாலும் சரி, அரைக் குழி வெட்டினாலும் சரி, பொறுப்பில்லாமல் வேலை செய்கிறார்கள். அதற்குப் பொறுப்பான ஆணை நியமித்து அவர்கள் அன்றாடம் செய்கிற வேலைக்குத் தகுந்தபடி சம்பளம் வழங்க வழி செய்தால் வேலை நல்ல முறையில் நடக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் கம்போஸ்ட் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இப்போது எந்த வேலையும் கிடையாது. அவர்கள் என்ன வேலைதான் செய்ய வேண்டுமென்ற பொறுப்பை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாக எவ்வளவோ செலவுகள், விவசாயத்திற்காக, விளம்பரத்திற்காகச் செலவழிக்கப் படுகிறது. பூச்சி மருந்துக்கு முன்பெல்லாம் 50 சதவிகிதம் மானியமாகக் கொடுத்து வந்தார்கள். பின்னால் 30 சதவிகிதமாகக் கொடுத்தார்கள். இப்போது 15 சதவிகிதமே மானியமாகக் கொடுத்து வருகிறார்கள். அந்த விளம்பரங்களை எல்லாம் தவிர்த்து 50 சதவிகிதம், மானியமாகப் பூச்சி மருந்துக்குத் கொடுத்தால் நல்லது. இந்த விளம்பரங்கள் தேவையில்லை. அதற்குப் பதிலாக பூச்சிமருந்துக்கு 50 சதவிகிதம் மானியம் கொடுத்தால் நல்ல முறையில் பயன் ஏற்படும் என்று கூறி இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. ந. நாச்சியப்பன் : தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டு கிராம வளர்ச்சிக்காக உள்ளாட்சித்துறை மானியக் கோரிக்கை மீது எனது கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கிராமங்களிலுள்ள ஏழை எளிய மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக இந்த அரசு எந்த அளவிற்கு அக்கறை காட்டுகிறது என்பதைக் குறிப்பிடுகிற வகையில் கிராம மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அதிக நிதி ஒதுக்கீடுகள் அளித்து இன்றைய தினம் பல காரியங்கள் செய்து வருவதைக் குறிப்பிட்டு அதே நேரத்தில் செய்யவேண்டிய பணிகள் பற்றியும் இங்கு நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 21,900 தொடக்கப் பள்ளிகள் இருக்கிற தமிழகத்தில்

[திரு. ந. நாச்சியப்பன்] [1972 மார்ச் 11]

14,900 பள்ளிகளுக்குத்தான் சொந்தக் கட்டடங்கள் இருக்கின்றன. 7,000 பள்ளிகளுக்கு சொந்தக் கட்டடங்கள் கட்ட வேண்டிய ஒரு நிலை இருக்கிறது. அந்நிலையில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஆயிரம் பள்ளிகளுக்கு சொந்தக் கட்டடம் கட்டுவது என்ற நிலையில் ஒரு திட்டத்தினை அரசு மேற்கொண்டுள்ளது. அந்த அளவில் ஏழு ஆண்டுகளில் கூட்டி முடிக்கப்படும் என்ற நிலையில் இப்போது பல பள்ளிகளுக்கு சொந்தக் கட்டடம் இல்லாத ஒரு நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. துவக்கப் பள்ளிக் கட்டடத்திற்கு அரசு 4,000 ரூபாய் மானியம் அளித்து வந்ததை இன்றைய தினம் அதை ரூ. 8,000 ஆக உயர்த்தி உள்ளது. அதேபோல் உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு ரூ. 7,000 மானியம் அளித்து வந்ததை அரசு இப்போது ரூ. 13,000 ஆக உயர்த்தியிருக்கிறது.

பரிசுச் சீட்டு மூலம் சென்ற ஆண்டு 35 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி ஒவ்வொரு ஊராட்சி ஒன்றியத்திலும் ஒரு துவக்கப் பள்ளி கட்டடமாவது கட்டவேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் பணம் ஒதுக்கி அவைகளைக் கட்டி வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திற்கும் சமூகக் கல்விக்காக 15 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்தச் சமூகக் கல்வி நிலையங்கள் சரியாகச் செயல்படுவதில்லை. பத்திரிகைகளை வரவழைத்து ஒன்றிரண்டு பேர்கள்தான் அவற்றைப் படிக்கக்கூடிய நிலையில்தான் அந்தப் பணம் செலவழிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இப்படிப் பணம் வீணாகச் சிதறடிக்கப்படுவதை விட அந்தப் பணத்தைப் பள்ளிகளுக்கு கட்டடங்கள் கட்டுவதில் செலவு செய்யலாம். ஆகவே அந்த வகையில் அது மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பள்ளிக் கூடங்களில் இவ்வளவு மாணவர்கள் இருந்தால் ஒரு ஆசிரியர் என்று மாணவர்களின் வருகைக்கு ஏற்றவாறு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். குறைவான அளவிற்கு பிள்ளைகள் வருகை தந்தாலும் ஆசிரியர்களை நியமிக்கிறார்கள். பள்ளி ஆய்வாளர்கள் சரியானபடி கண்காணிக்காததால் தொடர்ந்து பிள்ளைகள் குறைவாக இருந்தாலும் ஆசிரியர்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதைப் பள்ளிக் கண்காணிப்பாளர்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, மையச் சமையற்கூடங்கள் துவக்கப்படுவதில் அதிக இடங்களில் அவைகளைத் துவக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, விவசாயிகளுக்கு

1972 மார்ச் 11] [திரு. ந. நாச்சியப்பன்]

சாதாரணமாக நடந்து செல்வதற்கும் இரட்டை மாட்டு வண்டிகளை ஓட்டிச் செல்வதற்கும் பாதை வசதிகள் இல்லாதிருந்த நிலைமையை மாற்றியமைத்து—இருபது ஆண்டுகளாக அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் பாதை வசதிகள் சரியான முறையில் இல்லாமலிருந்தது—இப்போது ஓரளவிற்கு கிராம மக்கள் வெளியில் வருவதற்கு வேண்டிய பாதை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இப்போது கிராம மக்களுக்கு உதவக் கூடிய வகையில் பாதை வசதிகள் செய்து தரப்பட்டு வருகின்றன. 1,500 மக்களுக்கு மேல் வாழ்கிற கிராமங்களுக்கு இணைப்புச் சாலைகளை விரைவில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற திட்டத்தை நமது முதல்வர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

நான் அது குறித்து ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் எந்தளவிற்கு பாதை வசதிகள் செய்யப் படவேண்டும் என்பதைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகம் முழுவதும் ஆய்வு செய்து அப்படி ஆய்வு செய்ததற்குப் பிறகு குறைந்தது இரண்டு மைல்களுக்கு மேலாக இருக்கிற சாலைகளை அரசாங்கத்தின் மூலம் செய்யவேண்டும். அதற்குக்குறைவாக உள்ள சாலைகளை ஒன்றியங்கள் மூலம் செய்வதற்கு வழிவகை செய்தால் திட்டமிட்டுச் செயலாற்ற வசதியாக இருக்கும். அதைவிடுத்து ஒன்றியங்களுக்கு மானியமாக வழங்குவதால், அந்த மானியம் பாதி ஆண்டு முடிந்த பிறகுதான் கிடைக்கிறது. பிறகு அவசரம் அவசரமாக மதிப்பீடுகள் தயாரிக்கப்பட்டு விவசாயிகளுக்கு விவசாய வேலைகள் இருக்கிற காலத்தில்தான் அங்கு வேலையைத் துவக்குகிற காலம் வருகிறது. ஜனவரியில் வேலைகளைத் துவக்கி மார்ச்சுக்குள்ளாக முடிக்கவேண்டுமென்ற அளவில் அவசரம் அவசரமாக வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். ஆகவே குறிப்பிட்ட காரியங்கள் நடைபெறுவதில்லை. ஆனால் அரசாங்கத்தின் மூலம் அந்தக் காரியங்களை எடுத்துச் செய்தால் முன்னதாகவே மதிப்பீடுகள் தயாரிக்கப்பட்டு, ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்பாக அப்பணிகளை மேற்கொள்கிற வகையிலும், திட்டமிட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். ஆகவே அரசு அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உதாரணமாக இன்றையதினம் மாவட்டத்திற்கு ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கொடுப்பது என்பதன் அடிப்படையில் எங்கள் ஒன்றியத்தைப் பொறுத்தவரையில், கள்ளக்குறிச்சி வட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஒவ்வொரு யூனியனிலும் இந்த

[திரு. ந. நாச்சியப்பன்] [1972 மார்ச் 11]

வேலைகளை ஆரம்பித்தார்கள். ஜனவரியில் வேலைகளை ஆரம்பித்து அல்லது பிப்ரவரியில் ஆரம்பித்து இரண்டு அல்லது மூன்று மாதங்களுக்காக இந்த ஆயிரம் பேர்களுக்கு ஒரு ஆண்டுத் தொகையையும் செலவிடவேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பிக்கிறார்கள். இந்த ரெண்டு மாதமும், விளைச்சலுக்கே அடிகள் கிடைக்காத காலத்தில் இந்தப் பணத்தை எப்படிச் செலவழிப்பது என்ற திண்டாட்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே வருட ஆரம்பத்திலேயே திட்டமிட்டு செயல்படவேண்டும். அதோடு இந்த மார்ச் மாதத்தில் கணக்கு முடியக்கூடியதை மாற்றி ஜூன் மாதத்தில் வருடம் முடிவதாக வைத்துக் கொண்டால் நல்லது. இல்லை என்றால் டிசம்பர் மாதத்திலேயே வருடம் முடியக் கூடிய அளவிற்கு வைத்துக்கொண்டால் நல்லது.

கிராமங்களில் மக்களுக்கு குடிநீர் வசதி அளிக்கக்கூடிய வகையிலே 4,420-க்கு மேற்பட்ட மேல்நிலை குடிநீர் தொட்டிகள் இருக்கின்றன என்றும், 61,000-க்கு மேற்பட்ட குடிநீர் கிணறுகள் உள்ளன என்றும் புள்ளிவிவரங்கள் தருகிறார்கள். கிராம மக்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் குடிநீர் வாரியத்தின் மூலம் எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் விரைவாக மேல்நிலை குடிநீர் தொட்டிகள் கட்டிக் கொடுத்த பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வழங்குவதற்கு அவன செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்கு பாசன வசதி மிக மிக அவசியமானது. இன்றையதினம் 36,000 சிறிய தீர்ப்பாசன வாயில்கள் இருக்கின்றன. அதில் 24,000 திறு தீர்ப்பாசன வாயில்கள் ஒன்றியத்தின் மூலம் செயல்படுவதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதற்கு அரசு சார்பில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை ரூ. 67.62 லட்சமாகும். ஏறக்காட ஒரு சிறுபாசனவாயிலுக்கு ரூ. 250 தான் மானியம் வழங்குகிறார்கள். இந்தக் தொகை போதுமானதா என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். விவசாயிகள் தங்கள் வயல்களில் நல்ல மகசூல்க் தாணவேண்டுமென்றால், உற்பத்தியை நன்றாக பெருக்கவேண்டுமென்றால் பாசன வசதியை அதிகப் படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். ஏழை விவசாயிகளுக்கு உதவி அளிக்கிற வகையில் பாசன வசதிக்காக அதிகப்படியான தொகை ஒதுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. ந. நாச்சியப்பன்]

நீர்ப்பாசன ஏரிகளின் பராமரிப்பில் போதிய கவனம் செலுத்தாமல், சாதாரணமாக ரூ. 1,500, ரூ. 2,000, ரூ. 3,000 என்ற அளவிற்கு மதிப்பீடுகள் தயாரித்து பணம் செலவு செய்து வருகிறார்கள். பக்கத்தில் கருங்கல்லில் கட்டுகிற நிலை இல்லை. நல்லமுறையில் ரிப்பேர்கள் நடைபெறுவதில்லை. மண் வேலைகள் தான் நடைபெற்றுவருகிறது. நல்ல பலன் கிடைக்கத்தக்க வகையில் காரியங்கள் செய்யப்படவில்லை. ஆகவே, 100 ஏக்கர் சுளுக்கு மேற்பட்டுள்ள பாசன ஏரிகளை பொதுப் பணித்துறையே மேற்கொள்ளவேண்டும். படிப்படியாக ஒன்றியங்களிலுள்ள மருத்துவமனைகளை அரசு ஏற்றுக்கொள்வது என்ற வகையில் திட்டமிட்டு செயலாற்றிக்கொண்டு இருக்கும் நேரத்தில் ஐயாயிரம் அல்லது பத்தாயிரம் மக்கள் மத்தியில் ஒரு சித்த மருத்துவ மனையாவது ஏற்படுத்தவேண்டும். அடுத்து விவசாயிகளுக்குத் தேவையான நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கேற்ற வகையில் விவசாயக் கிடங்குகளில் மருந்துகளை விற்கக்கூடியவர் பட்டப் படிப்பு படித்தவராக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களைத் தான் அதற்காக நியமிக்க வேண்டும்.

விவசாய வளர்ச்சி அலுவலர்கள் அந்தப்பகுதியில் இருக்கும் நிலங்களைப் பார்வையிடவேண்டும். மாவட்ட அளவிலே கரும்பு, மணிலா ஆகியவைகளுக்கு ஒரு தனி வளர்ச்சி அலுவலகம் இருக்கிறது. அதற்குக்கீழே விவசாய மேஸ்திரி போன்றவர்கள், மற்ற அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் மாற்றி ஒவ்வொரு ஒன்றியத்திலும் விவசாய வளர்ச்சி அலுவலர் 2 பேர் நியமித்து அதற்குக்கீழே கிராம வளர்ச்சி, ஊர் வளர்ச்சி அதிகாரிகள், விவசாய மேஸ்திரிகள் அதிகமாக போட்டு, அவற்றை செய்தால், விவசாய வளர்ச்சி நல்ல முறையில் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நகரங்களில் எப்படி குடிசைகளை மாற்றித்தருகிற வகையில் குடிசை மாற்று வாரியம் செயல்படுகிறதோ, அதே போன்று கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஏழை மக்களுக்கும் அந்த திட்டத்தின் கீழ் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளுக்கு இனமாக வீடுகள் கட்டத்தரமுடியாவிட்டாலும், கடனாகவாவது உதவி கொடுத்து,

[திரு. ந. நாச்சியப்பன்] [1972 மார்ச் 11]

கூட்டுறவுத்துறை மூலமாவது. அரசுத்துறை மூலமாவது வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டி கேட்டுக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவரவர்களே, சுதந்திராக கட்சியின் சார்பாக நான் கொடுத்திருக்கக்கூடிய வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்று பரவலாக இந்த மாநிலத்திலே ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் மத்திய அரசாங்கம் அனுசரியமாக தலையிடுகளை, அதிலும் கூட குறிப்பாக, மாநிலத்திற்குரிய விஷயங்களிலே தலையிடுவது தவறான போக்கு என்று மிக வலிமையாக வாதிடக்கூடிய நேரத்தில், மிக வேதனையோடு சில முக்கியமான விஷயங்களை இந்த சட்டமன்றத்திலே நான் குறிப்பிடலாம் என்று கருதுகிறேன்.

உதாரணத்திற்கு சில குறிப்பிட்ட நகராட்சிகளிலே, முனிசிபாலிடிக்களிலே அரசியல் தலையீடு கோட்டையிலே இருக்கக்கூடிய அமைச்சரவையிலிருந்து வருகிறது என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துச் சொல்வதற்கு சில எடுத்துக்காட்டுகளை இந்த அவைக்கு அளிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்.

திண்டுக்கல் முனிசிபாலிட்யில் சில மாதங்களுக்கு முன்பாக அங்கே திரு. பொன் சீனிவாசன்—இப்போது கூட அவர்கள் தான்—சேர்மனாக இருக்கிறார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்பு, அதிலும் குறிப்பாக ஜூலை மாதம் 12-ம் தேதி அவர் மீது ஒரு நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் கொடுக்கப்பட்டது. அங்கே இருக்கக்கூடிய, ஆளும் கட்சியாக இருக்கக்கூடிய, கழக உறுப்பினர்களாலேயே அது தரப்பட்டது. அந்த முக்கியமான விஷயத்தை ஆகஸ்ட் 12-ம் தேதி கொண்டுவர அனுமதிக்கப்பட்டது. அது ஆகஸ்ட் 12-ம் தேதி எடுத்துக்கொள்வது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் அந்தக் கூட்டத்திற்கு பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துவதாக இருந்தது. அந்த வகையில் எழுத்து மூலமாகக் கூட ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். ஆனால் 12-ம் தேதி ஆகஸ்ட் மாதம் உறுப்பினர்கள் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்தார்கள். அப்படி வருகிற நேரத்தில் ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் வரவில்லை. திடீரென்று யாரோ ஒரு உறவினருக்கு உடல் நலம் சரியில்லாத காரணத்தால் வாழ்மூடிய

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

வில்லை என்று சொல்லி ஒரு மொட்டைக் கடுதாசியில்—மொட்டைக் கடுதாசி என்று கூறவில்லை—அப்படி சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு யாரோ ஒருவர் கையில் கொடுத்தனுப்பினார்? உண்மையாக அது இருக்குமா? இந்த அவையில் நான் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் அமைச்சர் அவர்கள் விசாரிக்கவேண்டும். உறவினர் என்றால் யார், ஆர்.டி.ஓ. உறவினருக்கு உடல் நலம் குறைவாக இருந்தது என்று சொல்ல முடியுமா? அதற்கு மெடிகல் சர்டிபிகேட் ப்ரொமயூஸ் செய்ய முடியுமா? என்னுடைய குற்றச்சாட்டு எல்லாம் நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானத்தை அனுமதித்து விட்டால் அங்கே இருக்கும் கழக ஆட்சியிலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே உள்ள அந்தச் சேர்மன் விலக்கப்படுவார்கள். ஆகவே, கழகத்திற்கு அங்கே ஒரு குந்தகம் ஏற்படக் கூடும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாக, எப்படி மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கத்தில் தலையிடக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில்? இதை ஏன் அரசியல் காரணமாக அந்த ஆர்.டி.ஓ. வரவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை அந்த ஆர்.டி.ஓ. மீது சுமத்த நான் தயாராக இருக்கிறேன்.

அந்த நேரத்திலே 23 கவுன்சிலர்கள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் கையெழுத்துப்போடுவதற்கு அங்கே மினிட்ஸ் புக் இல்லை. எங்கே மினிட்ஸ் புக் என்றால், பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கூட தரப்படவில்லை. அந்த அளவுக்கு நகராட்சி மன்றத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறேன். 23 கவுன்சிலர்கள் வந்தார்கள். ஒரு தீர்மானத்தைப் போட்டார்கள். ஆனால் எங்கே போடமுடிந்தது. சாதாரண சாகிதத்தில் போட முடிந்ததே தவிர மினிட்ஸ் புக்கில் போடமுடியவில்லை. அது எந்தக் காரணத்திற்காக நடந்தது. அதிலே யார் தலையிட்டார்கள். திண்டுக்கல்லிலிருந்து ராத்திரி டெலிபோன் மூலம் அங்கே இருக்கும் நகராட்சி உறுப்பினர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் அங்கே பயங்கரமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது, அங்கே சரியான வகையில் லா அண்டு ஆர்டர் இல்லாமல் இருக்கிறது, நீங்கள் ஐ.ஜி.-யை அணுகி சொல்லவேண்டும், அந்த அதிகாரியைப் பார்த்துச் சொல்லவேண்டும், முதலமைச்சரைப் பார்த்துச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மதுரையிலிருந்து பல முக்கியஸ்தர்கள் இங்கே வந்து இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி எனக்கு கூறிய நேரத்தில் மிக வேதனையாக இருந்தது.

[1972 மார்ச் 11]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் மீது ஒரு 'மோடிவேஷன்' கற்பித்திருக்கிறார்கள். அது கூடாது. சட்டத்திலே இருக்கிறது. ஆர்.டி.ஓ.வுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை என்று சொன்னார்கள். ஒரு முறை ஒத்தி வைக்கலாம் என்று விதியிருக்கிறது. உடல் நலம் சரியில்லாத காரணத்தால் ஒரு அதிகாரி வர முடியவில்லை என்று சொன்னால் டாக்டர் சர்டிபிகேட் கொண்டுவா, மெடிகல் சர்டிபிகேட் கொடுத்தாயா என்று கேட்பதா? அப்பறம் அந்த டாக்டர் முன்போ, இந்த டாக்டர் முன் போ, இப்படி எல்லாம் பேசுவது ஒரு கெஜட் அதிகாரியை, தமிழ்நாட்டிலே இருக்கும் ஒரு அதிகாரியைப் பற்றி, பேசுவது, ரொம்பவும் தவறான எண்ணத்தை மக்கள் மனதில் புகுத்திவிடும். இந்த மாதிரி பேசக்கூடாது. அவர்கள் மீது ஒரு மோடிவேஷன் கற்பிப்பது முறையல்ல. உடல் நலம் சரியில்லை என்று எந்த ஒரு அதிகாரியும் வராமல் இருப்பதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது, சட்டம் இருக்கிறது. வராமல் இருக்கலாம். இந்த மாமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு தான் ஒரு முறை வராமல் இருந்தார்கள். அதிலே ஒன்றும் தவறு இல்லை. மோடிவேஷன் கற்பிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மற்றொன்று. அந்தக் கூட்டத்தைக் கூட்டியவர் ஆர்.டி.ஓ. அவர் வந்துதான் கூட்டத்தை நடத்தவேண்டும். அவர் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வரவில்லை. கூட்டம் நடக்கவில்லை. உறுப்பினர்கள் கூட்டத்திற்கு வந்தார்கள். கையெழுத்துப்போட மினிட்ஸ் புக் கொடுக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். கூட்டம் கூடாதபோது, மினிட்ஸ் புக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. கூட்டம் நடந்திருக்குமானால் மினிட்ஸ் புக் கொடுக்கப்பட்டு, கையெழுத்து வாங்கப்பட்டிருக்கும். கூட்டம் நடத்தப்படாதபோது மினிட்ஸ் புக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அதைத் தான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: (TEIRU S. KANDAPPAN): You better pass on to the next point. Do not harp upon the R.D.O's business. I am not permitting it. The officer is not here to defend himself.

1972 மார்ச் 11]

DR. H. V. HANDE : The Hon. Minister says something. I have to explain the matter.

இது என்ன பயங்கரமாக இருக்கிறதே ?

I do not want to cast any aspersion. No Speaker has asked me to jump to another topic before I have not even replied to the points raised by the Hon. Ministers.

அவர்கள் ஒன்று சொன்னார்கள். என்ன சொன்னார்கள். ஆர்.டி.ஓ.-வுக்கு உடல்நலம் சரியில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆர்.டி.ஓ. ரிலேஷனுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று தான் நான் சொன்னேன்.

He complained that one of his relations was sick and therefore, it is a very serious matter. How can I asked to go to the next topic?

MR. CHAIRMAN (THIRU S. KANDAPPAN) : I would request the hon. Member not to incriminate the Officer here.

DR. H. V. HANDE : I am specifically saying that his relation was sick. But the Hon. Minister said that I said that the R.D.O. himself was sick. R.D.O. was not sick, I definitely say that R.D.O. was not sick. I am not casting any asperation about the health of the R.D.O. I am making a charge that on a frivolous excuse he has not come there. That is my point. Therefore, I demand on the floor of the House an enquiry in the matter. I have got a right to say that the matter must be enquired into. No one can prevent me from saying that. There is nothing unparliamentary in that. It was the relation of the R.D.O. that was sick. That must be told to the House. Has the Government convinced itself that his particular relation was sick. These are the points. I did not say that the R.D.O. was sick at all.

(Mr. Deputy Speaker in the Chair.)

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஒரு ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் ஒரு உறவினருக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று சொல்லி, விடுமுறை கேட்கிறார் என்றால் எதற்காக கேட்கிறார், எப்படிக்கேட்கிறார் என்று ஒவ்வொரு அதிகாரியும் வீவு கேட்கிற போதெல்லாம் காரணங்களைத் தேடிக்கொண்டு போக முடியாது.

[1972 மார்ச் 11]

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நான் அதைத் தான் சொன்னேன். திண்டுக்கல் உறுப்பினர்கள் கூட இருந்தார்கள். நான் இங்கு வந்ததே அதைச் சொல்வதற்குத் தான்.

My point is, I am making a specific charge and it is a very routine thing. I am only complaining and voicing a grievance in this House. The Hon. Minister can get the file and find out the reason. That is one thing.

அடுத்தபடியாக இன்னொரு விஷயத்திற்கு வருகிறேன். வாலாஜாபேட்டையில் உள்ள முனிசிபாலிட்யில் இந்த மாதிரி ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது. அந்த முனிசிபாலிட்யின் சேர்மன் கண்ணன் என்பவர் தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர். வைஸ்-சேர்மன் டி. பி. பாலசுந்தரம் என்பவர்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : அவர் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அவரும் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். சேர்மன், வைஸ் சேர்மன் இரண்டு பேருமே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான். அங்கே இரண்டு கோஷ்டிகள் இருக்கின்றன. மொத்தமாக அதிலே 16 உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு குற்றச்சாட்டு சொல்ல வாய்ப்பில்லை என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கும்.

ஓர் உறுப்பினர் : மேலே சொல்லுங்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : என்ன சொன்னீங்க? என்ன சொன்னீங்க?

திரு. இராம அரங்கண்ணல் : தலைவரவர்களே, நம்முடைய சட்டமன்ற விதிகளின்படி உறுப்பினர்களைப் பார்த்து பேசக் கூடாது என்றிருக்கிறது. இந்தத் தரப்பில் சொன்னாலும் சரி, அந்தத் தரப்பில் சொன்னாலும் சரி தயவுசெய்து எழுந்து நின்று பேசுமாறு பணிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து அமர்ந்து பேசக்கூடாது. எழுந்து நின்று பேசுவது நல்லது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : சொல்லியது காதில் கேட்கவில்லை. அதனால் தான் கேட்டேன். ஆகவே, அங்கே காங்கிரஸ்

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

உறுப்பினர்கள் 4 பேர் ; திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர்கள் 8 பேர் ; இன்டிபென்டன்ட்ஸ் 4. அதிலே இரண்டு குரூப், ஒன்று வைஸ் சேர்மன் குரூப்பாகவும், மற்றொன்று சேர்மன் குரூப்பாகவும் இருக்கிறது. அதிலே காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் ஜனவரி 6-ம் தேதி ஒரு நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அந்தத் தேதியை ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் குறித்திருந்தார்கள்.

On 6th January the R.D.O. sent his Tahsildar.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு அவர்கள் அவருடைய தாசில்தாரை வாலாஜாபேட்டைக்கு கூட்டத்தை ஒத்திவைக்குமாறு அனுப்பியிருந்தார். அதிலே குறிப்பிடவேண்டியது திண்டுக்கல், வாலாஜாபேட்டை இப்படி ஒவ்வொரு இடத்திலும் கூட்டங்கள் ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

That is why I want both to be investigated.

அப்படி இங்கே அவர்கள் கூட்டத்தை ஒத்திவைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் 4 பேரும், டிஸிடென்ட் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மெம்பர்கள் ஆகியோரும் சேர்ந்து ஒரு 'நோ கான்பிடென்ஸ் மோஷன்' வைத்தார்கள். அதை ஆர்.டி.ஓ.-வுக்கும், கலெக்டருக்கும் அனுப்பிவைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு சேர்மன் கண்ணன் அவர்களின் தூண்டதலின் பேரில் 'சந்திரா' என்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த நகரா சபை உறுப்பினரை சில பேர்கள் சேர்ந்து கொண்டு காரில் எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். போலீஸ்காரர்களும் இதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தமாக அந்த பெண் மெம்பரின் கணவரான ராஜமாணிக்கம் என்பவர் ஒரு 'கம்ப்ளெயன்ட்' கொடுத்திருக்கிறார். இதில் எனக்கு தெரிய வேண்டிய விஷயம் இது தான். அவர் கொடுத்த கம்ப்ளெயன்ட்டின் பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. என்ன விஷயத்திற்காக அந்தப் பெண் மெம்பர் வேறு இடத்திற்கு அவரின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக கடத்திச் செல்லப்பட்டார்கள்? எதற்காக இப்படி, கோட்டையில் இருக்கிற அதிகாரிகளோ, அல்லது வேறு யாரோ தெரிபாது—எந்த விஷயமாகவும் இப்படி அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு விஷயங்கள் நடைபெறுகின்றன.

[1972 மார்ச் 11]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அப்படி அந்தப் பெண் உறுப்பினர் கடத்தப்பட்டதாக தகவல் வந்த பிறகு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்ததா? இல்லையா? காவல் துறையினர் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை பிடித்தார்களா? இல்லையா? இப்போது இந்த வழக்கில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. சம்பந்தப் பட்டவர்கள் மீது தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவதை வரவேற்கிறேன். பாராட்டுகிறேன். ஏனென்று சொன்னால் அவர் இல்லாத நேரத்தில் நான் ஆரம்பித்த விஷயம். இப்படி ஒவ்வொரு முனிசிபாலிடிலும் அரசியல் நோக்கத்தோடு நடவடிக்கை எடுக்க ஆரம்பித்தால் எந்த வேலையும் சரியாக நடக்காது. இப்படி ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் இடையில் இப்படிப்பட்டதொரு போராட்டம் நடக்குமே தவிர வேறு ஒரு வேலையும் நடக்காது.

அடுத்தபடியாக திருவள்ளூர் முனிசிபாலிடிலில் நடந்த சம்பவத்தை ஆதாரத்தோடு சொல்கிறேன்.

Extract from the proceedings of the Tiruvallur Municipal Council, counter-signed and attested by the Commissioner of the Tiruvallur Municipality.

இதை நான் வாங்கிக் கொண்டு ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, நான் இதைப் படிக்கவில்லை, ஏனென்றால் நான் உங்களிடம் அதற்கு அனுமதி வாங்கவில்லை. ஆகையால் குறிப்புகளை மட்டும் சொல்கிறேன். அங்கே 6 திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் களும், மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்களும் சேர்ந்து ஒரு 'நோ கான்பிடென்ஸ் மோஷன்' கொண்டு வந்தார்கள். பிப்ரவரி மாதம் 28-ம் தேதி ஒரு ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து விவாதம் நடத்தினார்கள். அதிலே முனிசிபல் சேர்மன் மேல் பல குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லப்பட்டன. அதன் எக்ஸ்ட்ராக்ட் இருக்கிறது.

It is a certified copy.

அதை அமைச்சர் அவர்களிடம் கொடுக்கிறேன். அதன் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் இந்த மாதம் 8-ம் தேதி திருவள்ளூருக்குப் போனபோது இப்படிப்பட்ட

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

நிலைமைகள் அந்த முனிசிபாலிட்யில் இருக்கிறதென்று என்னிடம் புகார் சொன்னார்கள். நான் அதற்கு ஆதாரம் வேண்டுமென்று கேட்டேன். கொடுத்தார்கள். நான் அதை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதை தயவுசெய்து கவனிக்கவேண்டும். இந்த மூன்று விஷயங்களை தயவுசெய்து கவனிக்கவேண்டும். நான் முதலமைச்சரிடம் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கூடிய விரைவில் இதன் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: திருவள்ளூர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவரான நகர சபைத் தலைவர் மீது குற்றச் சாட்டுகள் கூறப்பட்டதாக சொல்கிறீர்கள். அந்தக் குற்றச்சாட்டுகளைக் கொண்டுவந்தவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களென்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அதிலிருந்து தி.மு. கழகத் தலைவராக இருந்தாலும் தவறு செய்தால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்காரர்கள் குற்றம் சாட்டுவார்கள் என்று சொல்கிறீர்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: அது தான் நான் சொல்கிறேன். திண்டுக்கல்லிலும் இப்படித் தான் நடந்தது. அதை முதலமைச்சர் அவர்கள் இல்லாத நேரத்தில் சொன்னேன். அரசியல் நோக்கத் தோடு இப்படி காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, மீண்டும் இப்படியப்பட்ட தவறுகள் நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் வாக்குறுதி தந்திருக்கிறார். அதில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று நம்புகிறேன். இப்போது சென்னைக்கு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: சீக்கிரம் முடியுங்கள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: நீங்களே பார்த்தீர்கள், எவ்வளவு இன்டர்ஃபிரன்ஸுகள். சென்னையில் ரொம்ப முக்கியமான ஒரு விஷயம். அரசியல் ரீதியில் இப்படி அரசாங்கம் தலையிடுகிறது. இன்றைக்கு சென்னை கார்ப்பரேஷனில் ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்டில், இன்னும் பல இலாக்காக்களில் பல கோளாறுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இது எல்லோருக்கும், இங்கே உள்ளவர் களுக்கும் தெரியும். அகிலும் குறிப்பாக ட்ரைனேஜ் லிஸ்டம்

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 மார்ச் 11]

கவத்தை தடைப்படுத்தியதால் இவ்வளவு மேசமாக இருக்கிற தென்று சொல்கிறார்கள். அது என்ன காரணமோ எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் கொசுக்கள், இந்த மஸ்க்யூடோ நிறைய இப்போது இருக்கிறது. இங்கே முன்னால் சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கருத்து என்ன என்று தெரியாது. அதை உடனடியாக தவிர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக இந்த சென்னை தான் மாநிலத்தில் ஒரு பெரிய நகரமாகும். அதோடு இது ஒரு 'நீரிஸ்ட் சிடி ஆல்லோ'. ஆகவே, இதற்கு ஒரு ஹை பவர் கமிஷனே எக்ஸ்பர்ட் கமிட்டியோ போட்டு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இங்கே ஹைஜீனிக் ஸிஸ்டம் முக்கியமாக கவனிக்கப் படவேண்டும். தென் சென்னையிலுள்ள மாம்பலத்தில் பிரகாச முதலி தெருவில் ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பெரிய டாங்க் போட்டு அந்தப் பகுதிக்கு தண்ணீர் கொடுக்கவேண்டுமென்ற திட்டம். நல்ல திட்டம் தான். ஆனால் அந்த இடத்தில் ஒரு பயங்கரமான சுகாதாரத்திற்கு விசேதமான காரியம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே உள்ளவர்கள் 'சாணி வரட்டி' தட்டுவதற்கு அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஹைஜீனிக் புக்கில் எதை எதை செய்யக் கூடாதென்று சொல்கிறார்களோ அதை யெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை முதலில் கவனிக்கவேண்டும். இந்த வேலைக்கு தாமதம் ஆகிறதென்பதை கவனிக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டம் 6 ஆண்டுகள் அல்லது 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு போடப்பட்ட திட்டம்.

திரு. வை. பாலசுந்தரம்: பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் சார், பத்து, 15 ஆண்டு காலமாக நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். அது தவறு. 1966-லே தொடங்கப்பட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: நான் ஆறாண்டு காலத்திற்கு மேலாக நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். கனம் அங்கத்தினருடைய கணக்குப்படி பார்த்தாலும் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன.

1972 மார்ச் 11]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

திரு. வை. பாலசுந்தரம் : அது ஒரு பெரியத் திட்டம். ஏறத்தாழ 78 லட்சம் ரூபாய் . செலவிலே உருவாகின்ற திட்டம் என்பதால், அதில் காலதாமதம் ஆவது இயற்கையானது ; பொருத்தமானது ஆகும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : இந்தத் தாமதத்திற்கு பலமாதிரியான காரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முக்கியமாக பைப் போடுவதிலே—பெரிய பைப்புகள்—மாநில அரசாங்கத் திற்கும் கார்ப்பரேஷனுக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருப்பதால் தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. யார் காரணமாக இருந்தாலும் இந்த வேலையை விஷயத்தில் முடித்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயத்தைமட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன் :

டிமாண்ட் அண்டர் கம்ப்யூனிட்டி டெவலப்மென்ட் குறிப்பில் 18, 19-வது பக்கங்களில் சில வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு ஒதுக்கப் பட்டிருக்கும் தொகைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1971-72-ல் 'சீஓப் எஞ்சினியர் (ஹைவேஸ் அண்டு ரூரல் ஓர்க்ஸ்)' என்ற வேலைக்கு 82.42 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டுக்கு 67.62 லட்சம் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1971-72-ம் ஆண்டை விட சுமார் 5 லட்சம் ரூபாய் குறைந்திருக்கிறது.

அடுத்து, 'டைரக்டர் ஆஃப் விமென்ஸ் வெல்பேர்' என்ற தலைப்பில் 1971-72-ல் 20 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டுக்கு 17.90 லட்சம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்து, 'டைரக்டர் ஆஃப் பிஷரிஸ்' என்ற தலைப்பின்கீழ் 1971-72-ம் ஆண்டுக்கு 0.93 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டுக்கு 0.66 லட்சம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் கணிசமான அளவுக்கு அதாவது, 0.27 லட்சம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, 'லோன்ஸ் ஃபார் வாட்டர் சப்ளை அண்டு டிரெயினேஜ் ஸ்கீம்' என்ற தலைப்பின் கீழ் 1971-72-ல் 67.69 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த, இந்த ஆண்டுக்கு 62.94 லட்சம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் சுமார் 5 லட்சம் ரூபாய் குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே] [1972 மார்ச் 11]

இது ஒரு 'டெவலப்பிங் ஸ்டேட்' என்று சொல்லப்படுகிறது. வளர்ச்சிப் பணிகள் அதிகரிக்க வேண்டியதற்குப் பதிலாக குறைந்துகொண்டே போகிறது. இந்த முக்கியமான வேலைத் திட்டங்களுக்கான தொகை அதிகமான அளவுக்கு குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணம் என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் எலெக்ஷனில் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அதைப்போலவே, பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களும் நேரடியாகவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கருத்தடைத் திட்டத்தைப் பற்றி ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த கருத்தடைத் திட்டம் நல்லதுதான். அதிலே எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் அதைக் கட்டாயப்படுத்தும் உத்தரவை பிறப்பிக்கக்கூடாது. கருத்தடைத் திட்டத்தை நல்லமுறையில் அமல்நடத்த வேண்டுமென்று சாதாரணமாகச் சொன்னாலும், கலெக்டர் மட்டத்திலே உள்ள அதிகாரிகள் அதை கட்டாய உத்தரவாக ஏற்றுச் செயல்படுகிறார்கள். அப்படி கட்டாயப்படுத்துவதால், சில அதிகாரிகள் மக்களிடத்திலே நடந்துகொள்ளும் முறை வெறுப்பூட்டக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதிகாரிகளும் தவறாக நடந்து கொள்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. க. மு. இராசகோபால் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1972-73-ம் ஆண்டுக்கான சமுதாய, உள்ளாட்சித் துறை பற்றி, நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது மாண்புமிகு கல்வி-உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையினை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீதாவது மக்களுக்கு என்னென்ன தேவைப்படும், அரசாங்கம் என்னென்ன செய்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் இதிலும் அவரது வழக்கமான பாணியையே காட்டியிருக்கின்றார்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. க. மு. இராசகோபால்]

காரியங்களைச் செயலாற்றுகின்ற அதிகாரிகளின் விஷயத்தில் அரசு தலையிடுகிறது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இங்கே சொல்லியிருக்கின்ற அவருடைய குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எந்த அமைச்சரும் அல்லது எந்த எம்.எல்.ஏ-யும் அரசு அலுவலர்கள் விஷயத்தில் தலையிடவில்லை என்பதை அவருடைய பேச்சிலேயே தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால் 1965-லே நடைபெற்ற ஊராட்சி மன்றத் தேர்தலிலே இதற்கு முந்தைய ஆட்சியாளர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அப்போது நடைபெற்ற ஊராட்சி மன்றத் தேர்தலிலே அல்லது ஒன்றியத்தின் தேர்தலிலே கூட நான் தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடாது என்ற அளவுக்குச் செயல்பட்டார்கள். நான் மிகவும் சாதாரணமான ஒரு குக்கிராமத்தில் இருப்பவன். ஊராட்சித் தேர்தலில் போட்டியிட இருந்தேன். ஆனால் அப்போதிருந்த முதலமைச்சரின் சட்டகர், டில்லியிலே அமைச்சராக இருந்தவர், அவருக்கு வேண்டிய ஒருவரை எனக்கு விரோதமாக அனுப்பி, ஒரு தமிழாசிரியரை நியமித்து, என்னுடைய நாமினேஷனை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

என்னுடைய குக்கிராமம் வண்டியே போகமுடியாத பிற்பட்ட ஊராக இருந்தது. அங்கே தேர்தலை நடத்த தமிழாசிரியர் ஒரு காங்கிரஸ்காரர் என்பதற்காக அவரை நியமித்து, என்னுடைய நாமினேஷனைத் தள்ளுபடி செய்தார்கள். ஜனவரி 26-ந் தேதி என்னைக் கைதுசெய்து கொண்டுபோய் வேலூர் சிறையிலே அடைந்தார்கள். 27-ந் தேதி நாமினேஷன் லைபல் பண்ணக் கூடிய நாள். அதனால் எனக்கு உற்ற நண்பர்கள் அன்றைக்கே என்னை ஜாமீனில் விடுவிப்பதற்காக வந்தார்கள். ஆனால் என்னை அடுத்த மாதம் 1-ந் தேதிதான் விடுதலை செய்தார்கள். உடனே ஜாமீனில் விட மறுத்துவிட்டார்கள். இதையெல்லாம் நான் எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் இப்படிப்பட்ட சாதாரண சின்ன விஷயத்தில் கூட ஒரு முதலமைச்சர் தலையிட்டிருக்கிறார் என்பதற்காகத்தான். ஆனால், அந்தமாதிரியான சம்பவங்கள் இன்றைக்கு எங்காவது நடைபெற்றிருக்கிறதா என்றால் இல்லை.

அரசியல் சட்டத்தின் 17-வது பிரிவைக் கொளுத்தினோம் என்பதற்காக ஊராட்சித் தேர்தலிலே கூட போட்டியிடாதபடி, செய்துவிட்டார்கள். நாங்கள் 5 பேர் சேர்ந்து, மறைந்த அமைச்சர் திரு. கோவிந்தசாமி அவர்கள் தலைமையில் அரசியல் சட்டத்தின் 17-வது பிரிவைக் கொளுத்தினோம். நான் கைது

[திரு. க. மு. இராசகோபால்] [1972 மார்ச் 11]

செய்யப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த முதலமைச்சரும் இன்னும் இருக்கிறார். என்னைக் கைது செய்து சென்ற காவல்துறை அதிகாரியும் இருக்கிறார். இவன் மிக மோசமானவன், பெரிய குற்றவாளி என்று காரணம் காட்டி மூன்று ஆண்டு காலத்திற்கு கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை விதிக்கவேண்டுமென்று எங்கள் வழக்கை விசாரணை செய்ய நீதிபதியிடம் சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால் நியாயத்தின்பால் நின்ற அந்த நேர்மை உள்ளம் படைத்த நீதிபதியோ, என்னுடைய நாய்க்கு உடல் நலம் சரியில்லை; மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்று சொல்லி, போய்விட்டார்கள். அந்த நீதிபதி அவர்களும் இருக்கிறார்கள். என்னென்ன நடந்தன என்பதை அவர்களையெல்லாம் கேட்டாலே தெரியும். இவற்றையெல்லாம் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், ஒரு சாதாரண ஊராட்சி மெம்பர் தேர்தலில்கூட, முதலமைச்சர் எப்படி நடந்துகொண்டார், அவருக்கு வேண்டிய அதிகாரிகள் எப்படி நடந்துகொண்டார்கள் என்பதை விளக்குவதற்காகத் தான். நேரம் இருந்தால் இப்படிப்பட்ட ஏராளமான ஒழுங்குகளை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்றைக்கு ஊராட்சி மன்றங்களும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களும் எப்படிச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று பார்த்தால், எந்த ஒரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்றாலும், ஒரு சிறிய காரியத்தைக்கூட செய்யவேண்டுமென்றாலும் ரெவின்யூ அதிகாரிகள் மூலமாகத்தான் செய்யவேண்டிய நிலையில்தான் இயங்கி வருகின்றன. கிராம வளர்ச்சிகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த நிறுவனங்கள் எதற்கெடுத்தாலும் ரெவின்யூ அதிகாரிகளின் தயவை நாடி இருந்தால், தன் பணியை ஒருநாளும் சரியாகச் செய்யமுடியாது. ஆகவே, இப்போது இருக்கின்ற இந்த முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் தவறு செய்தாலும், அவரை வேறு இடத்திற்கு மாற்றவேண்டுமென்றாலும் கூட, அந்த ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவருக்கோ, கமிஷனருக்கோ அதிகாரம் இல்லை. கலெக்டர் வரையும் போய் வந்தபின்னால்தான் தவறு செய்த ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். ஒரு பள்ளிக்கூட கட்டடம் கட்ட வேண்டுமானாலும் அந்த முறைதான். அப்படி போய் அனுமதி பெற்று வருவதற்குள் காலதாமதம் ஏற்படுவதோடு செலவும் அதிகரிக்கிறது.

1972 மார்ச் 11] [திரு. க. மு. இராசகோபால்]

பள்ளிக்கூடக் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கு 1958-ல் போட்ட விலை மதிப்பீட்டின்படி இப்போதும் தொகை ஒதுக்கப்படுகிறது. அப்போது கல்விலை—செங்கல் விலை—25 ரூபாய், 30 ரூபாயாக இருந்தது. இன்றைக்கு 55 ரூபாயாக இருக்கிறது. ஆகவே, பழைய ரேட்டுக்கு கான்ட்ராக்டரைக் கூப்பிட்டால் எந்த கான்ட்ராக்டரும் முன்வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். அதனால் பல பள்ளிக்கூடங்கள் ஒலைக் கொட்டகைப் போட்டு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஊராட்சி மன்றத்திற்கு ஒரு பள்ளிக்கூட கட்டடம் கட்டவேண்டுமென்றால்கூட, அந்த ஊராட்சியால் செய்யமுடியவில்லை. காரணம் அது கல்வித்துறைக்கு எங்கேயோ வந்து சாங்ஷன் ஆகி மறுபடியும் அது திரும்ப வந்து சேர்வதற்குள் நெடுங்காலம் ஆகிறது. ஒரு மைல் தொலைவில் இருந்தாலும்கூட ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள பள்ளிக்கும் கட்டிடம் கட்டப்படவேண்டும். குறுக்கே ஆறுகள்—போக்குவரத்து வசதி இல்லாத இடங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் உள்ள இணைநிலைப் பள்ளிக் கூடங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் உள்ளாட்சித்துறை மூலமாகவே—பி.டி.ஓ. கட்டிடம் கட்டித்தருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் பல திட்டங்களுக்கு எஸ்டிமேட் போட்டு இப்போதுள்ள முறைப்படி மேலே அனுப்பினால் அதுபற்றி ஐந்து மாதம், ஆறு மாதம் ஆனாலும்கூட எந்தவிதமான பதிலும் வரமாட்டேன் என்கிறது. ஆகவே ஊராட்சி ஒன்றிய என்ஜினியர்களுக்கே 25 ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் ஆன கிட்டத்தை எடுத்துச் செயல்படுத்த அதிகாரம் கொடுக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் வேகமாக வளரும்.

அடுத்து, நிலவரியோடு போடப்படுகிற வரியை அங்கங்கே உள்ள மணியக்காரர்கள் சரியான முறையில் வசூல்செய்து ஊராட்சிகளுக்குக் கொடுப்பதில்லை. தமிழகம் பூராவும் பார்த்தால் பலயிடங்களில் பஞ்சாயத்து வரிகள் வசூலாகாமல் நிற்பது தெரியும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகத்தான் வசூல் செய்யப் படுகிறது. ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்குச் சேரவேண்டிய வரியை ரெவின்யூ இலாக்கா மணியக்காரர்கள் வசூல் செய்யாவிட்டாலும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களே தனி அதிகாரிகளைப் போட்டு வசூல் செய்துகொள்ள அதிகாரம் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

[திரு. க. மு. இராசகோபால்]

[1972 மார்ச் 11]

1961-ஆம் ஆண்டு இந்த ஊராட்சி ஒன்றிய அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் இருந்து ரெவின்யூ இலாக்கா மூலமாகத்தான் ஊராட்சிகளுக்குச் சேரவேண்டிய வரி வசூலிக்கப் படுகிறது. இந்த ஆண்டு 5 லட்சம் வசூல் செய்தால் கொடுத்து விடுகிறார்கள். நிலுவை 3 லட்சம் அப்படியே நின்றுவிடுகிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் தருகிறார்கள். என்னுடைய மாவட்டத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் எங்களுடைய ஒன்றியத்திற்கு மட்டும் 8 லட்சத்திற்குமேல் வரவேண்டிய தொகை இருக்கிறது. அதிலே நான் இந்த ஆண்டு மிகவும் சிரமப்பட்டு ஆறு லட்சத்து எழுபத்து ஒன்பது ஆயிரத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன். இதுபோன்ற சிக்கல் ஏற்படாதிருக்க ஊராட்சி ஒன்றியங்களே தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய வரியை தனி அதிகாரிகள் போட்டு வசூல் செய்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்யலாம்.

எல்லா ஊராட்சிகளுக்கும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் திட்டத்தை வழங்கவேண்டும் என்ற உயர்ந்த கருத்தை மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தம் உள்ளத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அதற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிற நிதி போதாது. ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும் எல்.ஐ.ஸி.-யில் இருந்து லோன் கிடைக்க வழி செய்யலாம். பேரூராட்சிகளுக்கு எல்லாம் எல்.ஐ.ஸி.-யில் இருந்து லோன் பெற வசதி இருக்கிறது. ஏற்கனவே அவர்கள் மின்சார போர்டினிடம் அதிகப்படியான கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். எவ்வித கடன் தொல்லைக்கும் உட்படாத ஊராட்சிகளுக்கு இந்தக் கடன் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தால் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் திட்டத்தை நல்லமுறையில் நிறைவேற்றித்தர முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, எங்கள் உத்திரமேரூர் ஊராட்சி மிகப் பெரியதாக இருக்கிறது. அதை இரண்டு ஆகப் பிரித்துக் கொடுத்தால்தான் நல்லமுறையில் பல காரியங்களை எல்லாப் பகுதிகளிலும் செய்ய முடியும். 500 பேர்கள் இருக்கக்கூடிய கிராமம் தான் என்றாலும் அதை ஊராட்சியாகப் பிரித்து அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஏன் இன்னும் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் சிலர் மதுரா உள்ள ஊர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை? தன் ஊருக்கு

1972 மார்ச் 11] [திரு. க. மு. இராசகோபால்]

மட்டும் வேலை செய்துக் கொண்டு மதுரா ஊர்களை விட்டு விடுவதால் பிரித்து தருமாறு கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மானியங்களை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஜி. ராமசாமி: தலைவர் அவர்களே, கல்வி-உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட—கிராம வளர்ச்சி உள்ளாட்சித் துறை, சமுதாய வளர்ச்சியும், ஊராட்சி வளர்ச்சியும் ஆகிய மானியக் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து அவற்றின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் கிராம வளர்ச்சியில் முக்கியமான பங்கு கொண்டு விவசாய வளர்ச்சி, கல்வி வளர்ச்சி, பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் வழங்குதல் போன்ற காரியங்களில் ஈடுபட்டு வருகிறது. இதற்காக, 1971-72-ஆம் ஆண்டில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைவிட 1972-73-ஆம் ஆண்டிலே அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. இன்று தமிழகம் முழுவதும் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் சரியாக அமைக்கப்படவில்லை. ஒரு ஒன்றியத்தில் 15 பஞ்சாயத்துக்களே இருக்கின்றன. திருப்பத்தூர் ஒன்றியத்தின் பெரும் தலைவன் என்ற முறையில் என்னால் சொல்ல முடியும். எங்கள் ஒன்றியத்தில் 70 பஞ்சாயத்துகள் இருக்கின்றன. நிர்வாகம் சரியான முறையில் நடைபெறுவதற்கு போதுமான நிதி வசதி இல்லை. பதினைந்து பஞ்சாயத்துகளே உள்ள ஒன்றியத்திற்கும், 70 பஞ்சாயத்துகள் உள்ள ஒன்றியத்திற்கும் ஒரேமாதிரியாகத்தான் மானிய உதவிகள் செய்யப்படுகின்றன. ஆகவே ஒரே சீராக இந்த ஒன்றியங்களைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வரட்சி நிவாரண நிதியின் மூலம் 18 கோடி ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறோம். அதன்கீழ் பல சாலைகளை அமைத்திருக்கிறோம். ஆனால், அவைகளைச் சரியான முறையில் பராமரித்து வரக்கூடிய நிலைமையில் பஞ்சாயத்துகள் இல்லை. உள்ளூரில் பள்ளிக்கூடம் கட்ட வேண்டுமென்றால் போதுமான நிதி இல்லை. பண்வசதி இல்லாத ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு அரசாங்கமே பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டுவதற்கு நிதி உதவி அளித்தாக வேண்டும்.

எல்லா கிராமங்களுக்கும் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் திட்டத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தாகவேண்டும் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சார வசதி 1972-ம் ஆண்டுக்குள் அளிக்கப்

[திரு. ஜி. ராமசாமி]

[1972 மார்ச் 11]

பட்டுவிடும் என்று தெரிவித்திருப்பதும் வரவேற்கத்தக்கது. அதுபோலவே எல்லா ஊர்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டித் தருவதற்கு அரசாங்கமே ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியம் பல அமைப்புகளைக் கொண்டு அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. விவசாயம், கூட்டுறவு, என்ஜினியரிங் போன்ற பல துறைகளைச் சேர்த்து அமைத்திருந்தாலும் கூட நிர்வாகம் தனித்தியங்குவது போன்ற நிலைமை ஏற்படுகிறது. நிலவள வங்கிகள் மூலமாக விவசாயிகளுக்குக் கடன் அளிக்கப்பட்டாலும் பெரும் தொகையாக அளிக்கப்படுகிறது. சிறு விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய கிணறுகளை ஆழப்படுத்தவும் பம்பு செட்டுகள் அமைக்கவும் தேவைப்படுகின்ற தொகையை அதாவது இரண்டாயிரத்துக்கு உட்பட்ட தொகையை எல்லாம் பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களின் மூலமாக வழங்குவதற்கும் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில், ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களை ஜில்லா அளவில் மாற்றுவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து ஒரே ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இருப்பதால் சரியாக வேலை செய்யாமல் இருப்பதற்கு வழிவகைகள் ஏற்படுகின்றன. அதே மாதிரி ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் வேலைபார்க்கும் க்ளார்க்குகளை—எழுத்தர்களை—மாற்றுவதற்கும் வழிவகை செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் நல்ல ஊக்கத்துடன் வேலை செய்வார்கள். நிர்வாகம் நல்ல முறையில் இயங்கும். அவர்களுக்கு பொறுப்பும் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் வேலைசுள்ள சாலைகள், நீர்நிலைத் தொட்டிகள் அமைத்தல், ஆகிய பல்வேறு பணிகள் ஹைவேஸ் என்ஜினியர் மூலம் பராமரிக்கப்படுகின்றன. ரோடு வேலைகளை அவர் மேற்கொள்வதோடு ஊராட்சி ஒன்றிய வேலைகளையும் கவனிக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இதன் காரணமாக ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் வேலை துரிதமாக நடைபெற முடிவதில்லை. ஆகவே, நான்கைந்து ஊராட்சி ஒன்றியங்களைச் சேர்த்து அவற்றிற்கு என்று தனியாக ஒரு உதவிப் பொறியாளரை நியமித்தால் வேலை துரிதமாக நடக்கும் எனப்பதைச் சொல்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. ஜி. ராமசாமி]

ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் சார்பாக 'பாலர் பள்ளிகள்' நடத்தப் படுகின்றன. 'பால்வாடி வகுப்புகளில்' மூன்று வயதிலிருந்து ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட சிறிய குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டு மூலம் கல்வி போதிக்கப்படுகிறது. திருப்பத்தூர் ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இதுபோன்ற அறுபத்து நான்கு பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் நடைபெறுகின்றன. சிறு குழந்தைகளுக்கு பாட்டு, சதை சொல்லி சிறப்பாக பாடம் நடத்துகிறார்கள். இந்த முறையை எல்லா இடங்களிலும் நடத்தினால் மிகக் உபயோகமாக இருக்கும். இதைத் தமிழகம் பூராவும் பரப்பலாம். நர்சரி முறையில் நடப்பதால் நல்ல கவனம் செலுத்துகிறார்கள். குழந்தைகளின் எதிர்காலம் நல்ல முறையில் அமையும். நல்லொழுக்கமும் பண்பும் பெற வசதியாக இருக்கும். பாலர் பள்ளி ஆசிரியர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களையே நியமிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஊராட்சி ஒன்றியம் 20 ரூபாயும், அரசாங்கம் 20 ரூபாயும் கொடுக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்க முடியுமோ, அவ்வளவையும் அரசாங்கம் கொடுக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும். பாலர் பள்ளிகள் சிறப்பான முறையில் நடத்துவது நல்லது.

தற்போது மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு அநேக பொறுப்புகள் இருக்கின்றன. ஊராட்சி மன்றங்கள், ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் பொறுப்புக்களையும் அவர் வைத்துக்கொள்வதால் சரியாக நிர்வகிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, ஊராட்சி மன்றங்கள், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் ஆகியவற்றின் வேலைகளைக் கவனிக்க தனி அதிகாரி ஒருவரை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தமிழகத்திலே 12 ஆயிரத்து அறுநூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஊராட்சி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கிராமப் பஞ்சாயத்திற்கும் எழுத்தர் என்று ஒருவரை வைத்துக்கொண்டு, அவருக்கு 50 ரூபாய் சம்பளம் தருகிறார்கள். அதோடு நிலவரி வீட்டுவரி போன்றவற்றை வசூலிப்பதற்கு மணியக்காரருக்குச் சம்பளம் அரசாங்கத்தின் மூலம் அளிக்கப்படுகிறது. இந்த 50 ரூபாயையும், மணியக்காரரின் சம்பளத்தையும் சேர்த்து ஒரு ஊராட்சி மன்றத்திற்கு ஒரு எழுத்தர் வீதமோ, அல்லது இரண்டு ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு ஒரு எழுத்தர் என்ற வீதமோ அமைத்தால் 6 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த மாணவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் போக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ஜி. ராமசாமி]

[1972 மார்ச் 11]

அடுத்தபடியாக, இன்னும் ஊராட்சி மன்றம், ஊராட்சி ஒன்றியங்களுடைய அதிகாரங்களை அதிகப்படுத்தி, அவைகளுக்குச் செல்வாக்கு வளருகின்ற வகையில் நல்ல முறையில் அமைக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, இந்த மானியத்தை வரவேற்று என் உரையை முடித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. மணலி சி. கந்தசாமி : பேரவை உப தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன்.

பொதுவாக இந்த மானியத்தின் தன்மையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், இதில் உள்ளடக்கியிருக்கின்ற பல்வேறு திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் மானியம் போதாது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். 12 ஆயிரம் கிராம ஆட்சிகள், நூற்றுக்கணக்கான பேரூராட்சிகள், பெரும்பகுதியான மக்கள் வசிக்கின்ற இடங்களில், அந்த மக்களின் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்டு பார்த்தால், இந்த மானியம் மிகவும் குறைவு. இந்தக் காலகட்டத்தில் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்பதும் ஒன்று. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்று சொல்லும் நேரத்தில், நாமே முன்னுதாரணமாக இருந்து, கிராமங்களுக்கும், ஊராட்சி மன்றங்களுக்கும், ஒன்றியங்களுக்கும் அதிகமாக அதிகாரங்களைக் கொடுத்தால், அது மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்கிற கருத்துக்கு வலுவூட்டுவதாக அமையும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நாம் இப்போது ரோடு போடுகிறோம், தண்ணீர்த் தொட்டிகள் அமைக்கிறோம், பல்வேறு அபிவிருத்தி வேலைகள் செய்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் பராமரிக்கக்கூடிய செலவுகளும் அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றன. அபிவிருத்தி வேலைகள் விஸ்தரிக்கப் படக்கூடிய நிலையில், மானியத் தொகையும் அதிகரிக்க வேண்டும். புதிது புதிதாக பல இடங்கள் அபிவிருத்தியடைந்து, விஸ்தரிக்கப் படுகின்றன. அந்த இடங்களுக்கு எல்லாம் தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆகவே, இவற்றையெல்லாம் கருத்திற்கொண்டு பணம் ஒதுக்க

1972 மார்ச் 11] [திரு. மணலி சி. கந்தசாயி]

வேண்டும். எந்தெந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறதோ, அதற்குத் தகுந்தவாறு நிதி ஒதுக்கக்கூடிய தன்மையில் நிதி ஒதுக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது பல்லாயிரக்கணக்கான இடங்களில் ரோடுகள் புதிதாகப் போடப்படுகின்றன. ரோடுகள் போடுவதோடு மட்டும் செலவு நின்று விடுவதல்ல. அவற்றைப் பராமரிக்க வேண்டிய செலவும் இருக்கிறது. ரோடுகள் போட்டவுடன் ஒன்று அல்லது இரண்டு ஆண்டுகளில் சில இடங்களில் பள்ளம் விழும், மண் அரித்திருக்கும். இவற்றையெல்லாம் சீர்திருத்த வேண்டும். நல்லமுறையில் பராமரிக்க வேண்டும். ரோடுகளைப் பராமரிப்பதற்கு எவ்வளவு செலவு என்பதைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். பல ரோடுகள் போட்டதோடு நின்று இருக்கின்றது. மேலும் பராமரிப்பு வேலைகள் நடைபெறவில்லை. புதிய சாலைகளை அமைப்பதோடு என்று நின்றுவிடாமல் அவற்றைப் பராமரிப்பது என்ற அடிப்படையில் திட்டங்களை அணுக வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, இந்த மானியத்தை வளர்ச்சிக்குத் தகுந்த விதத்தில் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்றியங்களில், பஞ்சாயத்துக்களில் உள்ளாட்சித்துறையின் கீழ் வேலை செய்கிற ஆசிரியர்கள், நர்சுகள், போன்றவர்களை மாற்றுவது என்பது பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு பெரிய அதிகாரம் கொடுத்துவிடவில்லை. அவர்களை ஏன் மாற்ற வேண்டும். ஒரு இடத்தில் ஒரு மீட்டிங் குக்கு நான் போயிருந்தேன். அங்கு அவரை இங்கே மாற்ற வேண்டும், இவரை அங்கே மாற்ற வேண்டும் என்கிறார்கள். மறு நாள் அத்தனை பேரும் என் வீட்டிற்கு வந்து, என்னை அங்கே மாற்றுகிறீர்கள், என்ற முறையில் கெஞ்சுகிறார்கள். ஆசிரியர்கள் போன்றவர்கள் ஒரே ஊரில் இருந்தால் என்ன தவறு? அவர்களை ஊர்விட்டு, வேறொரு ஊருக்கு மாற்றினால், அந்த ஊரின் நிலைமை களுக்குத் தகுந்தவாறு அவர் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அதற்குக் கொஞ்சம் நாள் தேவைப்படும். ஆகவே, ஆசிரியர்களை ஊரைவிட்டு ஊர் மாற்ற வேண்டிய தேவை இல்லை. ஏதாவது விசேஷமான காரணம் இருந்தால், ஏதாவது தண்டிக்கக்கூடிய காரியம் செய்திருந்தால் ஆசிரியர்கள், நர்சுகள் போன்றவர்களை மாற்றம் செய்யலாம். கூடுமான வரையில் ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. மணலி சி. கந்தசாமி] [1972 மார்ச் 11]

அடுத்தபடியாக, ஒரு ஊரை எடுத்துக்கொண்டால், குடிநீர், சுகாதாரம், ஆரம்பக் கல்வி, போக்குவரவு சாதனங்கள் இவற்றைக் கவனித்து அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். குறிப்பாக குடிநீர் வாரியத்தின் தலைவர் அவர்கள் அங்கு வந்திருந்தார். இப்போது பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வேண்டும் என்கிற உணர்வு எல்லா இடங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் வந்திருக்கிறது. இதைச் சீக்கிரத்திலே செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் இருக்கிறது என்று ஒருவர் சொன்னால், அடுத்த ஊரில் இருப்பவர்கள் 'நம் ஊரில் ஏன் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் இல்லை' என்று கேட்கின்ற நிலைமை இப்போது இருக்கிறது. இது அவசியமான தேவையாக இருப்பதால் இதில் விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்றியத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய, முனிசிபாலிட்டியில் வேலை செய்யக்கூடிய சிப்பந்திகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சங்கங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பல கோரிக்கைகளை வைக்கிறார்கள். அந்தச் சங்கங்களுக்கு பிரமுகர்களும், சில சமயங்களிலும் அமைச்சர்களும் கூட விஜயம் செய்கிறார்கள். இந்தச் சிப்பந்திகள், கோரிக்கைகளை எழுப்பும்போது ஆரம்பத்திலேயே அவர்களுடைய கோரிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்து பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் காண வேண்டும். அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை செவிமடுத்தாக் கேட்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வது அந்தச் சிப்பந்திகளின் மத்தியில் ஏற்படக்கூடிய வெறுப்புணர்ச்சியை, சலசலப்பைத் தடுப்பதற்கு ஒரு முன்னோடியாக இருக்கும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்கூறி, அதைத் தீர்க்க, வேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஏற்கனவே நான் முதலமைச்சர் அவர்களிடம் ஒருதரம் வேண்டிக் கொண்டேன். 1970-வது வருஷத்திற்கு முன்னாலே ரிடையர் ஆன முனிசிபல் சிப்பந்திகள் 500 பேர்கள் அல்லது 600 பேர்கள்தான் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறது, நேற்று ஒருவர் ஓடோடி மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு வந்தார், பிச்சைக்காரர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்கக்கூடியவர்கள் நீங்கள், இவர்களுக்கும் மாதம் 50 ரூபாய் அல்லது 30 ரூபாயாவது கொடுக்கக்கூடாதா என்று மன்றமிகுரர்கள். அவர்களுக்கு அப்படிக் கொடுப்பதாலே அதிகமான செலவு

1972 மார்ச் 11] [திரு. மணலி சி. கந்தசாமி]

ஒன்றும் ஆகாது. அதுகூட வருஷா வருஷம் பத்துப் பேர்கள், இருபது பேர்கள் செத்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். இன்னும் 7, 8 வருஷங்களிலே அது தீர்ந்து போய்விடும். அவர்களுக்கு நாற்பது ரூபாய், ஐம்பது ரூபாய் கொடுப்பதாலே நான்கு அல்லது ஐந்து லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சில கிராமங்கள்—எவ்வளவுதான் வளர்ச்சியடைந்த ஒன்றியங்களாக இருந்தாலும்—ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றன, சில ஒதுக்கப்பட்ட கிராமங்கள் பிற்பட்ட கிராமங்கள் ஆங்காங்கே இருக்கின்றன. எங்களுடைய பகுதியிலே கொடுக்கை, தலைக்காடு என்ற கிராமங்கள் ஒதுங்கி விட்டன. இரண்டு கிராமங்களுக்கும் வசதிகள் கிடைப்பதில்லை. இடையிலே ஒரு ஆறு ஓடுகிறது. அந்த ஆற்றைக் கடந்துதான் அந்த கிராமத்திலே உள்ளவர்கள் நெல்லை விற்க வேண்டுமானால் விற்கலாம், அங்கே சுமார் 5 ஆயிரம் 6 ஆயிரம் ஜனத்தொகையுள்ள மக்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே யிருக்கிறவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், நாங்களும் இருபது வருஷமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம், ஒருவரும் செய்யவில்லை. அவர்கள் நெல்லை விற்க வேண்டுமானால், ஆற்றைக் கடந்து விற்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக எங்களுக்கு ஒரு மூட்டைக்கு 2 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். எனவே, அரசாங்கம் அப்படி ஒதுக்கியிருக்கிற கிராமங்களுக்கு விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக நமக்கு இருக்கிற தொந்தரவு, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிற தொந்தரவு இவைகளைவிட கிராமத்திலே இருக்கிற குட்டி சர்க்கார்களுக்குத்தான் அதிகமான தொந்தரவுகள் இருக்கின்றன. காரணம் அவர்கள் அங்கேயே வசிக்கிறார்கள். காடையிலே எழுந்தவுடன் அங்கேயுள்ள மக்களைத்தான் அவர்கள் எதிர்போக்கவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் நமக்கு எதிராகவே சொல்கிறார்கள். வோட்டுக்கு எா பார்த்துக்கலாம், ரோடு வேண்டுமென்றால் செய்வதில்லை, குடிநீர் வேண்டுமென்றால் கவனிப்பதில்லை, ஓட்டுக் கேட்டு அடுத்த தடவை வா பார்க்கலாம் என்று சொல்கிறார்கள்.

[திரு. மணலி சி. கந்தசாமி] [1972 மார்ச் 11]

தயவுசெய்து அங்கேயுள்ளவர்களை கைதுக்கிவிட்டு அவர்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுத்து, அதிகமான அளவுக்குப் பணத்தை ஒதுக்கி சீரும் சிறப்புமாக திட்டங்கள் நிறைவேற்றச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிச் செய்வதன்மூலம் முக்கியமாக நான் சொன்னதைப் போல குடிநீர் ஆரம்பக் கல்வி இவற்றிற்கு சிறப்பாக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மானியத்தை ஆதரித்து, இந்த அரும்பெரும் பணிகள் ஆங்காங்கே சிறப்புற நடைபெற பரவலாக கிராமங்களிலே வேலைகள் நடைபெற அதிகமான வளர்ச்சியுற மானியத் தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. எ. வகாப் : தலைவர் அவர்களே, சமுதாயம் என்ற கார்டைத் திருத்தி ஒரு சமதர்மப் பூங்காவாகச் செய்கின்ற சமுதாய நலத்துறைக்குத் தமிழக அரசு ஒதுக்கியிருக்கிற தொகை ஏறத்தாழ 77.14 கோடி என்ற அளவுக்கு இருக்கின்றதை நான் வரவேற்கிறேன். இன்று கிராமத்திலே உள்ள மக்களுக்கு எல்லா விதமான வசதிகளையும் செய்துதரவேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன.

இருந்தாலும் குடிநீர்த் திட்டத்திற்கும் சாலை இணைப்புத் திட்டத்திற்கும் 1968-ம் ஆண்டு என்ன தொகை ஒதுக்கப்பட்டதோ அந்த அளவுக்குத்தான் தொகைகள் இந்த ஆண்டும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அதிகமான அளவில் கிராமப்புறங்களில் குடிநீர் திட்டத்திற்கும் இணைப்புச் சாலைத் திட்டத்திற்கும் ஒதுக்கி வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துதர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே பல்வேறு கிராமங்களும் நகரப் பஞ்சாயத்தும் அங்கம் வகிக்கின்றன. ஆனால் ஒன்றியத்திலிருந்து நகரப் பஞ்சாயத்துக்கு எந்தவிதமான கடனோ அல்லது மானியமோ பெற முடியவில்லையென்பதை அனுபவப் பூர்வமாக, நகரப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் என்ற முறையிலே நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எங்கள் நகரப் பஞ்சாயத்திலிருந்து திரைப்பட வரி வருமானங்கள் எல்லாம் ஒன்றியத்திற்கு வருகின்றது. அப்படியிருந்தாலும் ஒன்றியத்திலிருந்து நகரப்

1972 மார்ச் 11]

[திரு. கே. எ. வகாப்]

பஞ்சாயத்திற்கு ஏதுவும் கொடுப்பதில்லை. சாலை வசதிகள் திட்டத்திற்கும், கொசு ஒழிப்புத் திட்டத்திற்கும் ஒன்றியம் நகரப் பஞ்சாயத்திற்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒன்றியங்களை வலியுறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு கடனும் மானியமும் அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. ஆனால் நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள் தங்களுடைய கால்களாலேயே நிர்வகிக்கவேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன. எனவே இதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடிநீர்த் திட்டம் நல்ல முறையிலே செயல்பட்டு வருகிறது. ஆனால் சிலபல இடங்களிலே தாமதங்களினாலும் கோளாறு களினாலும் தடைப்படுகிற நிலைமை ஏற்படுகிறது. வந்தவாசியிலே ஒரு குடிநீர்த் திட்டம் நிறைவேறுவதற்கு ரூபாய் 18 இலட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த குடிநீர்த் திட்டம் வெற்றிகரமாக இன்றைக்கு அமல்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த குடிநீர்த் திட்டம் எட்டு அல்லது பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே இப்பொழுது உறுப்பினராக இருக்கின்ற ஜோதி அம்மையார் அவர்கள் அமைச்சராக இருந்தபோது சாங்ஷன் செய்யப்பட்டு, பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய ஆட்சியிலே வேலை துவங்கப்பட்டு இன்றைக்கு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் காலத்திலே தண்ணீர் பெறுகிற வகையிலே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

வந்தவாசியிலே இருக்கிற குடிநீர்த் திட்டம் எல்லாம் பூர்த்தி யடைந்துவிட்டது என்று அரசாங்கத்திற்குத் தகவல் வந்து இருப் பதாகச் சொன்னார்கள். எனக்குத் தெரியும் நகரப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் என்ற முறையிலே இன்னும் பூரணமாக அது நிறைவேற்றப் படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், உதாரணத் திற்குச் சொல்லவேண்டுமானால், சில திட்டங்களைப் பெண்டிங் ஆக வைத்திருக்கிறார்கள். வால்வுகள் போடாமல் வைத்திருக்கிறார்கள். குடிநீர் வாரியத் தலைவர் அவர்களிடம் நேரில் சொல்லி யிருக்கிறோம். அவர்கள் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்திருப் பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதிகாரிகள் இதிலே சுறுசுறுப்புடன் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வந்தவாசி குடிநீர்த் திட்டம் ஏறத்தாழ பதினொன்று மைல்கள் கடந்து வருகிறது. அங்கே இருக்கக்கூடிய வே சைட் வில்லேஜஸ் என்று சொல்லக்கூடிய வழியில் உள்ள கிராமங்கள் 9 கிராமங்கள்

[திரு. கே. எ. வகாப்]

[1972 மார்ச் 11]

இருக்கின்றன. அந்தக் கிராமங்களும் தண்ணீர் பெறுகின்றன. ஆனால், அந்தக் கிராமங்கள் கட்டவேண்டிய தொகையை நகரப் பஞ்சாயத்துதான் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. 9 கிராமங்களையும் பணம் கொடுங்கள் என்று கேட்டால், தண்ணீரை வேண்டுமானால் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள், பணம் கொடுக்க மாட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் நகரப் பஞ்சாயத்துக்கு ஏற்படுகிற பளுவை குறைக்கக்கூடிய வகையிலே அந்தக் கிராமங்கள் எல்லாம் இதற்காக அவர்கள் விகிதாச்சாரத்தைக் கொடுத்தால் நாங்களும் ஒரு விகிதாச்சாரத்தைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று பல எழுதி அனுப்பியிருக்கிறோம். இதைக் குடிநீர் வாரியத் தலைவர்கள் அவர்கள் கவனத்தில் வைத்து நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஒன்றியத் தலைவரும், பேரூராட்சித் தலைவரும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஒன்றியத்திலே இருக்கிற ஆணையருக்கும் பேரூராட்சியிலே இருக்கிற எக்சிக்யூடிவ் ஆபீசருக்கும் அதிகமான அதிகாரங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யூனியன் தலைவர் அவர்களுக்கு இல்லாத அதிகாரம் ஆணையருக்கு அதிகமான அளவிலே அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பேரூராட்சியின் நிர்வாக அதிகாரி நினைத்தால் தானே செல்ப் செக் போட்டு எடுத்து பயன்படுத்தக்கூடிய நிலையிலே நிர்வாக அமைப்பு இருக்கிறது. இந்த முறையினாலே பல கேடுகள் வருகின்றன. என்னுடைய பஞ்சாயத்திலே இப்படி நடந்திருக்கிறது. அங்கேயிருந்து இருபதாயிரம் ரூபாய்களை செக் போட்டு எடுத்துக்கொண்டுவிட்ட ஒருவர் சஸ்பென்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். எனவே அதிகமான அதிகாரங்கள் தேவையா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். கூட்டுறவுத் துறையிலே எப்படி தலைவரும் அதிகாரியும் இரண்டு பேர்களும் செக்கிலே கையெழுத்துப் போடுகிறார்களோ, அதைப் போன்று இங்கேயும் கொண்டுவந்தால் எதற்காகப் பணம் எடுக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். எனவே இதை கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன் அதேபோன்று தான் ஆணையருக்கும் அதிகமான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குக் கீழே எம்.பி.பி.எஸ். படித்த கெஜடெட் அதிகாரிகளும் விவசாய அதிகாரிகளும் இருக்கிறார்கள். அண்மையிலே சில அதிகாரங்கள் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே அந்த முறையிலே இந்த அதிகாரங்களைப் பிரித்துக்

1972 மார்ச் 11]

[திரு. கே. எ. வகாப்]

கொடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக, எல்லோரும் சொன்னார்கள், ஆசிரியர்களுக்குத் தொல்லைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்று. எனனுடைய ஒன்றியத்திலேகூட ஆசிரியர்கள், தொல்லைகளை தினம் தினம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்டி ரெயின்பி ஆசிரியரை டிரெயன்டு போஸ்டிலே போடுவதிலே சிரமங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களை விடுமுறை போடச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் அந்த வேலையைப் பார்த்து, தாங்கள் பெறுகின்ற அந்தச் சம்பளத்திலே லீவ் எடுத்திருக்கும் ஆசிரியருக்குப் பாதியைக் கொடுத்துவிட்டு பாதி வருவாயைத்தான் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது. அப்படித் தந்தால்தான் இந்த வேலை கிடைக்கிறது. இது ஆசிரியர்களுடத்திலே ஒரு வியாதியைப் போன்று, தொத்து நோயைப் போன்று பரவியிருக்கிறது. அதற்கு அனுசரணையாக ஆணையாளர்களும் சம்மதித்திருக்கிறார்கள் என்பதை முதலிலே கவனத்திற்கு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதையெல்லாம் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நான்கு மணிக்குத் திரும்பவும் சபை கூடவேண்டியிருக்கிறது.

திரு கே. எ. வகாப் : ஒரு நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன். ஒன்றியத்திலே வேலைவாய்ப்புகளை நச்சுசயமாக அதிகப்படியாகக் கொடுக்க வேண்டும். கிராம சேவக்குகளை நிறைய ஏற்படுத்தி கிராம முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடும் வகையில் செய்யவேண்டும். கிராம சேவக்குகள் 100 அல்லது 150 பெரோ எவ்வளவோ வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஏறத்தாழ 25,000 விண்ணப்பங்கள் வரும் என்று எதிர்பார்ப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்த அளவில் இருப்பதால் இன்னும் வேலை வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்தி, படித்து வேலையில்லாமல் நிறையப்பேர் இருப்பதால் கிராமப்புறங்களில் வேலை வாய்ப்பு அளிக்கின்ற முறையில் கிராம சேவக்குகளை போன்று இன்னும் பல பதவிகளையும் ஏற்படுத்தி அந்த வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடிசை மாற்று வாரியம் நகர்ப்புறங்களில் நல்ல முறையில் செயல்படுகிறது. அது கிராமங்களிலும் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆனால் 35 லட்சம் ரூபாய்தான்

[திரு. கே. எ. வகாப்]

[1972 மார்ச் 11]

ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நகரத்திற்கு சுமார் 3½ கோடி ரூபாய் அளவிற்கு இருப்பதைக் கொஞ்சம் கனிவோடு கவனித்து கிராமங்களிலும் வீடுகள் தேவை என்ற அடிப்படையில், கிராம முன்னேற்றத்திற்கு குடிசை மாற்று வாரியத்தின் மூலம் அதன் ஆதரவிலே இன்னும் அதிகத் தொகையை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கூறி எல்லாவிதமான மானியக் கோரிக்கைகளையும் வரவேற்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய காலை நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிகின்றன. மாலை நான்கு மணிக்குப் பேரவை மீண்டும் கூடும், வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

பேரவை மாலை 4 மணி அளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் தலைமையில் மீண்டும் கூடியது.

(5) 1972-73-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகளின் மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

திரு. என். டென்னிஸ் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது எங்கள் கட்சி கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நமது நாட்டில் நூற்றுக்கு 30 பேர் கிராமவாசிகள். கிராமவாசிகளின் வாழ்க்கைத்தரம் முன்னேறினால்தான் நம்முடைய தேசம் முன்னேறியதாக நாம் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். கிராமங்களின் முன்னேற்றத்திற்காக நாம் பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறையை நமது லட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். அரசியல் சட்டத்தில் 40-வது ஷரத்து இந்த லட்சியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

நகர்ப் புறங்களுக்கும் கிராமப் புறங்களுக்கும் இடையே இருக்கும் வித்தியாசம் அகல வேண்டும். கிராமப்புற மக்கள் நகர்ப்புற மக்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய வசதிகளை எல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டும். கிராமப் புறங்களுக்கு ரோடு வசதி வேண்டும். கல்வி வசதி வேண்டும், குடி தண்ணீர் வசதி வேண்டும், கூட்டுறவு சங்கம் வேண்டும், மின்சார வசதி வேண்டும் என்பதான லட்சியத்தின் அடிப்படையில் கிராம ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த நோக்கங்கள், இந்த லட்சியங்கள் கை கூடி

1972 மார்ச் 11] [திரு. என். டென்னிஸ்]

இருக்கின்றனவா, கிராமத்தின் மூலை முடுக்குகளில் இருக்கும் மக்கள் கிராம நல வளர்ச்சித் திட்டத்தின் பயனை அனுபவிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், நாம் அவ்வளவு திருப்தியாக மக்கள் இதன் பயனை அனுபவிக்கிறார்கள். லட்சியம் ஈடேறி விட்டது என்று கூற முடியாது.

வளர்ச்சித் திட்டங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஊழியர்களும் மக்கள் பிரதிநிதிகளும் கையோடு கை கோர்த்து நின்று, இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்திற்காக நாம் யாவரும் பொது நலச் சேவை உணர்வோடு உழைப்பதற்கான வழி வகைகளை உருவாக்க வேண்டும்.

ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்களுக்கும் ஆணையாளர்களுக்கும் இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்கள் சரியாக பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் வரையறுக்கப்படவில்லை. பல அரசு உத்தரவுகள் மூலம் இந்த அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தாலும் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களுடையவும், ஆணையாளர்களுடையவும் அதிகாரங்கள் என்னென்ன என்று வரையறுக்கப்படாத காரணத்தால் அரசு உத்தரவுகளைப் பின்பற்றக்கூடிய நிலைமை இல்லாமல் இருக்கிறது. இந்த அதிகாரங்களை வரையறுக்கும் விதத்தில் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்துக்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் அதிக அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். இன்று இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் பஞ்சாயத்துக்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் சிறிய காரியங்களுக்குக் கூட மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் அனுமதியைப் பெற வேண்டியிருக்கிறது. டி.ஆர்.ஓ. அனுமதியைப் பெற வேண்டியிருக்கிறது. சர்க்காரின் அனுமதியைப் பெறவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும். பஞ்சாயத்து எல்லைக்குள் உள்ள காரியங்களைப் பஞ்சாயத்து மன்றங்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன் எல்லைக்குள்ள காரியங்களுக்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றங்களும் தீர்க்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் உண்மையான அதிகாரங்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு உண்மையான அதிகாரங்கள் கொடுத்ததாகக் கொள்ள முடியும். இவ்விதமாகச் சிறிய காரியங்களுக்குக் கூட மாவட்ட ஆட்சித்

[திரு. என். டென்னிஸ்] [1972 மார்ச் 11]

தலைவர், உயர்தர அதிகாரிகளிடம் போகும் நிலை இருப்பதன் காரணமாக மிகக் கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, இந்த நிலை இல்லாது மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு உண்மையான அதிகாரங்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் பூரண உரிமை பெற்ற அங்கத்தினர்களாக இருந்தால் பஞ்சாயத்து வளர்ச்சிப் பணிகளில் தங்களுடைய காரியத்தை அதிகாரத்தோடு எடுத்துக் கூறமுடியும். அந்த வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கும். அந்த வகையில் பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும்.

பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் நிர்வாகத்தைத் தனி இலாகா மூலமாக நடக்க வழி செய்தால்தான் நன்றாக இருக்கும். இன்று ரெவின்யூ இலாகாவுக்கு உட்பட்டு வேலை செய்யும் நிர்ப்பந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதனால் வளர்ச்சிக்கான காரியங்களில் பஞ்சாயத்து யூனியன் அலுவலர்கள் முழு கவனத்தைச் செலுத்த முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, கோட்ட அளவில் கோட்டாட்சித் தலைவர் பொறுப்பில் வளர்ச்சி அலுவலர்களை நியமித்து வளர்ச்சித் திட்டங்களை அவர்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கத்தக்க நிலையில் வளர்ச்சி ஆணையாளருக்கு கெஜட் ராங்க் கொடுக்க வேண்டும்.

பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் போதுமான நிதிவசதி இல்லாத நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, வளர்ச்சித் திட்டங்கள் பலவற்றை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் எக்சைஸ் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் கொடுத்து பஞ்சாயத்து நிதிநிலையை ஊக்குவிக்க வழி வகுப்பதன் மூலம் வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வழி ஏற்படும்.

அடுத்து உள்ளூர் சாலைகளுக்கு மானியம் 18 காசு வீதம் தரப்படுகிறது. அந்தச் சாலைகள் மூன்று தரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாதாரண சாலைகளுக்கு 600 ரூபாய் கொடுக்கப்

1972 மார்ச் 11] [திரு. என். டென்னிஸ்]

படுகிறது; மணல் ரோடுகளுக்கு 800 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது; மலைப் பிரதேசங்களுக்கு 1,500 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. இப்படி மூன்று தரங்களாக இருப்பதை நான்கு தரங்களாகப் பிரிப்பது நல்லது. சிறு குன்றுகள் இருக்கும் இடங்களை ஒரு தரமாகப் பிரிக்க வேண்டும். மேலுள்ளமான அந்த இடங்களில் ரோடு போடுவதற்கு 800 ரூபாய்க்கும் 1,500 ரூபாய்க்கும் இடையில் 1,200 ரூபாய் என்று கொடுத்து அதை தனித் தரமாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிள்ளியூர் பஞ்சாயத்து யூனியனை எடுத்துக் கொண்டால் பல ரோடுகள் சாதாரணத் தன்மையில் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால் 600 ரூபாய்தான் கிடைக்கிறது. அதனால் அவற்றை பராமரிக்க முடியாததொரு நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே குன்றுகள் உள்ள இடங்களை ஒரு பிரதேச தரமாக வகுத்து நான்கு தரங்களாகப் பிரித்து லோக்கல் மானியம் கொடுப்பது நல்லது.

டவுன் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு டஸ்ட்லஸ் சர்பேஸிங்குக்கு ஏழு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலத்தில் உள்ள எல்லா டவுன் பஞ்சாயத்து ரோடுகளுக்கும் சேர்ந்து ஏழு லட்சம் ரூபாய் என்பது மிகவும் குறைந்த அளவிலான தொகை ஆகும். ஆகவே நகரப் பஞ்சாயத்துக்களுக்குள்ள இந்த மானியத்தை அதிகரித்துக் கொடுக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்வதற்கு அதிகப்படி நிதி ஒதுக்கித் தர வேண்டும். அடுத்தபடியாக, வில்லேஜ் வொர்க்ஸ் ப்ரோக்ராம். குடி தண்ணீருக்காகவும் இணைப்புச் சாலைகளுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிதி குறைந்த அளவில்தான் இருக்கிறது. கிராமங்களில் “கல்வெர்ட்டிகள்” அமைக்கவோ அல்லது பாலங்கள் போடவோ கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களிடம் நிதி வசதி இல்லாததால் அவைகளைச் செய்ய வழியில்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே வில்லேஜ் வொர்க்ஸ் ப்ரோக்ராமிற்கான நிதியை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

பின்னர் லோக்கல் செஸ் சார்ஜை 1-50 ரூபாயில் இருந்து 2-50 ரூபாய் வரை அதிகப்படுத்த வழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்று 1-50 ரூபாய் விதிக்கக்கூடிய பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அதிகமாக இல்லை. ஆகவே ரூ. 2-50 என்று சர்சார்ஜை அதிகப்படுத்தி விதிப்பதற்கு அதிகமான பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் முன்வராது என்ப

[திரு. என். டென்னிஸ்]

[1972 மார்ச் 11]

தால், இது நடைமுறைச் சாத்தியமான ஒரு காரியமாக இருக்காது என்பதால் வில்லேஜ் வொர்க்ஸ் ப்ரொக்ராமிற்கு அதிகப்படி நிதி ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மைனர் இரிகேஷன் டாங்க்சுக்காக கொடுக்கப்படும் பணம் சரியான காலத்தில் கொடுக்கப்படுவதில்லை யாகையால் எங்கள் மாவட்டத்தில் மழைக் காலங்கள் வந்த பிறகு அந்த மானியம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே குளங்களைச் சரியாகப் பராமரிக்க சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. ஆகவே அந்த மானியத்தைக் கோடைக் காலத்தில் கொடுக்கும்படி நடவடிக்கை எடுக்கக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, மதிய உணவுத் திட்டம். அதை அமல்படுத்த ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் தலைவராகவும், தலைமை ஆசிரியர் அவர்கள் செயலாளராகவும் உள்ள குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடைமுறையில் இது ஒரு காகிதக் குழுவாகத்தான் இருக்கிறது. ஊராட்சி மன்றத் தலைவருக்கு மதிய உணவு குறித்து இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யலாம் என்று வரையறுக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே அவர்களுக்கு இந்த மதிய உணவு வினியோகத்தை இன்ஸ்பெக்ஷன் செய்யக்கூடிய ஒரு அதற்கும் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

சமூகக் கல்வி நிலையங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் மானியம் குறைவாக இருக்கிறது. சமூகக் கல்வி நிலையத்திற்கு ஒரு செய்தி பேப்பர் போடுவதற்குக் கூட நிதி கொடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே அதற்கும் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மாதர் சங்கங்கள். ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு 30 சங்கங்கள்தான் இருக்கலாம். 30-க்குத்தான் மானியம் கொடுக்கப்படும் என்று உத்தரவிருக்கிறது. ஆனால் எங்கள் யூனியனில் 1.25,000 மக்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் ஏகதேசம் 4,000 மக்களுக்குத்தான் ஒரு மாதர் சங்கம் இருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இந்த 30 என்பதை அதிகப்படுத்தி 50 அல்லது 60 என்று உயர்த்தி மானியம் கொடுக்க வேண்டும்.

பின்னர், அப்ளைட் டுட்ரீஷன் ப்ரொக்ராம், சத்துணவுத் திட்டம். அதைக் கிள்ளியூர் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் வழங்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. என். டென்னிஸ்]

கிராம வேலைவாய்ப்புத் திட்டம். ஒரு சாதாரண வேலைக்காரனுக்கு ரூ. 100-ஆவது கிடைக்கத்தக்க அளவில் வழி வகுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வேலை முடிந்தால்தான் சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலை இருக்கிறது. ஏழை மக்களாகிய அவர்களுக்கு வாரத்திற்கு ஒரு தடவையாவது சம்பளம் கிடைக்கக்கூடிய அளவில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். செகன்ட் ஸ்டேஜ் வரும்போது, அந்த ரோடுகளில் பாலங்கள் அமைக்கவும், சல்லி போடவும் வழிவகை செய்ய வேண்டும். உழைப்பாளர்களுக்கு 80 சதவிகிதம் என்றிருப்பதை 50 சதவிகிதம் உழைப்பாளர்களுக்கு 50 சதவிகிதம் மற்றக் காரியங்களுக்கு என்றிருந்தால் கல்வாட்டிகள் போட முடியும். சல்லி போட முடியும். ஆகவே அப்படிப்பட்ட தொரு பரப்போர்ஷனில் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து யூனியன் ஊழியர்களுக்கு பென்ஷன் இல்லாத ஒரு நிலை இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு பென்ஷன் வழங்க வழி செய்ய வேண்டும். யூனியனில் ஒருவர்குமாஸ்தாவாக வேலை செய்யச் சென்றால் அவர் குமாஸ்தாவாகவே தான் ரிட்டயர் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்குப் ப்ரமோஷனிற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் மாச்சிங் கிரான்ட்ஸ் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. 1970-ல் ஏற்பட்ட பஞ்சாயத்து பிரிவினைக்கு முன் அங்கு 46-உம் டவுன் பஞ்சாயத்துக்களாக இருந்தன. அவைகளுக்கு 1961-ல் 27-ம் நம்பர் ஆக்ட்படி கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களையும் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களாகக் கொண்டு அவற்றிற்கு மாச்சிங் கிரான்ட் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது—ஆனால் இன்று டவுன் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அந்த மாச்சிங் கிரான்ட் கிடைக்காத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அங்குள்ள பஞ்சாயத்துக்கள் வயபிள் யூனிட்ஸாக செயல்படாததால் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் சார்ஜஸ் கொடுக்கவோ, மதிய உணவு வழங்கவோ, எலெக்ட்ரிக் சார்ஜஸ் கொடுக்கவோ முடியாத நிலையில் இருக்கின்றன. ஆகவே அவைகளுக்கு மாச்சிங் கிரான்ட் கொடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும். அங்கு ஒன்பது பஞ்சாயத்து யூனியன்கள்தான் இருக்கின்றன. ஒரு யூனியனில் 1,20,000 அல்லது 1,50,000 மக்கள் வசித்

[திரு. என். டென்னிஸ்] [1972 மார்ச் 11]

கிரார்கள். எனவே இப்போதுள்ள அந்த ஒன்பது பஞ்சாயத்து யூனியன்களை 18 பஞ்சாயத்து யூனியன்களாகப் பிரிப்பதற்கான வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஸ் ரூட்டாக உள்ள ரோடுகளை சர்க்காரே ஏற்று எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிள்ளியூர் பஞ்சாயத்து யூனியனில் சாங்கையில் ஒரு வெட்டரினரி சப் சென்டர் ஏற்படுத்த வேண்டும். கடைசியாக பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சில் உறுப்பினர்கள் யாவரும் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள். அவர்களுக்கு யூனியன் கவுன்சில் மீட்டிங்கிற்கு ஆஜராகும் நாள் இரண்டு ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சில் மாதத்திற்கு ஒரு தடவை அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு தடவைகள்தான் கூடுகின்றன. இரண்டு ரூபாய் படி என்பது பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர்களை அவமானப் படுத்துவது போல் செய்வதாக இருக்கும். ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சில் மீட்டிங்கில் ஆஜராகும் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர்களுக்குக் குறைந்தது பத்து ரூபாய் அல்லது குறைந்தது ஐந்து ரூபாய் ஆவது கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். முருகையன்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் இந்த மன்றத்தின் முன் வைத்து இருக்கக்கூடிய மானியக் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களை சமமான பஞ்சாயத்துகளாக இருக்கும் நிலையில் பிரிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் சில ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் 70-75 பஞ்சாயத்துகளும், சில ஒன்றியங்களில் 7-8 பஞ்சாயத்துகளும் இருக்கும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இவைகளை உடனடியாக மாற்றி சமமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஜனத்தொகை பெருகுகின்ற நேரத்தில் சில ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் நகர பஞ்சாயத்துகளாக மாறி இருக்கிறது. சில ஊராட்சிகள் மக்கள் தொகை குறைவாக இருப்பதால் பஞ்சாயத்துகளாகவே இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அப்படிப் பார்க்கிறபோது மக்கள் தொகை சரி சமமாக வருகிற வகையில் அந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக் கெல்லாம் ஒரே மாதிரி

1072 மார்ச் 11] [திரு. எஸ். முருகையன்]

யான அடிப்படையில் ஊராட்சிகளைப் பிரித்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சில ஊராட்சி மன்றங்கள் 6 கிராமங்கள், 7 கிராமங்கள் கொண்டதாக இருக்கிறது. தனியாகப் பிரிக்க வேண்டுமானால் மக்கள் தொகை தனித்தனி கிராமங்களில் இருக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. 7 கிராமங்களைக் கொண்ட ஊராட்சிகளைத் தனியாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்பதில் கோளாறு இருந்தால் ஓரளவு தனி பஞ்சாயத்துகளாக பிரிக்கக்கூடிய அளவுக்குள்ள கிராமங்களைப் பிரித்து கலப்பமான முறையில் பஞ்சாயத்துகள் அமைக்கலாம். பெரிய ஊராட்சிகள் இருப்பதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. ஒரு கிராமத்திற்கும், ஒன்றியங்களுக்கும் 4 மைல், 5 மைல் தூரம் இருந்தால் அவற்றை மாற்றி தனியாக பஞ்சாயத்துகளாக அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே துவக்கப் பள்ளிகளின் 'நிலை பொதுவாக இன்றையதினம் சரியான முறையில் இல்லை. கவனிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. கிராமப் பகுதியில் ஒரு பஞ்சாயத்தில் 5-6 கிராமங்கள் இருந்தால் 2-3 துவக்கப் பள்ளிகளே இருக்கின்றன. பொதுவாக துவக்கப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமானால், துவக்கப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கிற நேரத்தில் பக்கத்தில் இருக்கும் கிராமத்திற்கும் பள்ளி ஆரம்பிக்க இருக்கிற கிராமத்திற்கும் 1 மைல் தூரத்திற்கு மேல் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஒரு மைலுக்குக் குறைவாக இருந்தால் பள்ளிகளைத் துவக்க முடியாது. ஆனால் வேறு சில இடங்களில் கிராமங்களுக்கு இடையில் ஆறு, ஓடை இவை வருவதால் போய் வருவதற்கு இடைஞ்சல் இருந்தால் 1 மைலுக்குள் இருந்தால் கூட புதிய பள்ளிகள் துவக்கலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் கல்வித்துறை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் அந்த கிராமத்திற்கும், பள்ளி ஏற்கெனவே உள்ள கிராமத்திற்கும் இடையே ஒரு மைலுக்கும் குறைவாக இடைவெளி இருக்கிறது. ஆகவே அங்கே ஆரம்பிக்க முடியாது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இவற்றை அடிக்கடி மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றக்கூட்டங்களில் கூறியிருக்கிறோம். அப்படிச் சொல்லி வருகிற நேரத்தில் அடுத்த வருடம் பார்க்கலாம் என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அடுத்த வருடம் வரும்போது மீண்டும் அவற்றை எழுப்புகிறபோது, ஜூன் மாதத்தில் ஆரம்பித்தால், சம்பந்தப்பட்ட குறிப்புகள் பெற்று அந்த விஷயம் வருவதற்குள் செப்டம்பர் அக்டோபர் மாதம் வந்து விடுகிறது. ஆகவே,

[திரு. எஸ். முருகையன்] [1972 மார்ச் 11]

மறுபடியும் அடுத்த ஆண்டு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் தனியார் துறையில் வேறு பள்ளி ஆரம்பிக்கலாமா என்றால் அதற்கும் ஆட்சேபணை தெரிவிக்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு பள்ளிக்கும் இன்னொரு பள்ளிக்கும் உள்ள தூரத்தைக் கணக்கெடுத்துக் கொள்ளாமல் தேவைக்கேற்றபடி துவக்கப்பள்ளிகளை உடனடியாகத் துவக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி ஆரம்பிக்கப்பட வில்லை யென்றால், துவக்கப் படிப்பே மாணவர்களுக்குத் தரவில்லை யென்றால் நாம் மேலும் மேலும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும் துவக்குவதால் என்ன பயன் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

துவக்கப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதில் பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. ஒன்றியங்களில் துவக்கப் பள்ளிகளைக் கட்டுவதற்கு அதிகத் தொகையை எந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் கொடுக்கின்றனவோ அங்கே முதலில் கட்டப்படுகிறது. பங்குத் தொகையைக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் ஒரு சில பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்குத் துவக்கப்பள்ளிகளைக் கட்டுவதற்கு ஒன்றிய நிதியிலிருந்தோ, அல்லது அரசாங்கம் மானியமாகவோ, தொகை கொடுத்து, அந்தப் பள்ளிக் கட்டிடம் கட்ட உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை அரசாங்கம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாதர் நலத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் எடுத்துக் கொண்டால் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஏறத்தாழ 25 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது. உண்மையிலே எங்கள் வடஆற்காடு மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 25 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது. அதனால் போதுமான பலன் கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. மாவட்ட வளர்ச்சி மன்றக் கூட்டங்களில் அந்த மாதர் நல இலாக்கா அதிகாரிகளைக் கேட்கிற நேரத்தில் அவர்கள் சொல்லக்கூடிய பதிலிலிருந்து தெரிந்து கொள்வது, எந்த அளவுக்குச் செலவினைச் செய்கிறோமோ அந்த அளவுக்குப் பலன் இல்லை என்பது தான். ஆகவே, இது சம்பந்தமாக அதிகாரிகள் தகுந்த கவனம் செலுத்தி, இந்த அளவுக்குப் பெரும்தொகை செலவழிக்கும் நேரத்தில் அதில் நலன்கள் எவ்வளவு பெற முடியுமோ அந்த வகையில் பெறுவதற்கு அதிகாரிகள் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. எஸ். முருகையன்]

சில ஒன்றியங்களில் நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள் என்றால் 5,000-க்கு மேற்பட்ட ஜனத்தொகையைக் கொண்டவை. அவர்களுக்கு ஒன்றியத்திலிருந்து எதுவும் மானியம் கொடுப்பது இல்லை. ஒன்றியத்திலிருந்து மானியம் கொடுக்காத சூழ்நிலையில் புதிதாக ரோடுகள் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு முடியவில்லை. அவை நல்லமுறையில் இயங்க வேண்டுமானால், ஒன்றியத்திலிருந்து அவர்களுக்குப் பங்குத் தொகை தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படியில்லை என்றால், அரசாங்கத்திலிருந்து தனி மானியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, அப்போது தான் அந்தப் பஞ்சாயத்துகள் நல்ல முறையில் தழைக்க முடியும் என்பதையும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதோடு போதுமான சுகாதார வசதி, குடிதண்ணீர் வசதி பெற முடியும். ஆகவே, அரசாங்கம் இதற்குக் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒன்றியங்களிலே தச்சர், கருமார் பயிற்சி நிலையங்கள் வைத்து இருக்கிறார்கள். சிலயிடங்களிலே பயிற்சி நிலையமாக மட்டுமல்லாமல் உற்பத்தி நிலையங்களாக வைத்து இருக்கிறார்கள். உற்பத்தி நிலையத்தில் இரும்பு சாமான்கள் சரிவரக் கிடைப்பது இல்லை. கிடைக்காத நேரத்தில் அவர்கள் டன் ஒன்றுக்கு நியாயவிலை ரூ. 1,300 என்றால் வெளியே அவர்கள் ரூ. 2,000 வரை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்திலிருந்து அவர்களுக்குக் கோட்டா ஒதுக்குகிறார்கள். ஒன்றியங்களில் உள்ள பல நிலையங்களில் இதுபோன்ற தச்சர், கருமார் பயிற்சி நிலையங்களுக்குப் போதுமான இரும்பு கிடைக்காத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட ஒன்றியங்களுக்கு, இதுபோன்று பயிற்சி நிலையங்கள் வைத்து இருப்பவைகளுக்கு எல்லாம் அரசாங்கத்தின் உதவியோடு போதுமான இரும்பு பெற வசதி செய்ய வேண்டும். அதே போன்று இந்த நிலையங்கள் அரசாங்க டிப்போக்களிலிருந்து போதுமான மாங்கனாக் குறைந்த விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இன்றையதினம் ஒரு சின்ன நாற்காலி ஒன்றியத்தில் செய்ய வேண்டுமானால், மாத்தின் விலை வெளியே 50 ரூ. இருக்கிறது. விலை அதிகமாக இருப்பதால் வாங்குவதற்கு முடியவில்லை என்று இருந்து விடுகிறார்கள். அதையே டெப்போவில் வாங்கினால் ரூ. 10, குறைவாக ஆகிறது. ஆகவே, இன்றைக்கு ஒன்றியங்கள் அரசாங்க டெப்போவிலிருந்து மரம் வாங்கு

[திரு. எஸ். முருகையன்] [1972 மார்ச் 11]

வதற்கும், அரசாங்க உதவியோடு இரும்புக் கோட்டா கொடுப்பதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்து பரிசீலித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களில் நரம்புச்சிலந்தி போன்ற மற்ற தொத்துநோய் இருக்கிற பகுதிகளில் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமப் புறங்களில் பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் கொடுப்பதற்காக ஓவர் ஹெட் டாங்கு கட்ட வேண்டுமானால் அதற்குப் பங்குத் தொகை கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. சில பஞ்சாயத்துகள் அதைக் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் இன்னும் கொஞ்சம் மானியத் தொகை ஒதுக்கிக் கொடுத்து, பங்குத் தொகை கொடுக்க முடியாத கிராமங்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பாசன வசதியைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றியங்கள் நிர்வகிக்கக் கூடிய சிறிய ஏரிகள், கால்வாய்கள் எல்லாம் பராமரிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றன. ஒன்றியங்களுக்கு ஒதுக்கப் பட்டுள்ள தொகை குறைவாக இருக்கிற காரணத்தால் இவை செய்ய முடியவில்லை. இதனால் பாசன வசதி செய்வது காலதாமதம் ஆகிறது. வகுத்த கால்வாயைத் தொடர்ந்து இரண்டாண்டு களுக்கு ஒரு முறை செப்பணித் நிதி வசதி இல்லாததால் அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவைகளை மாற்றி உடனடியாக எல்லாப் பாசன வசதிகளையும் பொதுப்பணித்துறை எடுத்துக் கொண்டால் நல்ல பாசன வசதி செய்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதேமாதிரி ஒன்றியங்களின் நிர்வாகத்தில் மருந்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஆண்டொன்றுக்கு 5,000 ரூபாய்க்குத் தான் மருந்து வாங்கக் கூடிய சட்டமிருக்கிறது. இந்த 5 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மருந்து வாங்கினால் போதுமா என்று கவனிக்க வேண்டும். அப்படி கவனிக்கிற நேரத்தில் போதாதென்று தோன்றுகிறது. இந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலிருந்து இன்னும் அதிகமாகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும், குறைந்தது 15 ஆயிரம் ரூபாயாவது ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் ஆவன செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. எஸ். முருகையன்]

இந்த இணைப்புச் சாலைகள், ஒரு கிராமத்திலிருந்து மற்றொரு கிராமத்திற்குப் போக சரியான பாதை கிடையாது. அந்த மாதிரி பாதைகள் போடுகிற நேரத்தில் அதற்கு அந்தந்த இடத்திலுள்ள பட்டா நிலங்களை வாங்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அதைக் கூட சிலபேர்கள் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இதுபோன்ற இணைப்புச் சாலைகளுக்கு நிலங்கள் வாங்கச் சட்டம் இடம் தரவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த மாதிரி இணைப்புச் சாலைகளுக்கு வேண்டிய நிலங்களை இனிமேல் அரசாங்கமே வாங்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சீரணி இன்னும் சற்று அதிகமாக செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எங்கள் ஊரான திருவண்ணாமலையில் பாதாளச் சாக்கடைத் திட்டம் இன்னும் செயல்படாமல் இருக்கிறது. இந்த ஊர் ஒரு நல்ல க்ஷேத்திரமாக இருப்பதால் அடிக்கடி மக்கள் நிறையப் பேர்கள் வந்து போகிறார்கள். ஆகவே இந்தத் திட்டத்தை விரைவில் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு மாவட்ட வளர்ச்சிக் குழு போடும் தீர்மானங்களை எல்லாம் செயல்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* திரு. நா. வெ. குருசாமி: சட்டப் பேரவை உதவித் தலைவர் அவர்களே, 72-73-க்கான மானியக் கோரிக்கையின் மீது உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் அனுமதி கோரியுள்ளதன் மீது எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்தைக் கூறவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் இணைப்புச் சாலை வசதிகள் செய்வதற்கு இந்த மானியக் கோரிக்கையில் வகை செய்யப் பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியில் சாலை வசதிகள் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. நமது கல்வி, உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் பகுதியிலுள்ள மயிலாடும்பாறைக்குச் செல்கிறபோது அங்கேயுள்ள சாலை எவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தார்கள். அதேபோல வருசநாடு புலிமன்கோம்பை, மற்றும் பெரியகுளம் ஆண்டிப்பட்டி சமீபத் திலுள்ள குள்ளப்புரம் வழியாகச் செல்கிற சாலைகள் ரொம்ப மோசமாக இருக்கிறது. அதை யெல்லாம் கவனிக்க வேண்டு

[திரு. நா. வெ. குருசாமி] [1972 மார்ச் 11]

மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து ஒன்றியங்கள் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு மருந்துகள் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அவைகள் சரியாக விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை.

குறிப்பாக 'பாலிடால்' கொடுக்கப்படவில்லை. அது ஏன் கிடைக்கவில்லை என்று கேட்டால், அங்கே உள்ளவர்கள் கடைகளுக்குக் கொடுத்துவிடுவார்கள் போல் இருக்கிறதென்று பேசிக்கொள்கிறார்கள். மேலும் மருந்துகள் ஒரு ரூபாய்க்கு, அல்லது 5 ரூபாய்க்கு ஒரு ஏழை விவசாயி வாங்கப் போனால் லாட்டரிச் சீட்டு வாங்கினால் தான், அல்லது ஒரு ரூபாய்க்கு விவசாய சம்பந்தமான புக் வாங்கினால் தான் கொடுப்பேன் என்று சொல்கிறார்கள். படிக்காத விவசாயிகள் ஒரு ரூபாய்க்கோ அல்லது 5 ரூபாய்க்கோ மருந்து வாங்கச் சென்றால் இப்படிச் சொல்வது அவ்வளவு சரியல்ல என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் ஆசிரியர்கள் படும்பாடு மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. காரணம் லஞ்சம் தான் தாண்டவம் ஆடுகிறது. ஆசிரியர் பதவிக்குப் பணம் கொடுத்தால் தான் வேலை கிடைக்கும் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஏழைகள், படித்துவிட்டு வேலை இல்லாமல், 65-ம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரைக்கும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களின் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நான் இதே கருத்தைச் சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட் உரையில் கூறியிருக்கிறேன். ஆகையால் ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் கமிட்டியில் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களையும் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றும் என்னுடைய பகுதியில் வருசநாடு மலைப் பகுதியில் சுமார் 100, 150 ஆசிரியர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வருடா வருடம் மாறுதல் கொடுக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. காரணம் அவர்கள் மலைப் பகுதிக்குப் போவதற்கு விரும்பவில்லை. ஆகவே, அவர்களுக்கு மலைப் பகுதிக்குக் கொடுக்கக் கூடிய அலவன்சைக் கொடுத்தால் அவர்கள் இப்படி அடிக்கடி மாற்றத்தை விரும்பமாட்டார்கள். ஆகவே கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. நா. வெ. குருசாமி]

மாணவர்களைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்ல 'கண்டக் டர்க்கர்' என்பவர்கள் போடப்படுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு ஒரு ஒன்றியம் 50 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கிறது. மற்றொரு ஒன்றியம் 100 ரூபாய் கொடுக்கிறது. இன்னொரு ஒன்றியம் 150 ரூபாய் கொடுக்கிறது. ஆகையால் எந்த ஒன்றியம் இப்போது அதிகமாகக் கொடுக்கிறதோ அதையே எல்லா ஒன்றியங்களும் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு ஒன்றியங்களிலிருந்து வாடுலிப் பெட்டிகள் சகாய விலையில் கொடுக்கப்படுகிறது. அதே போல, அதை வைப்பதற்கும் ஒவ்வொரு ஊராட்சி மன்றத்திற்கும் வாடுலி வைக்கக் கட்டிடம் தரப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, என்னுடைய தொகுதியான ஆண்டிப்பட்டியில், குன்னூர் கூட்டுக்கூடி நீர் வழங்கும் திட்டம் என்று போட்டு அதன் மூலம் 33 கிராம பஞ்சாயத்துக்களுக்கு குடி நீர் வசதி செய்யத் தீர்மானம் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதை விரைவில் நிறைவேற்ற கல்வி, உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றும் ஒன்றியங்களுக்குத் தலைவர்களாக சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையே போட வேண்டும் என்று எல்லா மாவட்டத்திலும் பேசப்படுகிறது. அப்படி சட்ட மன்ற உறுப்பினர் இருந்தால் நிர்வாகம் நன்றாக இருக்கும் என்றும் குறிப்பாக மதுரை மாவட்ட கவுன்சிலில் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆகவே எம்.எல்.ஏ-க்கள் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்குத் தலைவர்களாக நியமிக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி இல்லை என்று சொன்னால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் மூலம் தேர்ந்தெடுப்பதைக் காட்டிலும், நேரடியாகத் தேர்ந்து எடுக்க வகைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள் பல கட்டப்படுவதற்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதே நேரத்தில் எனது தொகுதியில் ஒரு இடத்தில் ஒரு பள்ளிக் கூடம் கடந்த 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கட்டத் தொடங்கப்பட்டு அது ஜன்னல் மட்டம் வரையில் வந்து நிற்கிறது. அதில் பல அரசியல் தலைவர்கள் இருக்கிறதாக அறிகிறேன். அந்தப் பள்ளிக் கூடம் 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக ஒரு புறம்போக்கு

[திரு. நா. வெ. குருசாமி] [1972 மார்ச் 11]

நிலத்தில் கட்டத் தொடங்கப்பட்டது. அந்த ஊரில் உள்ள ஒரு பெரிய மனிதர் அதைக் கட்டவிடாமல் அடிக்கடி 'ஸ்டே' வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே, அது ஜன்னல் வரை வந்து அப்படியே நிற்கிறது. சில மாதங்களுக்கு முன்பாக நானும், பெரியசுளம் ஆர்.டி.ஓ.வும், ஆண்டிப்பட்டி கமிஷனரும் ஒன்றியப் பெருந்தலைவரும் சென்று அந்த இடத்தைப் பார்த்தோம். அதைக் கட்டக் கூடாதென்று 'ஸ்டே' ஆர்டர் வாங்கிக்கொண்டிருந்ததை ஆர்.டி.ஓ. இனிமேல் வாங்கவிடாமல் தவிர்த்தார். ஆகவே இந்தப் பள்ளிக் கட்டிடத்தை விரைவில் கட்ட ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீர்ப் பாசன விஷயத்தில் ஒவ்வொரு குளத்தையும் 5 ஆண்டுக்கு ஒரு முறை சீர்திருத்த வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய தொகுதியில் பல கண்மாய்கள் தூரே எடுக்கப் படாமலிருக்கிறது. அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

திரு. கே. பி. கந்தசாமி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் அனுமதி கேட்டு இருக்கின்ற கோரிக்கைகளுக்கு எனது ஆதரவைத் தெரிவித்து எனது ஒரு சில கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க விழைகின்றேன். கழக அரசு உறுதியேர்டு கடைபிடித்து வருகின்ற இந்த சமதர்ம கொள்கையைக் கொஞ்சம் விரிவுபடுத்தி கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று நகரங்களுக்கும், கிராமங்களுக்கும் இடையில் இருக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்ற வேண்டுமென்ற அளவுக்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டதால் இன்றைக்குக் கிராம மக்கள் மத்தியில் இந்தக் கழக அரசின் மேல் ஒரு நல்ல எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கிராமங்கள் தோறும் மின்சார வசதி, குடி தண்ணீர் வசதி, இணைப்புச் சாலைகள் வசதி ஆகிய வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வகை செய்துள்ளது. ஏராளமான கிராமங்களில் வாழும் மக்களுக்கும், நகரங்களில் வாழும் மக்களுக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாதிருக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் அரசு செயல்படத் தொடங்கியிருப்பதை அறிந்து, கிராம மக்கள் எல்லாம் இந்த அரசை நிச்சயமாகப் பாராட்டுவார்கள். அதைப்பற்றி நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. கே. பி. கந்தசாமி]

குறிப்பாக, 1972-73-ம் ஆண்டுக்குள்ளேயே எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் மின்சார வசதி செய்து கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அரசாங்கமும், மின்சார வாரியமும் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அரசாங்கமும், மின்சார வாரியமும் செயல்படுகின்றபோது அனேக ஊராட்சிகளில், போடப்பட்ட பல்புகள் அல்லது மின்சார விளக்குகள் சரியாக எரியவில்லை என்ற குறை இருக்கின்றது. மாவட்ட வளர்ச்சி மன்றத்திலே கூட இப்படிப்பட்ட குறைகள் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இதைப்பற்றி மக்கள் ஊராட்சித் தலைவரைக் கேட்டால், “நான் என்ன செய்வது மின்சார வாரிய எஞ்சினியரைத்தான் கேட்க வேண்டும்” என்று சொல்லி விடுகிறார். அவரைப் போய் கேட்டால் அவர், ‘நான் என்ன செய்வது, மாதத்திற்கு 10 ஆயிரம் விளக்குகள் தேவை என்றால் கிடைப்பது ஆயிரம் அல்லது இரண்டாயிரம் பல்புகள்தான்’ என்று சொல்லிவிடுகிறார்.

இப்படி சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சொல்லிவிடுவதால், எல்லோருக்கும் அரசாங்கம் இதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்று நினைக்கிறார்கள். எனவே, இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு, உள்ளாட்சியும், மின்சார வாரியமும் சேர்ந்து உலந்து பேசி ஒரு நல்ல முடிவை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இப்போதே இந்த மாதிரியான சிறிய சிறிய பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படாமல் இருந்தால், இதை வைத்தே பெரும் பெரும் கிளர்ச்சிகளைத் தோற்றுவிப்பதற்குச் சிலர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தொழில் அனுமதி இல்லை என்று இங்கே பேசுகிறார்கள். அங்கே போய் தொழிலாளர்களைப் போராட்டத்திற்குத் தூண்டி விடுகிறார்கள். அந்தச் செய்கையால் பெரிய பெரிய கிளர்ச்சிகளும், போராட்டங்களும் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. பின் இங்கே வந்து, ஏன் இந்த அரசு தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சியில் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று கூடக் கேட்கிறார்கள். ஆகவே, இதை யெல்லாம் உத்தேசித்து இப்படிப்பட்ட சின்னப் பிரச்சனைகளே பெரிய அளவுக்கு உருவாக விடாமல் ஆரம்பத்திலேயே அவைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. பி. கந்தசாமி] [1972 மார்ச் 11]

அதற்கு என்னுடைய கருத்தினை இங்கே கூற விரும்புகிறேன். மின்சார வாரியமும், அரசும்தான் ஆண்டு ஒன்றுக்கு மூன்று தடவைகள் பல்புகளை மாற்றிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றிருப்பதை மாற்றி, இந்த பல்புகளை பஞ்சாயத்துக்களே வாங்கி மாற்றிக் கொள்ளலாம். என்று செய்ய வேண்டும். அப்படி பல்புகள் வாங்குவதிலே ஏதாவது தவறு நடந்துவிடும் என்று கருதினால் பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்குப் பொறுப்பு இருக்கின்ற வகையில் ஒரு விதியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். அப்படிச் செய்தால் சில இடங்களில் கிராம மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் மீதிருக்கும் கசப்பு மாற்றிவிடும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, கிராமங்கள் அனைத்திற்கும் குடிநீர் வசதி என்று திட்டமிட்டு நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சிற்றூர் அனைத்திற்கும் சீர்மிகு 'சாலைகள் அமைத்திடவும், குடிநீர் வசதி அளித்திடவும் 300 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகும். எனினும், அதனையெண்ணி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டேயிருந்தால் அந்த நல்ல காரியத்திற்கான தொடக்க விழாவில்கூட நம்மால் அடியெடுத்து வைக்க முடியாமல் போய்விடும் என்றும், அந்தப் பயன்மிகு காரியத்தைப் படிப்படியாகச் செய்து முடித்திட வேண்டுமென்று உறுதியளித்திருப்பதற்கு நான் நன்றி தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட வசதிகளைப் பெற வேண்டுமானால் குடிநீர் வாரியத்தில் கடன் உதவி பெறலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால் இந்த உதவி பெறுவதற்கு முன்பே, ஆய்வு செய்வதற்காக சம்பந்தப் பட்ட ஊராட்சிகள் 30 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கிறது. இதைக் கொடுக்க முடியாத ஊராட்சிகள் இந்த வசதியை பெறமுடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே எப்படி நகரத்திற்கும், கிராமத்திற்கும் ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அதைப்போன்று வசதி படைத்த ஊராட்சிகளுக்கும், வசதியற்ற ஊராட்சிகளுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்கி இந்தத் திட்டத்தைச் செயல் படுத்த வேண்டும். அதற்கு வசதியற்ற பஞ்சாயத்துக்களுக்கு இந்த விதியைக் கொஞ்சம் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. கே. பி. கந்தசாமி]

அடுத்தபடியாக, எல்லாச் சிற்றூர்களுக்கும் நல்ல இணைப்புச் சாலைகள் அமைத்துக் கொடுக்க பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், அந்த இணைப்புச் சாலைகளைப் போடும்போது, அந்தச் சாலை 10 அல்லது 15 பேர் நிலத்தில் வருகிறது என்றால், அதில் இரண்டு பேர் தங்கள் நிலத்தை விட்டுக் கொடுக்காவிட்டாலும் சாலை அமைக்கப்படாமல் நின்றனவிகிறது. பொதுப்பணித் துறையில் ரோடுகள் போடும்போது இப்படிப்பட்ட தடைகள் ஏற்பட்டால் அதை நீக்குவதற்கு இந்த அரசுக்கு அந்த நிலத்தை அகவயர் செய்வதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை. எனவே பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் அம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் நிலத்தை அகவயர் செய்வதற்கான அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வியைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வித் திட்டத்திற்காக, ஆண்டு ஒன்றுக்கு சொடக்கக் கல்விக்காக 38 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து வருகிறோம். இப்போது பரிசுச் சீட்டு மூலமாக ஏறக்குறைய 35 லட்சம் ரூபாய் வரை நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகளைப் பார்க்கும்போது நிச்சயமாகக் கிராம மக்கள் இந்த அரசைப் பாராட்டுவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

அதே நேரத்தில் இதுவரை இந்தத் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு குறை இருந்தது. அதாவது அவர்களுக்கு முதல் தேதியில் சம்பளம் கிடையாத நிலை இருந்தது. சில பள்ளிகளில் 2 மாதங்கள், 3 மாதங்கள் கழித்துக் கூட சம்பளம் பெறக்கூடிய நிலை இருந்தது. ஆசிரியர்களும் அந்த அளவுக்குப் பொறுமையாக இருந்தார்கள். அது சம்பந்தமாக அரசுக்குப் பல கோரிக்கைகளை விடுத்தனர். அவர்கள் கோரிக்கைகளை அரசு ஏற்று, கடந்த ஜனவரி முதல் மாதத்தின் முதல் தேதியே சம்பளம் வழங்கப் படுவதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். இதை ஆசிரியர்கள் மனதாரப் பாராட்டுகிறார்கள்.

இன்னும் இந்தத் தொடக்க கல்வியைப் பொறுத்த மட்டில் நான் ஏற்கெனவே சொன்ன மாதிரி வசதி படைத்த ஊராட்சிகளிலும், வசதியற்ற ஊராட்சிகளிலும் கல்வியிலும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்க வேண்டும். அதற்கு ஊராட்சி கல்வி

[திரு. கே. பி. கந்தசாமி] [1972 மார்ச் 11]

நிதியாணைக் குழுவின் பரிந்துரைகளை அமைச்சர் அவர்கள் பரிவுடன் கவனித்து, விரைவிலே நல்லதொரு முடிவினை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லிக் கொள்கிறேன். என் தொகுதியாகிய சாத்தான் குளத்திலுள்ள உடங்குடி ஊராட்சியில் கிராம வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் செயல்படுத்தப்படுவதாக இருந்தது. ஆனால் கடந்த ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு அந்தத் திட்டம் திரும்பப் பெறப்பட்டு, வேறொரு ஊராட்சிக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பதாகத் தகவல் வந்திருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரைக் கேட்டால் அங்கு ஏதோ ஊழல் நடந்திருக்கிறது. அதனால்தான் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார். அந்த ஊராட்சியில் இப்போது ஊரெல்லாம் ஊழல், ஊழல் என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகின்றார்களே: ஒரு கட்சியினர். அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் தலைவராக இருக்கிறார். ஊழல் செய்தவர் யாராக இருந்தாலும், தக்க விசாரணை நடத்தி, சம்பந்தப்பட்டவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராம வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் உடங்குடி ஊராட்சியிலிருந்து மாற்றப்பட்டதால் அந்தப் பகுதி மக்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஒருவர் செய்த குற்றத்தால் ஊர் மக்கள் அத்தனைபேரும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எனவே, தவறு செய்தவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்து, இந்த ஆண்டில் இல்லாவிட்டாலும் அடுத்த ஆண்டிலாவது உடங்குடி ஊராட்சிக்கு இந்தத் திட்டத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அடுத்ததாக, திரு. எம். ஆர். கண்ணன் எட்டு நிமிடங்களுக்குள் பேசுவார். மேலும் நான்கு பேர்கள் பேசவேண்டியதாக இருக்கிறது.

திரு. எம். ஆர். கண்ணன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவைமுன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மானியத்திற்கு என்னுடைய ஆதரவைத் தெரிவித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. எம். ஆர். கண்ணன்]

சென்னைக்குக் குறிப்பாக என்னைப் போன்ற ஒன்றிரண்டு உறுப்பினர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் பல பேச்சாளர்கள் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் கொடுத்த கால அளவாவது சென்னையைச் சேர்ந்த பேச்சாளர்களாகிய எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் கொறடர் அவர்கள் கூட இரண்டு முறை பேசினாய், மூன்று முறை பேசினாய் என்று கூறுகிறார்களே தவிர சென்னையைச் சேர்ந்த நாங்கள் பேச வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து எனக்குச் சிறிது கூடுதலாகக் காலம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கே தமிழக ஆட்சிப் பொறுப்பை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு நல்லபல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. பொதுவாகத் தமிழக மக்கள் அத்தனைபேரும் பாராட்டுகிறார்கள். குறிப்பாகச் சோல்ல வேண்டுமென்றால் இருபதாண்டு காலம் ஆட்சி செய்த காங்கிரஸ்காரர்கள் காலத்தில் கிடைக்காத நன்மைகள் எல்லாம் கழக ஆட்சியில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கிடைத்து வருகின்றன. அதில் இந்தியக் கட்சியாகிய காங்கிரஸ் ஆண்டபோது சென்னையில் அவர்கள் செய்தது எல்லாம் நவீன மாட மாளிகைகளில் வசித்த பணக்காரர்களுக்கு நன்மை அளிக்கக் கூடியதாகத்தான் இருந்தது. தெரு ஓங்கலில் குடிசைகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு எவ்வித நன்மையும் கிடைக்கத் தக்க திட்டங்களை வகுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் காலரா போன்ற தொத்து நோய்களால் இந்த ஏழை எளிய மக்கள் எத்தனையோ பேர்கள் மாண்டு வந்தார்கள். இதற்கு முன் நம் மாநிலத்தை ஆண்ட காங்கிரஸ் கட்சியினர் இவர்கள் எல்லாம் வசதியாக சுகாதாரத்தோடு வாழ வேண்டுமென்று எண்ணினார்களோ என்னமோ? ஆனால் நடைமுறையில் இவர்களுக்காக எந்தவிதமான திட்டத்தையும் போடவில்லை. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு தான் கூவம் சீரமைப்புத் திட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். இதன் மூலம் ஏழை எளிய மக்களுக்கு எல்லாம் நல்ல சுகாதார வசதி கிடைக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயப்படாமை இல்லை.

அதேபோன்று வீராணம் குடிநீர்த் திட்டத்தை சென்னைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இதுபோன்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று எத்தனையோ முறைகள்

[திரு. எம். ஆர். கண்ணன்] [1972 மார்ச் 11]

சொல்லியும் அப்போது ஆண்டவர்கள் அதற்கு வாய்ப்புத் தரவில்லை. வீராணம் திட்டத்திற்கு மத்திய அரசு உடனடியாக அனுமதி அளிக்காவிட்டாலும் கூட இப்போது அந்தத் திட்டம் நல்லமுறையில் நடைபெற இருக்கிறது. இதற்காகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு சென்னைவாழ் மக்கள் என்றென்றைக்கும் நன்றி உள்ளவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை.

அதேபோன்று குடிசை சீர்அமைப்புத் திட்டம் பற்றி எத்தனைபேர் ஆண்டுகளாகக்கூடச் சொல்லிவந்தோம். மழை யினாலும், தீயினாலும் பாதிக்கப்படுகிறபோது ஏதோ உதவி செய்தார்களே தவிர நல்லமுறையில் எவ்விதத் திட்டமும் வகுக்கவில்லை. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் குடிசை மாற்று வாரியம் என்று ஏற்படுத்தி, அதற்காக ஒரு தலைவரைப் போட்டு 7 ஆண்டுத் திட்டம் ஒன்றைத் தயாரித்து நல்லமுறையில் ஏழை எளிய குடிசை மக்களுக்கு வீடுகள் கட்டி வருகிறார்கள். இப்படி கூவம் சீரமைப்புத் திட்டம், வீராணம் குடிதண்ணீர் திட்டம், குடிசைமாற்று அமைப்புத் திட்டம், பக்கிங்ஹாம் கால்வாய்த் திட்டம் என்பதாக இந்த 4 திட்டங்களை எடுத்துச் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்த நான்கு திட்டங்களும் நல்ல முறையில் பூர்த்தியானாலே சென்னை நகரம் மிகவும் வசதி யுள்ளதாக, ஆரோக்கியமுள்ளதாக ஆகும் என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடும் இல்லை.

இதுபோன்று திட்டங்களை ஆட்சியாளர்கள் தீட்டித்தான் கொடுக்கிறார்கள். அவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டியது அதிகாரிகள் தான். அதிகாரிகள் செய்வது ஒரு பெரிய சமூகத் தொண்டாகும். அவர்களுடம் நேர்மையுடன், நல்லமுறையில் செயலாற்றுகிறபோது தான் நன்மைகள் ஏற்படும். ஒன்றிரண்டு தவறுகள் அவர்களினால் உண்டாக்கப்படுகிறபோது—ஊழல் ஊழல் என்பதாக ஆட்சி யாளர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்? அந்த அதிகாரிகளும் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தான். எங்கிருந்தோ வரவில்லை. ஏழமை காரணமாக, வறுமை காரணமாக தவறி விடக்கூடும். அப்படிச் தவறு செய்வதற்குக் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்கள் காலத்தில் இருந்தே பழகியவர்கள் தானே தவிர அதற்கு இந்த ஆட்சி பொறுப்பல்ல. நாங்கள் வந்து அவர்களை ஏழையாக்கி இந்தத் தவறுகளைச் செய்யும்படியாகச் சொல்லவில்லை. அது

1972 மார்ச் 11] [திரு. எம். ஆர். கண்ணன்]

போன்ற தவறுகள் நடைபெறுதிருக்க எல்லோரும் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆட்சியாளர்களைக் குறைசொல்லி மட்டும் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. அரசு திட்டங்களைத்தான் தீட்டுகிறது ஆட்சியாளர்கள் தான் அவற்றைச் செயல்படுத்துகிறார்கள். மாவட்டங்களில் எல்லா வேலைகளையும் அரசே செய்கிறது. ஆனால் சென்னையில் கார்ப்ப ரேஷன்தான் எல்லாவற்றையும் செய்கிறது. சென்னை நகரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ரோடுகள் நல்ல நிலைமையில் இல்லை. உள்ளதைச் சொல்ல வேண்டும். எங்கள் காலத்தில் இப்படி இல்லை, உங்கள் காலத்தில் இப்படி இருக்கிறது என்பதாகப் பேசுவதில் பயன் இல்லை. நாம் எல்லோருமே காரியங்கள் ஒழுங்காக, முறையாக நடைபெறுவதற்கு அரசுக்கு ஆலோசனை கூறத்தான் இருக்கிறோம்.

இன்றையதினம் கார்ப்பரேஷன் சில ரோடுகள் தார் போடுகிறார்கள். சிலவற்றை சிமின்ட் போடுகிறார்கள். சிலவற்றை செஸ்ஸ்டோன் போடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்கிறபோது சிறிய ரோடுகளை எல்லாம் இரண்டு பக்கமும் குடியிருப்புகள் உள்ள இடத்தை சிமின்ட் ரோடாகப் போடுகிறார்கள். மின்சார கனெக்ஷன், தண்ணீர் கனெக்ஷன் கொடுக்கிறபோது அது உடைபட்டு விடுகிறது. மறுபடி ரோடு பாழடைந்துவிடுகிறது. ஆகவே சிறிய ரோடுகளைத் தார் ரோடாகவே போட வேண்டும். பெரிய ரோடுகளை சிமின்ட் ரோடுகளாகப் போடலாம். எங்கள் பகுதியில் ஆதியப்ப நாயக்கன் தெரு செஸ்ஸ்டோனால் போட்டார்கள். அது கூட ரிப்பேர் காலங்களில் துண்டுதுண்டாக கற்களை எடுத்துவிட்டு ரிப்பேர் ஆனவுடன் அவற்றை மீட்டும் சரிப்படுத்துவதற்கு முடிகிறது. அதுபோன்றவது சிறு ரோடுகளை அமைக்கலாமே தவிர சிமின்ட் ரோடுகளாகப் போடக் கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்னையில் விளக்கு வசதி பெரிதும் பழுதடைந்திருக்கிறது. எந்த டிவிஷனுக்குச் சென்றாலும் நூற்றுக்கு 50 விளக்குகள் எரிவதில்லை. என்னுடைய வேண்டி கோள் இந்த விளக்கு வசதி செய்து கொடுப்பதை மின்சார போர்டிடமே விட்டுவிடலாம். மற்ற, மற்ற வீடுகளுக்கு அவர்களே வசதி செய்து கொடுப்பதுபோல் சென்னை வீதிகளுக்கும் மின்சார விளக்குகள் போட்டு பராமரிக்கும் பொறுப்பு மின்சார போர்டிடமே விடப்படலாம்.

[திரு. எம். ஆர். கண்ணன்] [1972 மார்ச் 11]

என்னுடைய தொகுதியில் தண்டையார்ப்பேட்டையில் ரெயில் கேட்டை மூடிவிட்டால் ஒரு மணி ஆகும் மீண்டும் திறப்பதற்கு மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பாலங்கள் அமைப்பது என்கிறபோது இதுபோன்ற இடத்திற்கு முதலில் பாலம் கட்டித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வடசென்னை புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்கிற எண்ணம் அந்தப் பகுதி மக்களிடையே இருக்கிறது. தென் சென்னையைப் பார்த்தால் எல்லா அபிவிருத்திகளும் நடைபெறுகின்றன. அமைச்சர்கள் எல்லாம் தென்சென்னையில் இருப்பதால்தான் அப்படி அபிவிருத்திப் பணிகள் நடைபெறுகின்றன என்கிற எண்ணம் மக்களிடையே இருந்து வருகிறது. பக்கிங்காம் கால்வாயின் கிழக்கு, மேற்கு என்று இரு பகுதிகளாகப் பார்த்து, அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் சுற்றிப் பார்த்தால், எந்தப் பகுதியில் அபிவிருத்திப் பணிகள் அதிகமாக நடைபெற்றிருக்கின்றன என்பது தெரியவரும். ஆகவே, இந்த நிலையில் தண்டையார்ப்பேட்டையில் அந்தப் பாலத்தை அமைத்துத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பஸ் ஸ்டாண்டைப் பற்றியது. மின்ட் ஸ்ட்ரிட் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு ஸ்கெச் சர்வே அமைத்திருந்தார்கள். நடுவிலே மழை பெய்ததால் அது மக்களுக்குப் பயன்படாமல் போய்விட்டது மூலக் கட்டையில் கார்ப்பரேஷன் பஸ் ஸ்டாண்டு இருக்கிறது. எந்தவிதமான அபிவிருத்தியும் இல்லை. நல்ல அபிவிருத்திப் பணிகளைச் செய்ய வேண்டும், பேசின் பிரிட்ட்ஜை நல்ல முறையில் கட்டி வசதி செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தது, வரி ஏய்ப்புப் பற்றியது. நூற்றுக்கு ஐம்பது பணக்காரர்கள் வரியே கட்டாமல் ஏய்க்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் குறைந்த வரி கட்டுகிறார்கள். ஏழை குடிமகன்தான் நிறைய வரி கட்டுகிறான். கார்ப்பரேஷன் அதிகாரிகள் அல்லது வேறு அதிகாரிகளைக் கொண்டு சாம்பிள் சர்வே எடுக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இருக்கக்கூடிய வரி களையே வசூலித்தால் அதிக நிதி வரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக டவுன் பிளானிங் சிஸ்டம் இருக்கிறது. சென்னையில் வீடு கட்டுபவர்கள், அலெக்சா பகுதியில் அமல் படுத்தினால் நலமாக இருக்கும். ஆனால் திருவொற்றியூர், எண்ணூர்

1972 மார்ச் 11] [திரு. எம். ஆர். கண்ணன்]

பகுதிகள் எல்லாம் டவுன் பிளானிங் நோட்டிபிகேஷன் ஏராளமாக
என்று இருக்கிறது. அந்தப் பகுதிகளில் ஏழைபாட்டாளிகள்தான்
அரை கிரவுண்டு, கால் கிரவுண்டு இடம் வைத்திருப்பார்கள். அதில்
முன்னே பத்தடி, ஓரத்தில் ஐந்து அடி, பின்னே ஐந்து அடி
என்றால் அவன் என்ன செய்ய முடியும்? இருப்பதோ அரை
கிரவுண்டு இப்படிப்பட்ட பகுதிகளில் டவுன் பிளானிங்
சிஸ்டத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். எந்தெந்த இடங்களில்
எந்தெந்த சிஸ்டத்தை அனுசரிக்க வேண்டுமென்பதை
நிர்ணயித்துவிட வேண்டும்.

அடுத்து, மலேரியா ஒழிப்புத் திட்டத்தைப் பொறுத்த
வரையில், நேஷனல் மலேரியா எராடிகேஷன் ஸ்கீம், லோகல்
மலேரியா எராடிகேஷன் ஸ்கீம் என்று இரு அமைப்புகளாக
இருக்கின்றன. இந்த இரு அமைப்புகளையும் ஒரே அமைப்பாக
இணைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாநகராட்சி கல்வியிலே ஐந்தாவது வகுப்பு வரை அறிக்கலாம்
என்றும் மற்றவற்றைச் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டு
மென்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். மாநகராட்சியின் வருமானத்
தைக் கொண்டு அதிகமாகச் செலவழிக்க முடியாது. ஹைஸ்கூல்
பள்ளிகளை நடத்த முடியாது. இதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும்
என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.
வரலக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அடுத்து திரு. வி.
கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐந்து நிமிடங்கள் வரையில் பேசுவார்.

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (திருச்சி) : மாண்புமிகு பேரவைத்
துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் உள்ளாட்சி-கல்வி
அமைச்சர் அவர்கள் அளித்திருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை
ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விழை
கிறேன்.

உள்ளாட்சித் துறையின்கீழ் ஊராட்சி வளர்ச்சித் திட்டங்
களுக்கு நமது அரசு 1972-73-ம் ஆண்டுக்காக 77.14 கோடி ரூபாய்
ஒதுக்கியிருக்கிறது. இதன்கீழ் 12,642 ஊராட்சிகள், 690
பேரூராட்சிகள், 12 நகரியங்கள் ஆகியவைகளை உள்ளடக்கிய
374 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் பயன் அடைகின்றன.

1972 மார்ச் 11] [திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் இணைப்புச் சாலைகள், கிராமங்களில் போக்குவரத்து வசதிகளைப் பெருக்கும் பொருட்டு இணைப்புச் சாலைகளை அமைக்க ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு 1971-72-ல் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 72.16 லட்சம் ரூபாயாகும். ஆனால் 1972-73-ல் அது 83.90 லட்சம் ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. நகராட்சி சாலைகளை சுத்தப்படுத்த ஆகும் செலவில் பாதினிய அரசு ஏற்பதுடன் மறுபாதித் தொகையை கடனாகவும் வழங்க வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் செலவிற்காக ரூபாய் 10 லட்சத்தை 1972-73-ம் ஆண்டுக்காக ஒதுக்கியுள்ளது. நகராட்சி களுக்குக் கடன் வழங்க ரூபாய் 13 லட்சத்து 75 ஆயிரம் ரூபாய் 1972-73-ம் ஆண்டிற்காக ஒதுக்கியுள்ளது.

நகராட்சிகளுக்குப் பாலங்கள் அமைக்க அரசு 1972-73-ம் ஆண்டிற்கு 1 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியுள்ளது.

தமிழ்நாடு நீர்வழங்கும் வடிகால் வாரியத்தின் மூலம் 1972-73-ம் ஆண்டிற்காக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு நீர் வழங்கவும் கழிவு நீரை அகற்றவும் 7.78 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகம் முழுவதும் 101 நீர் வழங்கும் திட்டங்களும் 12 வடிகால் திட்டங்களும் செயல்படுகின்றன. 1972-73-ம் ஆண்டிற்காக நீர் வழங்கல், வடிகால் திட்டத்திற்காகவும் ஊராட்சி மன்றங்களுக்குக் கடன் வழங்கவும் அரசு 338.35 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று காலையில் டாக்டர் ஹான்டே அவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு நகராட்சிகளிலே கருத்துவேறுபாடு எண்ணங்கள் கொண்டவையாக நடந்துகொள்கிறது என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். அவர் திண்டுக்கல் நகராட்சியையும் வேறு சிலவற்றையும் சுட்டிக்காட்டிச் சொன்னார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கிற காரணத்தால் வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன என்று சொன்னார்கள்.

திருச்சி நகராட்சியிலே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த நகராட்சிக்குத்தான் சென்ற திங்கள் நமது அரசு 35 லட்சம் ரூபாய் முதல் தவணையாக வடிகால் வாரியத்திற்கு வழங்கியிருக்கிறது. மொத்தம் திட்டத்திற்காக 2 கோடியே 85 லட்சம் ரூபாய் பாதாளச் சாக்கடைக்காக ஒதுக்கி இருக்கிறோம். இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையில், கட்சி

1972 மார்ச் 11] [திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

மாச்சரியங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல், நகராட்சியில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கவனிக்காமல், போடுகிற திட்டம் பயன் உள்ளதாக அமைந்திருக்கிறதா என்று கவனிக்கிறோம். கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் இந்தத் திட்டத்தை அரசு செயல்படுத்துகிறது. இந்தத் திட்டத்தைக்கூட நான் முன்பு குறிப்பிட்டேன். 25 ஆண்டுக் காலம் நகராட்சியிலே ஆட்சி நடத்திய காங்கிரசாரும், மாநிலத்திலே ஏகபோகமாக ஆட்சி செய்த காங்கிரசாரும் இருந்த நேரத்தில், திருச்சியிலே இந்தத் திட்டம் பேப்பர் அளவிலே தான் இருந்ததே தவிர, செயல் திட்டத்தில் கொண்டுவரவில்லை. இதற்கு முந்தைய அரசு வழிசெய்யவில்லை. 1967-லே போற்றி அண்ணா அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டபோது, அப்போது திருச்சி காங்கிரஸ் வசம் இருந்தது. அப்படி இருந்தும் அண்ணா அவர்கள் அந்தத் திட்டத்திற்காகக் கையெழுத்திட்டார்கள். திருச்சி நகரத்திற்கு குடிநீர் பற்றாக்குறைக்காக அண்மையில் 3 கோடியே 20 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அடுத்த ஆண்டு, 1 கோடியே 20 லட்சம் ரூபாய் செலவிட அரசு உத்தேசித்திருக்கிறது. ஒரு உண்மையை மாற்றுக் கட்சிகள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எந்த வேறுபாடு கருத்துக்களுக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை.

அடுத்தபடியாக, பல்வேறு உறுப்பினர்கள் பேசும்போது, பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்தின் தலைவரை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் நகராட்சிகளின் தலைவர்களையும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய நிலையை உருவாக்கித் தர வேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன் தேர்தலில் ஆட்களைக் கூட கடத்திக்கொண்டு போய்விடுகிற நிலைமை இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து ஒன்றியத் தலைவரையும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதே போல நகராட்சியிலும் தலைவரை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக நகராட்சிகளில் கடைகளை ஏலம் விடுகிறார்கள். பல ஆண்டுக் காலமாக வியாபாரம் செய்து வருகிற வியாபாரிகள் பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்களை முதலீடு போட்டு வியாபாரம் நடத்துகிறபோது சட்டதிட்டத்தின்படி 3 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை கடைகளை ஏலம் விட வேண்டும் என்று இருக்கிறது.

[திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [1972 மார்ச் 11]

அப்படி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒருதடவை ஏலம் விடுகிற சமயத்தில் அதுவரை வியாபாரம் செய்துவந்த வியாபாரி பாதிக்கப்படுகிறான். பல இடங்களில் கடனைக் கொடுத்தும், பல இடங்களில் பல பேர்களிடத்தில் அறிமுகமான வியாபாரம் செய்து வந்தவன் திடீரென நிறுத்திவிட்டால் அவன் பெரிதும் பாதிக்கப் படுவான். திருச்சி நகராட்சிகளிலும் பல கடைகள் ஏலம் விடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஏலம் விட்டு அதிகமாக ஏலம் கேட்பவனுக்குக் கடைகளைக் கொடுப்பது என்றால் அடிக்கடி வியாபாரி மாற வேண்டியிருக்கும். அப்படி மாறுகிறபோது யாரும் தொடர்ந்து வியாபாரமும் நடத்த முடியாது, அந்த ஏலம் எடுக்கும் வியாபாரி பெரிதும் பாதிக்கப் படுவான். ஆகவே, அண்மையில் நமது அரசு இந்தப் பிரச்சினையை மனிதாபிமான உணர்ச்சியுடன் அணுகி, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஏலம் விடப்பட வேண்டுமென்று சட்டத்தில் இருந்தாலும், 5 சதவீதம் அல்லது 10 சதவீதம் என்று வாடகையை உயர்த்தி, அப்போது இருப்பவர்களுக்குத் தொடர்ந்து கடையை நடத்த அனுமதிக்கலாம் என்று வழிவகை செய்திருக்கிறது.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் திருச்சி நகராட்சியைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இப்போது அந்தத் திருச்சியிலே நகராட்சி காங்கிரஸ் வசம்தான் இருக்கிறது. திருச்சியிலே 37 கடைகள் இருக்கின்றன. வெளியில் ஒரு கடைக்கு 250 ரூபாய், 300 ரூபாய் என்று வாடகை வரும். காங்கிரஸ் வசம் இந்த நகராட்சை 9 ஆண்டுக் காலமாக இருந்து வருகிறது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேதான் ஒரு 5 சதவீதம் வாடகை உயர்த்தி, முன்பு வைத்திருந்தவர்களுக்கே அதை ஊர்ஜிதம் செய்திருக்கிறோம். இருந்தபோதும் சென்ற திங்கள் நகராட்சியிலே தீர்மானம் போட்டு இருக்கிறார்கள், அந்த 37 கடைகளையும் ஏலத்திலே விடவேண்டுமென்று. ஆனால் அதே நேரத்திலே பத்து சதவீதம் ஏற்றி அங்கே உள்ள கடைக்காரர்களுக்கே மீண்டும் இருக்கட்டும் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரே நகராட்சியிலே இரண்டுவிதமான தீர்மானங்கள் போட்டு இருக்கிறார்கள். அங்கேதான் சுதந்திராக் கட்சி ஒன்றாக இருக்கிறது. இத்தகைய வேறுபாடுகள் எல்லாம் இல்லாமல் அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்தச்

1972 மார்ச் 11] [திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

சந்தர்ப்பத்திலே ஒட்டுமொத்தமாக இந்த மானியக் கோரிக்கை சமூக நலத் திட்டத்திற்குப் பயன்படும் அளவில் அமைந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்த இரண்டு மானியங்களிலேயும் எங்களுடைய கட்சியின் சார்பிலே கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற காரணத்தினால் நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மானியங்களிலே சமயூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் புராஜக்ட்ஸ்க்காக என்று பத்து கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே கிட்டத்தட்ட 394 கோடி ரூபாய் வரைக்கும் திட்டமிட்டிருக்கிறபோது கிராமங்களின் வளர்ச்சிக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை மிக மிகக் குறைவு. கண்டிப்பாகப் பத்து கோடி ரூபாய் போதாது, இன்னும் அதிகமாக ஒதுக்கினால்தான் கிராம வளர்ச்சியை நாம் நல்ல முறையிலே காண முடியும். நம்முடைய நாட்டிலே என்ன திட்டங்கள் போட்டாலும் மேல்பரப்பிலேதான் திட்டங்களின் நன்மைகள் போய்ச் சேருகின்றனவே தவிர, கீழ் நிலையில் இருக்கின்ற மக்களுக்கு கிராம மக்களுக்கு அந்த கிராமங்கள் வளர்ச்சியடைவதற்கு நாம் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று உணர்ந்தாலும், கிராமங்களுக்குப் போதுமான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை, பத்து கோடி ரூபாய் அதற்குப் போதாது, குறைவாக ஒதுக்கியது தவறு என்ற குற்றச்சாட்டை நான் முதன் முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 374 பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் நம்முடைய நாட்டிலே பல்வேறு வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக இருக்கின்றன. நாம் பஞ்சாயத்துச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். யூனியன்களைப் பிரிப்பதில் கோளாறுகள் இருக்கின்றன என்று பல உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். குறிப்பாக ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனை எடுத்துக் கொண்டால் அதிலே 64 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அதே நேரத்திலே இன்னொன்று பஞ்சாயத்து யூனியனை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு 10 கிராமங்கள்தான் இருக்கின்றன.

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இப்படிப் பெரிய பஞ்சாயத்து யூனியன்களாகப் பிரிப்பதும் தவறு, சிறிய பஞ்சாயத்து யூனியன்களாகப் பிரிப்பதும் தவறு. எனவே இதையெல்லாம் சரியாகக் கவனித்துப் பிரிக்க மீண்டும் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு எல்லாப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலும் ஒரே மாதிரியாக 40 அல்லது 50 கிராமங்களாக இருக்கும் படி பிரிக்க வேண்டும். அதே மாதிரி ஜியாகராபிக்கல் லிமிட் அதாவது தூரம் அவர்கள் செல்லுகின்ற தூரத்தை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ, பத்து மைல்கள், பதினைந்து மைல்கள் என்ற அளவுக்கு இல்லாமல் குறைவான தூரத்தில் அவர்கள் போய்வர வேண்டிய அளவுக்குச் செய்ய வேண்டும். எனவே 374 பஞ்சாயத்து யூனியன்களையும் எப்படிப் பிரிப்பது என்பதைப் பற்றி ஆராய்வது நல்லது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நாம் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் நடத்தினாலும் தேர்தல் முடிந்தவுடன் நாம் எல்லாம் பொதுமக்கள் சேவைக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும். அப்படியில்லாமல் அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டு பஞ்சாயத்து நிர்வாகத்தை நடத்தினால் பொதுமக்களுக்கு பஞ்சாயத்தினால் வரக்கூடிய நன்மைகளைவிடத் தீமைகள்தான் அதிகம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்துக்களிலே பணியாற்றுகின்ற சிப்பந்திகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களை எப்படி எப்படி நடத்தலாம் என்று சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சிப்பந்தியை ஆறு மாதத்திற்கு மேலே சஸ்பென்ட் செய்து வைக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு அரசாங்கத்தின் அனுமதி தேவை என்று இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு நூற்றுக்கணக்கான கேஸ்களை நான் காட்ட முடியும். ஆறு மாதத்திற்கு மேலாக அரசாங்கத்தின் அனுமதி இல்லாமலேயே சஸ்பென்டிலே வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஓடோடி வருகிறார்கள், ரிட் போட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எங்களைப் போன்றவர்கள் கிராம சேவக் போன்றவர்கள் அப்படிக்கேட்டால் பீஸ் வாங்காவிட்டால்கூட, செலவையாவது வாங்கித்தான் தீரவேண்டும். அந்தச் செலவே இருநூறு ரூபாய் வந்து விடுகிறது, அவர்கள் அந்தச் செலவை எப்படித் தாங்கு

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

வார்கள், கிராமங்களிலே வேலை செய்யக்கூடிய சிப்பந்திகள் இதை யெல்லாம் தாங்குவார்களா? எனவே இதை யெல்லாம் துரிதமாகக் கவனிப்பதற்கு என்ன என்ன வசதிகளைச் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று பார்த்து அதை யெல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அரசியல் விருப்பு வெறுப்பு பஞ்சாயத்துக்கள் நிர்வாகத்திலே தலைவிரித்தாடுகிறது. காங்கிரஸ்காரர் தலைவராக வந்தால் பல கோளாறுகள் வருகின்றன, வேறு கட்சிக்காரர் தலைவராக வந்தாலும் கோளாறுகள் வருகின்றன. இப்படி அரசியல் குறுக்கிடாமல் இருப்பதற்கு பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவரை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். பஞ்சாயத்துத் தலைவர் எப்படி நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறாரோ அதைப்போன்று பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவரையும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுப்பது நல்லது. அப்படிச் செய்தால் ஆள் தாக்கும் படலம் இருக்காது, பணம் கொடுக்கும் படலம் இருக்காது, பயமுறுத்தும் படலம் எல்லாம் குறைக்கப்படும். நிர்வாகத்திலே நல்ல சூழ்நிலை இருக்க வேண்டும். அந்தப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் எனக்கு ஒட்டுப் போடவில்லை, அகவே அவர் பகுதிக்கு ஒன்றும் கொடுக்காதே என்கிற காழ்ப்புணர்ச்சி இருக்கிறதே தவிர, வேறு பரந்த மனப்பான்மை இல்லை. எனவே பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் எவ்வளவு துரிதமாக நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களோ அவ்வளவு துரிதமாக நடத்த வேண்டும்.

அடுத்ததாக, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிக்கூடங்கள், அங்கே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியப் பெருமக்கள் எல்லாம் சிறப்புப் பணி என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்றால், நான் அதை சபாநாயகர் அவர்கள் அனுமதியோடு படிக்க விரும்புகிறேன்.

சிறு சேமிப்பு இயக்கம், குடும்பக்கட்டுப்பாட்டிற்கு ஆள் சேர்த்தல், மதிய உணவு சமைத்தல், பரிமாறுதல், பள்ளிச் சீரமைப்பு மாநாடு, சல்லிச் சீரமைப்பு மாநாடு, பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வு நிதி, அசிரியர் நல நிதி, சயரோக நிவாரண நிதி, வனவிலங்கு நாய் நிதி, செஞ்சிலுவை சங்க நிதி, வீரர் தின நிதி, பாதுகாப்பு நிதி, இவ்வளவு நிதிகளைத் திரட்டும் வேலைகளையும் இத்தனை பணிகளையும் செய்வதற்கு ஆசிரியர்களுக்கு நேரம் இருக்கிறதா? அல்லது பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

கொடுப்பதற்கு நேரம் இருக்கிறதா? இப்படிப் பிச்சையெடுப்பதற்கு நேரம் இருக்குமா அல்லது பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க நேரம் இருக்குமா? இந்த வேலைகளை யெல்லாம் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கலாமா? சிறு பிள்ளைகளுக்கு—குழந்தைகளுக்கு அவர்களைக் கட்டி மேய்த்துப் படிப்புத் தருவதற்கு இருக்கிற ஆசிரியர்களை சிறு சேமிப்பு நிதிக்கும், பாதுகாப்பு நிதிக்கும் இந்த நிதிக்கும் அந்த நிதிக்கும் நிதி திரட்டி வா என்றால் அவர்கள் நிதி திரட்டத்தான் நேரம் இருக்குமே தவிர பள்ளிகளிலே இருக்கிற குழந்தைகளின் விதியை மாற்றி அமைக்க நேரம் இருக்காது.

எனவே, ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட வேலைகளைக் கொடுக்காமல் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க நேரம் கொடுத்தால்தான் பள்ளிக்கூடம் உருப்படும், இல்லாவிட்டால் பிள்ளைகளும் வேறு ஏதாவது பழக்கங்களைக் கற்றுக் கொண்டு விட்டுக்கு வருவார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையிலே பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளையும் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நகராண்மைக் கழகப் பள்ளிக்கூடம், பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிக்கூடம் இவற்றின் கல்வியின் தரம் என்ன என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். தரத்தை உயர்த்துவதற்கான நிலைமையிலே இல்லை. ஆசிரியர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்தால் அவர்களுக்கெல்லாம் வேறு யாரையாவது பிடித்துக் கொண்டுபோய் அதை ரத்து செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஒழுங்காகச் சொல்லிக் கொடுப்பதும் கிடையாது, கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தால் பஞ்சாயத்துத் தலைவரும் அந்த ஆசிரியரை விரோதிக்க முடியாது. வக்காலத்து வாங்கித்தான் போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. எனவே பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளை அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்பொழுது எப்படி 45 பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களை எடுக்கிறார்களோ அதைப் போன்று இவற்றையும் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்த வேண்டும். அதற்கு என்று தனியாக ஒரு டைரக்டர் பார் எலிமெண்டரி எஜுகேஷன் என்று போட்டு அதிகமான அளவில் பணம் செலவழித்து ரூப்பர்வைசரி அதிகாரம் இருக்கக்கூடிய வகையிலே செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது ஒதுக்கி இருக்கிற தொகையிலே 40 கோடி ரூபாய்தான் எலிமெண்டரி எஜுகேஷனுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். எலிமென்

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

டரி எஜுகேஷனைப் பொறுத்த வரையில் பவுன்டேஷனே இல்லை, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகள், கார்ப்பரேஷன் பள்ளிகளிலே எப்படிப் படிப்பார்கள். பிரைவேட் நர்சரிஸ் சென்று படிக்க அனுப்ப வேண்டுமென்றால் கிட்டத்தட்ட 20 ரூபாய், 25 ரூபாய் கிண்டர்கார்டன் ஸ்கூலுக்கே ஆகிறது. எப்படி நடுத்தர மக்கள் அங்கே அனுப்ப முடியும்? எலிமெண்டரி எஜுகேஷனுடைய பவுன்டேஷன் சரியாக இருந்தால்தான் முடியும், அது சரியாக இல்லாவிட்டால் ஹைஸ்கூல், காலேஜ் படிப்பு எப்படி முடியும், பவுன்டேஷன் சரியாக இல்லாவிட்டால் எப்படி குரூப்பர் ஸ்ட்ரக்சர் உண்டாக்க முடியும்? எனவே, இவற்றைத் தரமுள்ளவைகளாக ஆக்க வேண்டுமென்றால் இவற்றை யெல்லாம் அரசாங்கமே நேரடியாக மேற்கொண்டு இப்பொழுது கொடுக்கிற மானியம் மேட்சிங் கிராண்ட் இவைகளைக் கொடுப்பதைவிட அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தலாம்.

அதுமட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்கள் ஒரு குறையைச் சொல் கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்களின் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் ஒழுங்காகக் கொடுப்பது இல்லையாம். இப்படிச் சம்பளத்தை ஒழுங்காகக் கொடுக்காவிட்டால் அவர்கள் எப்படி வேலை செய்வார்கள்? அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளமே குறைவு. அந்நிய நாடுகளில் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளத்தையும், நம்முடைய நாட்டில் கொடுக்கும் சம்பளத்தையும் பார்த்தால் வெளியே சொல்வதற்கே வெட்கமாக இருக்கும், அவ்வளவு குறைச்சலாகயிருக்கிறது. அதுகூட காலாகாலத்தில் சென்று சேரவில்லை என்று சொல்வது மிகமிக வருந்தத் தக்கதாகும். ஆகவே உடனடியாக நேரடியாக 1-ஆம் தேதி காலை ஆசிரியர் களுக்குச் சம்பளம் அவர்கள் கைக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும், அதற்கு என்னென்ன வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டுமோ அவைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

அதுமட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களை மாற்றுகின்ற விஷயம். எனக்குப் பல கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சென்ற முறைகூட சட்டசபையில், புருஷன் மனைவியாக இருக்கும் ஆசிரியர்களைப் பிரிக்காதீர்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அமைச்சரவையிலே நாங்கள் அந்தப் பாவத்தைச் செய்வதில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் எனக்குப் பிறகும் எவ்வளவோ கடிதங்கள் வருகின்றன. புருஷன் மனைவியாக இருக்கும் எங்களை

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

வெவ்வேறு இடத்தில் உள்ள பள்ளிகளில் மாற்றிவிட்டார்கள், அதனால் எங்கள் பிள்ளைகள் கவனிப்பாரற்று வாடி வதங்கியிருக்கிறார்கள் என்று எழுதியிருப்பதைப் படிக்கும்பொழுது கண்ணீர் வருகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் செட்டாரியையும், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவரையும் பார்த்துச் சொல்வது என்பது ரொம்பக் கஷ்டம். ஆகவே ஸ்டிரிக்ட்டாக ஒரு ரூல் போட வேண்டும், 3 வருஷங்களுக்கு ஒருமுறைதான் மாற்ற வேண்டும் என்பதாக ஒரு ரூல் போட வேண்டும். அப்படி வந்திருக்கிறது. ஆனால் யாரும் அப்படிச் செய்வதில்லை. ஒவ்வொரு வருஷமும் செய்கிறார்கள். ஒருமுறை நிர்வாகத்திற்காக மாற்றுவது, ஒருமுறை பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்கு வெறுப்பிருந்தால் மாற்றுவது என்று இப்படி மாற்றி விடுகிறார்கள். அப்படியில்லாமல், புருஷன் மனைவியாக இருந்தால் பிரிக்கக் கூடாது. கிடைக்கின்ற சம்பளமே மிகவும் குறைவு. இரண்டு பேரும் சம்பாதித்தாலும் எவ்வளவு கிடைத்து விடப் போகிறது. காலையில் கிளம்பி பஸ்ஸுக்கு ஓடி, பஸ்ஸைப் பிடிப்பது என்பதெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டம். அப்படிச் சென்றாலும் பிள்ளைகளை யார் கவனிப்பார்கள்? வேலைக்காரர்கள் வைத்துச் சம்பளம் கொடுக்க கட்டுப்படியாகுமா? விட்டு வேலைகளை யார் கவனிப்பது. பெண்களுக்குள்ள கஷ்டமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். எனவே அத்தகைய ஒரு ஸ்டிரிக்ட் ஆர்டரைப் போட்டு எந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனும் புருஷன் மனைவியாக இருப்பவர்களைப் பிரிக்கும் வேலையைச் செய்யக் கூடாது, அடிக்கடி உத்தரவுகளைப் போட்டு மாற்றக் கூடாது, அப்படி மாற்றுவதாக யிருந்தால் காமணம் காட்ட வேண்டும்.

He must be an inefficient teacher or there must be some specific charge against him.

அந்த மாதிரியிருந்தால்தான் மாற்றலாமே தவிர, பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர், பஞ்சாயத்துத் தலைவர் போன்றவர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றமாதிரி They are kicked from pillar to post. என்றால் அது தவறு, அது நடக்கக் கூடாது என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, எலிமெண்டரி எஜுகேஷன் டிச்சர்ஸ் குவார்ட்டர்ஸ் ரொம்பக் குறைவாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பல வீடுகளைக் கட்ட வேண்டும். ஆசிரியர்மார்களுக்கு அதுவும் பெண் ஆசிரியைகளுக்கு எவ்வளவு துரிதமாக

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

நாம் வீடுகள் கட்டித் தருகிறோமோ அவ்வளவு துரிதமாகக் கட்டித் தந்தால் நல்லது என்பதை இந்த அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

21.900 பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் 14,903 பள்ளிகள்தான் சொந்தக் கட்டடங்களிலேயே இயங்குகின்றன. இன்னும் பாதி அளவிற்கு, மூன்றில் ஒரு பங்கு அளவிற்குச் சொந்தக் கட்டிடங்கள் இல்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, உடனடியாகப் பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டும். சில பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகள் சென்று படிக்கவே முடியாத அளவிற்கு இருக்கின்றன. மேல் கூரையில்லாமல் இருக்கின்றன. கட்டிடங்கள் இடிந்து ரொம்பப் பழுதடைந்த நிலையில் இருக்கின்றன. கார்ப்பரேஷனிலேயே சில ஸ்கூல்களில் பிள்ளைகள் போகவே முடியாத அளவிற்குப் பயங்கரமாக இருக்கின்றன. பள்ளிக் கட்டிடங்கள் இருக்கின்ற சூழ்நிலையைப் பார்த்தாலே, அது பிள்ளைகளை வா வா என்று அழைப்பதுபோல் இருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் சுத்தமான நல்ல கட்டிடங்களாகச் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றொரு யோசனையையும் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதாவது பஞ்சாயத்து யூனியன், கார்ப்பொரேஷன் ஸ்கூல்களில் ஒரு இங்கிலீஷ் மீடியம் செக்ஷன் தொடங்க வேண்டும். கார்ப்பொரேஷன், பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் தமிழ் மீடியம்தான் இருக்கிறது. இங்கிலீஷ் மீடியம் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புபவர்கள் எல்லோரும் தனியார் நடத்தும் பள்ளிகளுக்குத்தான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தனியார் இதை ஒரு வியாபாரமாகவே நடத்தி ரொம்பவும் சம்பாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் நடத்துகின்ற சில இடங்கள்கூட வகையாக இருப்பதில்லை. ஆகையால் படிப்பதற்கு ஆள் இருந்தால், வேண்டுமென்று கேட்டால் தனியாக இங்கிலீஷ் மீடியம் செக்ஷனைத் திறக்க வேண்டுமென்று மிகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதிய உணவு. இன்றைக்கு 18 லட்சம் பிள்ளைகளுக்குத் தருகிறோம். அவர்களுக்கு மதிய உணவு தருகிறோம் என்றால், அது சுகாதாரமுள்ள உணவாக, சுத்துள்ள உணவாகக் கொடுக்கப்படுவதற்கு அக்கறை காட்ட வேண்டும். கார்ப்பொரேஷனில் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னால் மதிய உணவிற்காகக்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

கொடுக்கப்பட்ட மிளகாய், பருப்பு போன்ற மளிகை சாமான்கள் கார்ப்பொரேஷன் சமையல் கூடத்திற்குப் போவதற்குப் பதிலாக வேறு எங்கேயோ கொண்டு போய் ஒளித்து வைக்கப்பட்டதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா என்றுகூடக் கேட்டேன். பாவம், ஏழை பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பதைத் திருடுவது போன்று செய்வது கேடானது. எனவே மதிய உணவுக்காகக் கார்ப்பொரேஷனில் தனியாக ஒரு 'நான் அபிஷியல் கமிட்டி கன்சிட்ஷங் ஆஃப் பார்ட்டி ரெப்ரசண்டேட்டிவ்ஸ்' என்று அமைக்க வேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால் பெண்களில் சமூகத் தொண்டில் ஆர்வ முடையவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாரையாவது 4 பேரைப் போட்டு இன்ஸ்பெக்ட் செய்யச் சொல்ல வேண்டும். (குறுக்கீடு) போட்டால் தாராளமாகச் செய்வேன். எனவே இப்படி 4 பேரைக் கொண்ட கமிட்டி போட்டு இன்றைக்கு என்ன சாப்பாடு, எந்தப் பாத்திரத்திலே தயார் செய்யப்படுகிறது என்பதையெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும். என்ன உணவு சப்ளை செய்யப்படுகிறது, என்ன மாதிரி அரிசி, என்ன உணவு தரப்படுகிறது என்று பார்ப்பதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டால் நன்றாக இருக்கும். இல்லையென்றால் எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவழித்தாலும் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். கேர் கிச்சன் இருக்கின்றன. அதற்குக் கொடுத்தால் நல்ல முறையில் உணவு கொடுக்க முடியும்.

அடுத்து, 12,642 கிராமங்களில் 1,000 கிராமங்களில்தான் குழந்தைகள் காப்பகங்கள்—அதாவது நர்சரீஸ் என்று நினைக்கிறேன்—இருக்கின்றன. இந்தப் பன்னிரண்டாயிரம் கிராமங்களிலும் முடிந்தவரையில் பால்வாடிகளை ஆரம்பித்தால் நமது வருங்காலப் பிரஜைகளை நல்ல பிரஜைகளாக உருவாக்க முடியும். வீட்டிலிருக்கும் பிள்ளைகள்—அதாவது பள்ளிகூடங்களுக்குச் செல்வதற்கு முந்தைய நிலையிலிருப்பவர்கள்—அவர்களை நல்ல முறையில் பழக்கப்படுத்திவிட்டால் வருங்காலத்தில் நல்ல பிரஜைகளாக அவர்கள் வாழ்வதற்கு வழி பிறக்கும். பால்வாடிகளை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள், ஆனால் அது போதாது. இந்த 12,642 கிராமங்களிலேயும் கிராமத்திற்கு ஒன்றுவது ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மகளிர் மன்றம், யுவர் மன்றம் என்று இவைகளுக்குப் பணத்தைக் கொடுக்கிறோம். அது பலயிடங்களில் சரியாக வேலை செய்வதாகவே தெரியவில்லை. பஞ்சாயத்து மகளிர்

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

மன்றம் என்றால் யார் வீட்டிலேயாவது போர்ட் மாட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் கூடுவது கிடையாது, பேசுவதும் கிடையாது, என்ன நடக்கிறது என்றே தெரியாது. தையல் மிஷன் என்றால் அது பிரசிடெண்ட் வீட்டில் இருக்கும் அல்லது அந்த அம்மாள் வீட்டில் இருக்கும். சொந்தத் துணிகளைத் தைப்பதற்குப் பயன்படுமே தவிர, அப்படி இருப்பதாகக்கூட மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. இப்படிப் பணம் பாழாகிறது. அப்படியில்லாமல் போட்ட பணம் எப்படிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட மகளிர் மன்றங்கள் என்று வைத்தால் இப்படிப்பட்ட பால்வாடிகளை நடத்த வேண்டும். அதற்கான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா, எந்த இடத்திலே நடக்கிறது, சொந்தக் கட்டிடத்தில் நடக்கிறதா வாடகைக் கட்டிடத்தில் நடக்கிறதா, என்பதைப் பார்க்கலாம். தையல், சமையல், மற்றும் நுடீஷன் லெசன்ஸ் கொடுக்கலாம், பல வேலைகளைச் செய்யலாம். அப்படியில்லாமல் இன்றைக்கு நாமும் வைத்திருக்கிறோம் என்ற நிலையில் காரியங்கள் நடக்கின்றன என்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். பலயிடங்களில் 'விமன் அண்ட் சைல்ட் வெல்ஃபேர்' என்று போட்டுக் காரியங்கள் நடக்கவில்லை என்று சொன்னால் அது சரியல்ல. பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பணம் கொடுப்பது பெரிதல்ல, ஆனால் வேலை ஒழுங்காக நடைபெறுகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

பஞ்சாயத்துக்கள் சம்பந்தமாகத் தனி இலாக்கா வேண்டும். எனக்கு முன் பேசிய மதிப்பிற்குரிய திரு. சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். கம்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் இலாக்கா என்று தனி இலாக்கா இருக்க வேண்டும், மாவட்ட இலாக்காவாக இருக்க வேண்டும். கலெக்டருக்கு ரெவினியூ வாங்குவதற்குத்தான் சரியாக இருக்கும். டி.ஆர்.ஓ. இருந்தாலும், பி.ஏக்கள் எத்தனை பேர் போட்டாலும் கலெக்டர்தான் ஆர்டர் எடுக்க வேண்டும். அப்படி இருக்கக் கூடாது. தனியாகப் பயிற்சி கொடுத்து கலெக்டர் அளவில் இன்சார்ஜ் ஆஃப் என்டயர் டிஸ்ட்ரிக்ட் என்ற அளவில் கலெக்டர் அளவிலாவது அல்லது டி.ஆர்.ஓ. அளவிலாவது போட்டு இயங்க வேண்டும். ஊராட்சி ஒன்றியம் சம்பந்தப்பட்ட உத்தரவுகளைக் கலெக்டர்களிடம் வாங்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்ற நிலையிருந்தால்தான் பஞ்சாயத்திலுள்ள நிலைமைகளைச் சரியாக நடத்த முடியும். வேலை இல்லை வேலை இல்லை என்று ஒருபுறம் சொல்கிறார்கள். எனவே நியாயமான வேலை வாய்ப்பு

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

களைச் செய்ய வேண்டும். அதுபோலவே உபாத்தியாயர்கள், 60 பிள்ளைகளை ஒரே உபாத்தியாயரே பார்ப்பது என்பது கஷ்டம். அவர்கள் பிள்ளையைப் பார்த்திருப்பதே மறந்திருக்கும், பெயர்கூடச் சரியாக ஞாபகத்திற்கு வராது. அந்த வகையில் இல்லாமல் டீச்சர் பீப்பிள் ரேஷியோவைக் குறைந்த அளவிற்கு வைத்தால் நல்லது. இப்படிப் பல துறைகளில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தால், கம்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட் மூலம் செய்யும் நன்மைகள் கிராமங்களுக்குப் போய்ச் சேரும். இல்லையென்றால் எங்கே போகிறது என்பதை யாராலும் சொல்ல முடியாது.

அடுத்தபடியாக ரோடுகள், பல பஞ்சாயத்து ரோடுகள் சரியாக இருப்பதில்லை. அப்படியே போட்டாலும் இன்றைக்குப் போட்டாலும் நாளைக்கே ஓடிவிடுகிறது. உண்மையாகவே பணம் கொடுப்பது பெரிதில்லை, ஆனால் எப்படிப் போட்டிருக்கிறார்கள், ஒழுங்காகப் போட்டிருக்கிறார்களா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். சில குறிப்பிட்ட கிராமங்களையாவது எடுத்துக்கொண்டு முதலில் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். வருஷாவருஷம் மண் அடித்து, கல்போட்டதாகக் கணக்கு எழுதி பணம்தான் பாழாகிறது. குறிப்பிட்ட கிராமங்களையாவது எடுத்துக்கொண்டு 'ப்ளாக் சர்வீபேஸ், டஸ்ட்லெஸ் சர்வீபேஸ்' என்ற முறையில் செய்தால் 5 வருஷங்களுக்கு அந்தக் கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டிய தில்லை, அடுத்த கிராமத்தைக் கவனிக்கலாம். இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளை எப்படித் தீர்ப்பது என்று பார்க்க வேண்டும். ஆறு மாதம் 1 வருஷம் என்று காண்ட்ராக்ட் கொடுத்தால், அந்த காண்டிராக்ட்காரர்கள்கூட மார்ச் மாதம் வரையில் ஈம்மாயிருந்து விட்டு 31-ஆம் தேதி நெருங்கும்பொழுது சீக்கிரம் சீக்கிரமாக ஆட்களைப் போட்டு காசைக் கொடுத்து வேலை செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்கின்ற வேலை, அவசரக் கோலத்தில் அள்ளித் தெளித்ததைப்போன்றுதான் பலயிடங்களில் காண்ட்ராக்ட்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த வகையில் இல்லாமல் கொடுத்த பணத்தை நீண்டகால பிரயோசனத்திற்கு மக்களுக்குச் செலவழிக்க முடியுமா என்று கவனித்து இதையெல்லாம் செய்தால்தான் சிங்கார கிராமங்களாகச் சித்தரித்துக் காட்ட முடியும். என்றைக்குக் கிராம

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

மக்கள் வாழும் கிராமங்கள் சிங்கார கிராமங்களாக மாறுகிறதோ, அன்றைக்குத்தான் இந்தியா முன்னேறியிருக்கிறது என்று எடுத்துக்கொள்ள முடியும்.

இன்று நாம் உண்மையிலேயே கிராமங்களுக்கு அரசியலைக் கொண்டு போய் விட்டிருக்கிறோமே தவிர, ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களைக் கொண்டு போகவில்லை. பஞ்சாயத்துத் தேர்தலிலே அரசியல் வந்து மச்சான் கூடச் சண்டை, அண்ணன் தம்பி சண்டை என்ற வகையிலே குடும்பத்திற்குள்ளே பகை வளருகிறது. இதிலே பெண்கள் மிக ஆபத்தான நிலைமைக்கு ஆளாகிறார்கள். இந்தச் சண்டையினால் பெண்களை மாமா வீட்டுக்குப் போகாதே. சித்தப்பா வீட்டுக்குப் போகாதே, அண்ணன் வீட்டுக்குப் போகாதே என்ற முறையில் குடும்ப வாழ்க்கையே பாழாகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு உள்ள அரசியலுக்குப் பதிலாக ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களைக் கொண்டு போவதற்கு என்ன வழிவகைகள் என்று ஆராய்ந்து அதை யெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.

29-வது டிமாண்டுக்கு வந்தால் இன்று கார்ப்பொரேஷன் வரி எக்கச்சக்கமாக ஏறிக் கொண்டே போகிறது. பதினான்கு கோடி ரூபாய் வருமானம் வருகிறது என்றால், அந்தப் பணம் எங்கே போய்ச் செலுகிறது என்ற கேள்விக்குறி எழுகிறது. கார்ப்பொரேஷன் நிதி பற்றி ஒரு கமிட்டி போட்டுக்கூட ஆராய்ந்தார்கள். எவ்வளவு எஸ்டாப்ளிஷ்மெண்டுக்காகச் செலவழிக்க வேண்டும், எவ்வளவு வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகச் செலவழிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுச் செலவழிக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு கார்ப்பொரேஷன் ஸ்டீரீட் ஸ்டீட்டிங்கை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு ஸ்டீரீட்டில் கூட விளக்குகள் ஒழுங்காக 30 நாட்கள் எரிந்தது கிடையாது. அதற்கு அங்கு இருக்கும் சப் ஸ்டேஷன்கள் போதாது என்று டெக்னிகல் அறிவு படைத்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. 120 டிவிஷன்களுக்கு 60 சப் ஸ்டேஷன்களாவது இருந்தால் ஒழுங்காக விளக்குகள் எரிய முடியும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இன்றைக்குப் பல இடங்களில் பல நாட்கள் விளக்குகள் எரிவதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் கார்ப்பொரேஷனுக்கு என்று தனியாக எங்கே பல்ப் வாங்குகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அந்த பல்புகள் போடப்பட்டு இரண்டு நாட்களுக்குள் 'டக்' என்று பூஸ் ஆகிவிடுகிறது. பணத்தைச்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

செலவழித்தால் மட்டும் போதாது, நிர்வாகத்தைத் திறமையாக நடத்த வேண்டும். எங்கே குறை இருக்கிறது என்று பார்த்து அதை உடனடியாகக் களைய வேண்டும்.

சென்னை நகரசபை அந்தக் காலத்தில் கனம் மஜித் அவர்கள் மந்திரியாக இருந்தபோதே ஐந்து பம்பிங் ஸ்டேஷன்கள் போடுவதாகத் திட்டம் இருந்தது. கழிவு நீரைப் பம்பிங் ஸ்டேஷன் மூலம் நல்ல நீராக்கி புல் பண்ணை போடுவது என்ற நல்ல திட்டங்கள் இருந்தன. இன்னும் அந்தத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்படவில்லை. இப்படித் திட்டங்கள் எல்லாம் எத்தனை வருஷங்கள் பெண்டிங் ஆக இருப்பது? இன்று காசிமேட்டிலே சமுத் திரத்திலே கொண்டுபோய்க் கழிவு நீரை விடுகிறார்கள். வட சென்னை பீச் பக்கம் போனால் நாற்றம் சகிக்க முடியாது. கூலம் நாற்றத்தைப் போக்கிய நீங்கள் அந்த நாற்றத்தையும் போக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். காசிமேட்டிலே வாழ்கின்ற மக்கள் இந்த நாற்றக் காற்றைச் சகித்துக் கொண்டதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, உடனடியாக பம்பிங் ஸ்டேஷன் அமைத்து சமுத்திரத்தில் சாக்கடைத் தண்ணீரை விடுவதை நிறுத்த வேண்டும். இந்த வருஷமாவது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பற்றிக் கட்டாயமாக அறிவிக்க வேண்டும்.

சில பிரிட்ஜ்கள் கட்டுவதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் அடையாறு எல்பின்ஸ்டன் பிரிட்ஜ் டர்ன்புல் ரோடு பிரிட்ஜ் ஆகியவை அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டும் ரொம்ப அவசியம், சீக்கிரமாகச் செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக, அடையாறு பாலம் குறுகிய பாலமாக இருக்கிறது. கார்கள் போனால் வண்டிகள் போக முடியாது. ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எவ்வளவு சீக்கிரமாக அதை அமல்படுத்த முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரமாகச் செய்ய வேண்டும்.

மைலாப்பூர் தொகுதியிலே முண்டைக்கண்ணி அம்மன் கோயில் பிரிட்ஜ் ஒன்று இருக்கிறது. அது எந்த நேரத்தில் விழுந்து விடுமோ என்று நினைக்கத்தக்க அளவுக்கு அவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது. நகர்ப்புறங்களில் இருக்கக் கூடிய பிரிட்ஜ்களைத் துரிதமாகப் பழுது பார்க்க வேண்டும். அதற்கு

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

ஆகும் செலவை 'டோல்' போட்டுக் கூடக் கலெக்ட் பண்ணிக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதற்கு எத்தனை வருஷம் கலெக்ட் பண்ணுவது என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். செலவழித்த பணம் எல்லாம் வசூலான பிறகும் தொடர்ந்து 15 வருஷம், 20 வருஷம், 30 வருஷம் என்று வசூலித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அப்படி வசூலிப்பதாக இருந்தால், மக்கள் இதையும் ஒரு வரி என்று நினைத்துக் கொள்ளுவார்கள்.

தண்ணீர்த் திட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் முன்னால் பேசிய நகர அங்கத்தினர் 'வீராணம் திட்டத்தை நாங்கள்தான் கொண்டு வந்தோம்' என்று சொன்னார். ஆனால் திட்டம் இன்னும் வரவில்லை. ஒரு சமயம் குழாயிலே அவருக்கு ஸ்பெஷலாகத் தண்ணீர் வந்ததோ என்னவோ தெரியவில்லை.

அன்றே காங்கிரஸ்காரர்கள் தண்ணீர்த் திட்டத்திற்காகப் பல திட்டங்களைத் தயாரித்தார்கள். சோமசீலா திட்டத்தையும், வீராணம் திட்டத்தையும் தயாரித்தார்கள். எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் அஷ்யூர்டு வாட்டர் சப்ளை கிடைக்கும் என்று பார்த்து நிறைவேற்ற முன்வந்திருக்க வேண்டும். சோமசீலா திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருப்பார்களேயானால், கிருஷ்ணா, கோதாவரி போன்ற ஜீவநதிகளில் எப்போதும் தண்ணீர் இருக்கின்ற நிலையில் நிச்சயமாகத் தண்ணீர் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். வீராணம் ஏரித் திட்டத்திற்காக தற்போது 21 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறார்கள். மைசூரில் காவேரியில் அணை கட்டி இங்கே தண்ணீர் வரவில்லை என்றால், அதைக் காவேரித் தண்ணீர் என்று சொல்ல முடியாது; வீராணம் ஏரித் தண்ணீர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்தத் திட்டம் வந்தால் வரும் போது நிச்சயமாக வாழ்த்துவேன். ஆனால் அந்தத் திட்டம் வருமா? மைசூர்க்காரன் அணையைக் கட்டி முடித்து விட்டதால் தண்ணீர் வருமா என்பதுதான் கேள்வி.

கடைசியாக, குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு வரும்போது குடிசை மாற்று வாரியம் நல்ல பணிகளைத் துரிதமாகச் செயலாற்றுவதற்காக அதனுடைய தலைவராக இருக்கும் சகோதரர் அரங்கண்ணல் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டு. அந்தந்த லிமினாட்டுக்கே தண்ணீர் கொடுக்க முன் வந்தது பாராட்டுக் குரியது. இல்லையென்றால் மூன்று மாடிக்குப் பெண்கள் தண்ணீர்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

ரைத் தூக்கிச் செல்லவேண்டிய நிலை ஏற்படும். அந்தந்த மாடிக்கே தண்ணீர் கொடுத்துவிட்டு ஐந்து ரூபாய் அதிகமாக வாடகை வாங்கிக் கொண்டால் கூடப் பரவாயில்லை.

இப்போது பொதுவாகப் பல கட்டடங்களுக்கு மெயின்டனன்ஸ் இல்லாமல் கட்டடங்கள் ரொம்ப மோசமாக இருக்கின்றன என்று பரவலாகச் சொல்லப்படுகிறது. கட்டடம் கட்டுவதில் அக்கறை காட்டுவதுபோல், பழுது பார்ப்பதிலும் அக்கறை செலுத்த வேண்டும். ஏழை மக்கள் வாழ்கின்ற கட்டடங்களில் அவர்களுக்கு ஒழுங்காக வைத்துக்கொள்ளத் தெரியாது, அவ்வளவாக அக்கறை காட்டமாட்டார்கள். சாக்கடைத் தண்ணீர் போகாது, அடைத்துக் கொள்ளும்; தண்ணீர் ஏறுது. இதெல்லாம் உடனுக்குடன் களையப்பட வேண்டும். பம்பாயில் நடுத்தர மக்கள், பணக்காரர்கள் வாழ்கின்ற லோட்டுகள் ஒழுங்காகப் பராமரிக்கப்படுகின்றன. 'ஏ' க்ளாஸ் மெயின்டனன்ஸ் இருக்க வேண்டும். மற்றவற்றில் எப்படி இருந்தாலும் குடிசை மாற்று வாரியத்தைப் பொறுத்தவரை கட்டடங்களை அதிகமாகக் கட்டுவதைக் கட்டிடமும் பராமரிப்பிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இப்போதே பல கட்டடங்கள் எப்படி இருக்கின்றன என்று பாருங்கள். ஹைகோர்ட்டைப் பாருங்கள்; எழிலகத்தைப் பாருங்கள். கட்டடம் கட்டிப் பத்தாண்டுகளுக்குள் ரொம்ப மோசமான நிலையை அடைந்து விடுகின்றன. பராமரிப்புச் செய்தால் கட்டடம் கட்டுவதில் பாதிப் பணத்தை மிச்சப்படுத்தலாம்.

இன்றைக்கு குடிசை மாற்று வாரியத்தில் கொடுக்கும் இடம் 120 ஸ்கொயர் பீட் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்: பின்னால் எழுதியிருப்பதைப் படியுங்கள்.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: "Each tenement constructed, has a room of 120 square feet, a verandah, a kitchen of 84 square feet, a bath of 16 square feet and a lavatory of 12 square feet."

நாங்கள் கட்டிக் கொடுத்தபோது இன்னும் கொஞ்சம் விசாலமாக இருந்தது. காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலும் நாங்கள் கட்டிக் கொடுத்தோம். நீங்கள் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கட்டுகிறீர்கள். உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லை. நாங்கள் அப்போது பல அணை

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தோம். அரசாங்கத்தின் வரவு-செலவுத் திட்டத்திலிருந்து நாங்களும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்தோம், நீங்களும் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். பாரபட்சம் இல்லாமல் விஸ்வரூபம் கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நந்தனம் காலனியில் 80 வீடுகளை இடித்துவிட்டு லோட்டுகளைக் கட்டப் போவதாக நோட்டீஸ் விட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். They will be demolished and flats will be constructed. இடிக்கிற வேலையிலே ஈடுபடாமல் புதிதாகக் கட்டுகிற வேலையிலே ஈடுபடுவது நல்லது. அந்த வீடுகள் பத்தாண்டுகள், பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக கட்டப்பட்ட வீடுகள்தான். அவற்றை இடித்துவிட்டுக் கட்ட வேண்டுமென்ற நிலைமை இல்லாமல் பாக்கி இருக்கும் காலி இடங்களில் புதிய வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு போவது நல்லது. பின்னால் அவசியம் ஏற்பட்டால் இந்த வீடுகள் பராமரிக்க முடியாத நிலையை அடைந்துவிட்டன என்ற நிலை ஏற்பட்டால் அப்போது வேண்டுமானால் இடித்து விட்டுக் கட்டிக் கொள்ளலாம். இடிப்பது என்றால் அதற்கு ஒரு செலவாகும். பிறகு கட்டுவதற்குச் செலவாகும்.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : வீட்டுவசதி வாரியம் சார்பில் இடிக்கப்படுவது என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக அந்த வீடுகளுக்கு மேலேயே வீடுகள் கட்டினால் அம்மையார் அவர்களுக்குச் சம்மதமா?

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : தாராளமாகக் கட்டிக் கொள்ளலாம். இடிக்காமல் எதைச் செய்தாலும் வரவேற்கிறோம்.

We do not want any distruction. We want only further construction. அதற்கு மேலேயும் கட்டினால் பரவாயில்லை. இந்த லோட்டில் சிஸ்டத்தில் சென்னை நகரில் நான்கு மாடி வீடுகள் கட்டப் போவதாகச் சொன்னார்கள். நான்கு மாடிகள் ஏறி இறங்குவதற்குள்ள உடல் உரம் தமிழ்நாட்டில் யாருக்குமே கிடையாது. இரண்டு மாடி ஏறுவதற்குள் திணறுகிறது, இரண்டு மாடி என்பது வரவேற்கத்தக்கது. மூன்று மாடி என்றால் பரவாயில்லை. நான்கு மாடிகள் என்றால் ஸ்ட்ரெச்சரில் எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டியதுதான். மூன்று மாடியாக இருந்தாலே

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 மார்ச் 11]

தண்ணீரில் ப்ரஷர் இருக்காது. என்னதான் ஓவர்ஹெட் டாங்க்ஸ் கட்டினாலும் கஷ்டம்தான். ஆகவே தயவு செய்து நான்கு மாடிக் குப் போகவேண்டாம். (Mr. Speaker sounded the gong). Only one point and I will finish.

பின், வாட்டர் அன்ட் ட்ரேய்னேஜ் போர்ட், ஸ்லம் க்ளியரன்ஸ் போர்ட், ஹௌஸிங் போர்ட் என்று பல வாரியங்களை ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம். இவற்றிற்கு பி.டபிள்யூ.டி. என்ஜினியர்கள் லீவில் சென்று விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கு சீக்கிரமாக ப்ரமோஷன்கள் கிடைக்கின்றன. சில பேர்களை நீங்கள் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறீர்கள். இங்கு ஜூனியராக இருந்தவர் அங்கு சென்று ஏ.இ., எஸ்.இ என்று சீக்கிரமாக ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆனால் இங்கு பி.டபிள்யூ.டி. மீள் இருப்பவர்கள் அப்படியே இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஜூனியராக உள்ளவர்கள் அங்குபோய் ப்ரமோஷன் பெற்று இவர்களுக்கு சீனியராக வந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே இங்கிருப்பவர்களுக்கு மனக்கசப்பு ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட மனக்கசப்பு ஏற்பட இடம் தரக் கூடாது. amongst Government servants— ஏதோ ஒரு செல்வாக்கு இருப்பதால் அந்த வாரியத்திற்குச் சென்றுவிட முடிகிறது, ப்ரோமோஷன்ஸ் சீக்கிரம் கிடைக்க வழி ஏற்படுகிறது. கிடுகிடு என்று எஸ்.ஈ. ஆகிவிடுகிறார்கள். எனவே திறமைசாலிகளாக இருந்தும் செல்வாக்கு இல்லாததால் அங்கு செல்ல முடியாததால் இவர்களின் ஜூனியர்ஸ் சீனியர்ஸ் ஆகிவிடுவது என்றால் கவர்ன்மென்ட் சர்வன்ட்ஸ் இடையில் மன அமைதி இருக்காது.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : சீனியரிட்டியை ஓவர்லுக் செய்து வாரியத்தில் ப்ரமோஷன் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அம்மையார் அவர்கள் ஒரு உதாரணம் காட்டுவார்களா ?

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : எனக்குத் தகவல் சொன்னார்கள். அதை உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். அந்தமாதிரி நடக்காமல் இருக்க என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும்.

என்ஜினியர்களுக்கு சம்பளம் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. டாக்டர்களுக்கு ரூ. 500 வெட்டரினரி டாக்டர்களுக்கு, தாசில்தாருக்கு கூட ரூ. 425 என்றால் பாவம் நாலரை ஆண்டுகள் என்ஜினியரிங்

1972 மார்ச் 11] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

படித்தவர்களுக்கு ரூ. 400 என்று சொல்வது நியாயமாக இருக்க முடியாது. நாலரை ஆண்டுகள் கொண்ட எந்த டெக்னிக்கல் கோர்ஸ் பாஸ் செய்தவர்களுக்கு, அவர்களுக்கு ஒரே நிலையில் இருக்க வேண்டும். டாக்டர்கள் மிகவும் முக்கியமானவர்கள் என்றால் டாக்டர்கள் வெரி இம்பார்ட்டென்ட் என்றால் அவர்களுக்கு அதர் காம்ப்ன்ஸேட்டரி அலவன்ஸ் கொடுக்கிறார்கள். தனியாக 100 ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சம்பளத்தில் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் இருக்கக் கூடாது. தாசில் தாருக்கு 425 ரூபாய் என்றால், என்ஜினியர்கள் என்றால் அவர்கள் அவ்வளவு மட்டமான நிலையிலா இருக்கிறார்கள்? இளநிலைப் பொறியாளர்கள் என்றால் மதிப்பே கிடையாதா? இரண்டாவது ஊதியக் குழுவில் பி.டபிள்யூ.டி. அமைச்சர் அவர்கள் சற்று அக்கறை எடுத்து இவர்களின் சம்பளத்தை நியாயமான முறையில் ரிவைஸ் செய்ய வேண்டும். தாசில்தாருக்கு ரூபாய் 425 என்றால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 10-லிருந்து இப்போது ரூ. 25 இன்க்ரிமென்ட் கிடைக்கிறது. ஆனால் இவர்களுக்கு அந்த ரூ. 15 அப்படியே இருக்கிறது. அதைக் கவனித்து நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும். இவற்றைச் செய்தால்தான் நிர்வாகத்தில் சீரமைப்பு காண முடியுமே தவிர இல்லை என்றால் நீங்கள் இருபது கோடி ரூபாய் செலவு செய்தாலும் அது யாரைப் போய் தொட வேண்டுமோ அவர்களைத் தொடுகிறதா என்பது கேள்விக் குறியாகிவிடும். பஞ்சாயத்து எட்யூகேஷனல் பைனான்ஸ் என்கொயரிக் கமிட்டியில் கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். பைனான்ஸைக் கட்டுப்படுத்த ஸ்டேட் லெவலில் ஒரு அக்கவுண்ட்டென்ட் வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது பொதுப் பணம். அரசாங்கப் பணம் ஒழுங்காகச் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பது கண்காணிக் கப்பட வேண்டும். ஆகவே வேண்டிய அலுவலர்களை நியமிப்ப தற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் இத்துடன் என் கருத்துக்களை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : தலைவர் அவர்களே, அம்மையார் அவர்கள் பேசியதற்குப் பிறகு நான் பேச விரும்பவில்லை என்று லும் நான் தொடர்புடைய குடிசை வாரியம் சம்பந்தமாக இரண் டொரு விளக்கங்களை தங்கள் அனுமதியின் பேரில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குடிசை வாரியம் பணியாற்றுகிற தன்மை பற்றி இங்கு பேசிய சென்னை மாநகரத்தைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள் அதிகமாக

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1972 மார்ச் 11]

பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பாராட்டுக்களுக்கு குடிசை மாற்று வாரியம் மட்டுமல்ல, இந்த அரசு மட்டுமல்ல, அதனுடைய காரியங்களோடு ஒத்துழைத்த எதிர்க்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினர்களையும் சாரும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குடிசை மாற்று வாரியத்தைப் பொறுத்தவரையில் காலையில் பேசிய நண்பர் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒரு குற்றச் சாட்டை வெளியிட்டார்கள். யாரோ ஒருவரை சுட்டாயமாக ஒரு இடத்திலிருந்து வெளியேற்றி விட்டதாகவும், அவரை அப்படி வெளியேற்றுவது தேவையில்லாத முறையில் செய்யப்பட்டதாகவும், யாருக்கோ பணம் கொடுக்கப்பட்டு அதன் காரணமாக அவர் வெளியேற்றப்பட்டதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கான விளக்கத்தை அளிக்க நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குடிசை மாற்று வாரியத்தைப் பொறுத்த வரையில் சிக்கனம், சீக்கிரம் என்ற குறிக்கோளோடு அது பணியாற்றுவது ஒருபுறமிருக்க அங்கு எந்தவிதமான தவறுதல்களும் நடந்து விடக்கூடாது என்பதில் மிக மிக லாக்கிரதையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். அங்கு பணியாற்றுகிற எல்லா அதிகாரிகளும், எல்லாப் பொறியாளர்களும், அதேபோல் மற்றவர்களும் அங்கு லாக்கிரதையாக இருக்குமாறு எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்ன தகவல் தவறான தகவல் என்பதை மட்டும் சபைக்கு விளக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சென்னை மாநகரத்தில் திறந்த வெளி மனைகள் என்ற பெயரால் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காலேயரைக்கால் மனை ஒவ்வொரு குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கும், ரூ. 250 கீற்று, மூங்கில் இவைகள் வாங்கவும் முன்பு கொடுத்தார்கள். அப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட இடங்கள் 7,600-க்கு மேற்பட்ட திறந்த வெளி மனைகள் சென்னை நகரில் இருக்கின்றன. யாருக்கு கொடுக்கப்பட்டதோ அவர்கள் அந்த மனைகளை இன்னொருவருக்கு விற்றுவிட்டு பக்கத்தில் சென்று குடிசை போட்டுக் கொண்டு வசிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. வாரியம் ஏற்பட்ட பிறகு திறந்த வெளி மனைகளை என்ன செய்யலாம் என்று வந்து சிலர் ஒன்றரை மனையில் ரூ. 15,000 அல்லது ரூ. 20,000 போட்டு நான்கு கடைகள், ஏமெட்டு குடித்தனங்கள் என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வீடு கட்ட முடியாதவர் களுக்கு எல்.ஐ.சி.-யில் அப்பெக்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டி

1972 மார்ச் 11] [திரு. இராம. அரங்கன்னல்]

டியில் ஏற்பாடு செய்து பணம் வழங்க வேண்டுமென்ற திட்டம் இன்றைய தினம் பரிசீலனையில் இருப்பதால், இந்த ஆண்டு திறந்த வெளி மனைகளைச் சீர்திருத்தம் செய்வதாக இருக்கிறோம்.

திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் குறிப்பிட்டது ஸி.ஐ.டி. காலனி 373 பிளாட்டாகும். அது திவானலி என்பவருக்கு பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒதுக்கப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் விதிகளை மீறி—அங்கு ஒருவர்தான் வசிக்கலாம், அந்த இடத்தை வாடகைக்கு விடக் கூடாது அதன் மேல் வருமானம் பெறக் கூடாது என்பதுதான் விதி. இரண்டு பேர்களை வாடகைக்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அத் தகவல் வீட்டு வசதி வாரியத்திற்கு வந்ததால் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட அலாட் மென்ட் ரத்து செய்யப்பட்டது. ரத்து செய்யப்பட்டும் அவர் அந்த உத்தரவின்மீது சர்க்காருக்கு அப்பீல் செய்தார்கள். சர்க்கார் பார்த்துவிட்டு அவர் செய்தது நியாயம் இல்லை என்று அவர் மீதுள்ளதை ரத்து செய்துவிட்டார்கள். பிறகு கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். கோர்ட்டாரும், உனக்கு அதில் சொந்தமில்லை, யார் குடியிருக்கிறார்களோ அவருக்குத்தான் சொந்தம் என்று கோர்ட்டார் தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டார்கள். இதில் ஒரு விந்தை என்னவென்றால் இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்தது பூராவும் இப்போது அல்ல. 1964-ல் வழக்கு, 65-ல் அரசாங்க உத்தரவு, 66-ல் கோர்ட்டு முடிவு. இப்படி திவானலி என்பவருக்கு அந்த இடம் சொந்தமானதல்ல என்று ஏற்பட்ட பிறகு அங்கு குடியிருந்தவர்கள் அந்த இடம் தங்களுக்கு வேண்டுமென்று குடிசை மாற்று வாரியத்திற்கு மனுச் செய்து கொண்டார்கள். அந்த மனுமீது திவானலியைக் கூப்பிட்டு விசாரணை செய்தோம். அங்குள்ள வர்களைக் கூப்பிட்டு விசாரணை நடத்தினோம், பிறகு யார் வரி பாக்கிகளைக் கொடுப்பதாக இருக்கிறார்களோ அந்நில் கோர்ட்டு முடிவுப் பிரகாரம் நாச்சியம்மாள் என்ற நபருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்ற அளவில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இந்த விளக்கத்தை உறுப்பினர் அவர்கள் இங்கு இல்லை என்பதால் அவர்களது கட்சித் தலைவர் அவர்களிடம் இதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் ஒன்று. வீடுகளை நன்கு பாதுகாக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். அது பழைய அனுபவம். பாதுகாப்பது என்பது மட்டுமல்ல, அவை எவ்வளவு

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1972 மார்ச் 11]

நல்லமுறையில் கட்டப்பட்டது என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்போது ஃபோர் ஷோர் எஸ்டேட்டில் சர்க்கார் சிப்பந்திகள் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கட்டப்பட்ட இடம் 220 சதுர அடி. அங்கிருப்பது ஒரு அறை. ஒரு சமையல் அறை. ஆனால் இன்றையதினம் குடிசை மாற்று வாரியம் கட்டும் வீடுகளின் மொத்த சதுர அடி 212 ஆகும். இண்டர் நேஷனல் ஸ்டாண்டர்ட் படி பார்த்தால் ரஷ்யாவிலும், அமெரிக்காவிலும் 120 சதுர அடி தான் என்று இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய அரசைப் பொறுத்த வரையிலும் நல்ல வசதி செய்து தர வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் காரியங்கள் செய்து வருகிறோம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இண்டர்நேஷனல் ஸ்டாண்டர்ட் பற்றிச் சொன்னார்கள். அங்கே இரண்டு பேர் இருக்கலாம். ஆனால் இங்கே அரை டஜன் பேர்கள் இருக்கிறார்கள்.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : அம்மையார் அவர்கள் வெளி நாட்டிற்குச் சென்று பார்க்க வேண்டும். பல பேர் இருக்கிறார்கள். அந்த இண்டர்நேஷனல் ஸ்டாண்டர்ட்டை விட்டுவிட்டு, நாம் கட்டுவது என்னென்ன வசதிகள் வேண்டும் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான். முன்பைவிட இப்போது நவீன வசதி யோடு சமையல் அறை. அதற்குப் பக்கத்திலே குழந்தைகளோடு உட்கார்ந்துகொண்டு சாப்பிடுவதற்கு இடம், உற்றார் உறவினர்களோடு தங்குவதற்கு ஒரு அறை. யாராவது வந்து விட்டால் தங்குவதற்கு ஒரு அறை என்று இப்படி கிட்டத்தட்ட 3-4 அறை களாகப் பிரிக்கப்பட்டு 212 சதுர அடிக்குள்ளேதான் கட்டப்பட்டு வருகிறது. ஏனென்றால் நாம் விலையை கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. 212 சதுர அடி என்றால் அதற்கு ரூ. 11,000 வரை செலவாகிறது. செலவு அதிகமாகிறது என்று சொன்னால் வாடகையை உயர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. வாடகையை உயர்த்தினால் சகோதரி அனந்தநாயகி போன்று விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் 20 ரூ. வரை வாடகை வசூலிக்கலாம் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்; நண்பர் கே. எம். எஸ். அவர்கள் இதிலே பிரச்சினையைக் கிளப்பி விடுகிறார்கள். உடனே அங்கே சென்று எங்கள் சர்க்கார் இருந்த நேரத்தில் 10 ரூபாய்கான் போட்டோம், இவர்கள் 20 ரூ. கேட்கிறார்கள், கொடுக்காதீர்கள் என்று பிரச்சாரம் செய்யும் முயற்சியை செய்து வருகிறார்கள். இன்னும் மறியல் ஆரம்பிக்க

1972 மார்ச் 11] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

வில்லை. அந்த அளவுக்கு அதிகமான ஒத்துழைப்பு எனக்குக் கொடுத்து வருகிறார்கள். எத்தனை சதுர அடியில் கட்டப் பட்டிருக்கிறது என்பது பிரச்சினை அல்ல. வசதிகள் எவையெவை வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து தந்திருக்கிறோம். நமது சென்னையில் இருக்கிற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து அவர்களுடைய தொகுதியில் இருக்கும் குடிசை மாற்று வாரியப் பகுதிகளுக்குச் சென்று அங்கே நடைபெறும் வேலைகளைப் பார்வையிட்டு, என்னென்ன ஆலோசனைகளைக் கூறுகிறார்களோ, அவற்றை எழுதியனுப்பினால், அந்த ஆலோசனைகளை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். காரணம் இந்தப் பணி கட்சி மாச்சரியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பணி. யாராலும் செய்ய முடியாது என்று இருந்த பணி. அந்தப் பணியை நாம் ஏன் செய்கிறார்கள் என்றால் ஒரு வேகம், ஒரு உத்வேகம், ஏழைகளுக்கு பரிகாரம் காணவேண்டும் என்பதுதான். இது எனக்கு மட்டுமல்ல, என்னுடைய இலாகாவிலே பணிபுரிகிற சாதாரண அதிகாரியிலிருந்து பெரிய அதிகாரியை அந்த உணர்வைக் கொண்டு, பெரு முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டு நாமெல்லாம் மகிழக்கூடிய அளவுக்கு காரியங்கள் செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே, நல்ல யோசனைகளை எழுதியனுப்பினால் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

3-4 மாடிகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். எனக்குக்கூட ஆசை தான். தனியாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆசைதான். என்ன செய்வது? இருக்கிற 10 கிரவுண்டுக்குள் இருப்பவர்கள் 500 பேர். அந்த 500 பேரும் அங்கேயே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் மைலாப்பூரில் இருக்கும் 500 பேரில், 300 பேரை அங்கேயே வைத்து விட்டு, மற்ற 200 பேரைக் கொண்டுபோய் என் தொகுதியில் இருக்கும் அண்ணா நகருக்குக் கொண்டு போய் விட்டால், அந்தக் காரணத்திற்காக அங்கே கொண்டு போய் விட்டார்கள், நாளைக்கு எலெக்ஷன் வந்தால் ஓட்டு குறைந்து விடும் என்று பேசப்படுகிறது. அப்படிப் பேசக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவர்கள் வாழ்கிற அதே இடங்களில் வீடு கட்டித்தர வேண்டுமென்பது சர்க்காரின் கொள்கையாகும்.

பல பேர் மெரீனா கடற்கரை அழகான கடற்கரை, அங்கே போயா மீனவர்களுக்கு 15 ரூ. வாடகையில் இவ்வளவு பெரிய கட்டடத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கிறீர்கள் என்று

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1973 மார்ச் 11]

கேட்கிறார்கள். 100 ரூ., 200 ரூ. வாடகை வருமே என்று சொல்கிறார்கள். இந்தச் சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில் ஏழை மக்கள் எங்கெங்கே வாழ்கிறார்களோ அதே இடத்திலேதான் அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் கொள்கை. இடம் போதாது என்ற காரணத்தால்தான் மாடிக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு காலம் வரும், 2 மாடிகூட இல்லாது, தனித்தனி வீடுகளாக கட்டும் நிலை வரும். அப்போது கட்டிக் கொடுப்போம். முன்பு 600 குடிசைப் பகுதிகள்தான் சென்னையிலே இருந்தன என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இன்று 1,200 குடிசைப் பகுதிகள் சென்னையில் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சூழ்நிலையில் அங்கே இருக்கும் மக்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முதலில் ஃபேஸ்ட் ப்ரோக்ராமாக நெருக்கமாக உள்ள குடிசைப் பகுதிகளை எடுத்து மாற்றுவது என்ற பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். அது தீர்ந்து விட்டால் அதற்கு அடுத்தாற்போல் விருப்பம் போல் செய்யலாம். இப்படி 1-3 மாடிகள் குடிசை வாரியம் கட்டுகிற நேரத்தில் குடிசை வாரியமே இதை யார் மீதும் நிர்ப்பந்தித்துக் கட்டுவது இல்லை. அங்கே உள்ள மக்களைக் கூட்டி வைத்து, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், கவுன்சிலர்கள் ஆகியோரை கூட்டி வைத்து, அவர்கள் ஆலோசனையைக் கேட்டு அவர்கள் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். 3 மாடி கட்டினால் பரவாயில்லை, 4 மாடி கட்டினால் பரவாயில்லை, யாரையும் வெளியேற்றாதீர்கள் என்று சொல்கிறபடிதான் நாங்கள் கட்டுகிறோம். 4-5 மாடிக் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்குக்கூட கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் இப்போது 4 மாடிவரைதான் கட்டி வருகிறோம். ஆனால் அந்த மாடியில் இருக்கிற மக்களுக்கு என்னென்ன வசதிகள் செய்துதர வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்து தருகிறோம். அவர்களுக்கேகூடத் தெரியும், அந்தப் பகுதியில் இருக்கும் நொச்சி நகர். அந்த இடத்திற்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் வருவார்களானால் அனைவரையும் அழைத்துச் செல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உலகத்திலே அந்த அளவுக்கு வசதியோடு எங்காவது செய்து கொடுத்திருக்கிறார்களா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

1972 மார்ச் 11] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

அந்த வகையிலே குடிசை மாற்று வாரியம் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்வதற்குரிய வாய்ப்பு கொடுத்த மைக்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்தப் பேரவையின் வாயிலாக இந்த மனிதாபிமான முயற்சியில் ஒத்துழைப்புத் தரும் எல்லா சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும், ஒத்துழைப்பு தரும் பத்திரிகையாளர்களுக்கும்—இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி எப்படி அவர்கள் எழுதினாலும் இந்த மனிதாபிமான பிரச்சினையில் பத்திரிகைகளைப் பொறுத்த வரையில் தரும் ஒத்துழைப்பிற்கும், அதிகாரிகளுக்கும், கார்ப்பரேஷன் சிப்பந்திகளுக்கும், கார்ப்பரேஷன் அதிகாரிகளுக்கும் அவர்கள் தருகிற ஒத்துழைப்புக்கும் நான் பாராட்டுகிற வாய்ப்பாக இதைக்கருதி என்னுடைய வணக்கத்தைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, சமுதாய வளர்ச்சி, ஊர் வளர்ச்சி பற்றிய மானியக் கோரிக்கைகளின் மீது இப்பேரவையின் உறுப்பினர்கள் காலையிலிருந்து மாலைவரை பல்வேறு கருத்துக்களை மிகச் சிறப்பாக எடுத்து வைத்து இருக்கிறார்கள். இதிலே பலரும் எடுத்து வைத்திருக்கும் கருத்துக்களிலே குற்றச்சாட்டுகள் குறைவாகவும், குறைபாடுகள் குறைவாகவும், இந்த ஊர் வளர்ச்சித் துறை, சமுதாய வளர்ச்சித் துறை, மேலும் மேலும் எந்தெந்த வகையில் பெருக்கலாம் என்பதற்கான பரிந்துரை நல்குகிற முறையில் பலரும் கருத்துக்கள் எடுத்து வைத்திருப்பதற்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மானியக் கோரிக்கையின் முதல் நாளிலேயே ஊர் வளர்ச்சித் துறையும், சமுதாய வளர்ச்சித் துறையும் இங்கே விவாதிக்கப்படுகிற அளவுக்கு முன்வந்திருப்பதும் மிகமிக போற்றுவதற்குரிய ஒன்றாகும். ஆகவே, உள்ளாட்சித் துறையின் மூலமாகச் செய்யப்படுகின்ற பல்வேறு பணிகளைப்பற்றி மிகச் சிறப்பாக பேரவை உறுப்பினர்கள் பலரும் இங்கே விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இந்த ஊர் வளர்ச்சியில்தான் நாட்டின் முழு வளர்ச்சியும் அடங்கியிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் மிக நன்றாக அறிவார்கள். ஆகவே, ஊர் வளர்ச்சித் துறையிலும், சமுதாய வளர்ச்சி பற்றியும் பல்வேறு பணிகளிலே நாம் ஈடுபட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதிலும் நம்முடைய பகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே ஒரு நாட்டின் ஊர் வளர்ச்சி

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

வாழ்க்கை வசதி கவனிக்கப்பட்டு, அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாங்கினையும் நாம் அறியலாம். வேறு பல மாநிலங்களை விட, நம்முடைய மாநிலம் நீண்டபெரும் காலமாகவே பரவலான தன்மை கொண்டதாக இருக்கிறது. அதுவேகூட இப்படிப்பட்ட நன்மை பெறுவதற்கு வசதியுடையதாக, நம்முடைய பணிகளை ஓரளவுக்கு நல்லமுறையில் செய்வதற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கிறது.

சாதாரணமாக மற்ற மாநிலத்தைப் பார்த்தால் குறிப்பிட்ட சில பல நகரங்கள் பெரு நகரங்களாகவும், மிகப் பெரும் நகரங்களாகவும் மாறி, மற்ற பகுதிகள் எல்லாம் சிறிய சிறிய சிற்றூர்களாகவும் சிறிய சிறிய பகுதிகளாகவும் அமைந்திருக்கும் தன்மையையும் காணலாம். ஆனால் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பார்த்தால் சென்னையிலிருந்து கன்னியாகுமரி மாவட்டம் வரையில் இருக்கிற பல்வேறு பகுதிகள் ஒரு பரவலான வளர்ச்சியைப் பெற்று இன்று நகரங்கள் 2-3 என்று நின்று விடாமல், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலே நகரமும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பெருநகரமாக விளங்குவதையும் பார்க்கிறோம்.

மகாராஷ்டிரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் பம்பாய், பூஞ்சை, நாக்பூர் போன்றவைகள்தான் பெருநகரங்கள் என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு இருக்கின்றனவே தவிர மற்ற நகரங்களை எல்லாம் நகரங்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மைசூரைப் பார்த்தால்கூட, மைசூர், பெங்களூர், கோலார் போன்ற சிலவற்றைத்தான் பெரு நகரங்களாக சொல்ல முடியும். மற்றவைகள் வாய்ப்பு, வசதிகள் பெற்று சிற்றூர்கள், பேரூர்கள் என்று கணித்துக் கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு வளர்ச்சியாக சொல்ல முடியாது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் சென்னைக்கு அடுத்து மதுரை, அதையடுத்து கோவை, அதையடுத்து சேலம், திருச்சி, தஞ்சை, திருநெல்வேலி, கடலூர், காஞ்சிபுரம், வேலூர் இப்படியாக ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் தலைநகரமும் பெரு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிற பாங்கினை நாம் பார்க்கிறோம். இப்படி நகரங்களில் ஏற்படுகிற வசதி வாய்ப்புகளெல்லாம் பக்கத்திலே உள்ள சிற்றூர்களுக்கும் கிடைக்கக்கூடிய அளவிற்கு அமைந்திருக்கிறது.

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அது மட்டுமல்லாமல் நகரம் என்று சொன்னால் கணக்கின்படி பார்த்தாலும் இன்னின்ன மக்கள் தொகை என்கின்ற கணக்கின் அடிப்படையில் பார்க்கிறபோது தமிழகம் மிகச் சிறந்து விளங்குகிற பாங்கினை நாம் நன்றாகக் காணலாம். அந்த வகையிலே நாம் பார்க்கிறபோது தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் சென்ற ஆண்டு தமிழகம் முழுவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட இலாகாக் களை வைத்து கணக்கிட்டு இருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி தமிழகத்தின் மக்கள் தொகை கணக்குப்படி பார்த்தால் 4½ கோடி மக்கள் கொண்ட தமிழகத்தில் 443 நகரங்கள் இருக்கின்றன. 8 கோடி மக்களைக் கொண்ட உத்திர பிரதேசத்தில் 293 நகரங்கள் தான் இருக்கின்றன. மகாராஷ்டிரத்தில் 289 நகரங்களும், குஜராத் தில் 217 நகரங்களும் இருக்கின்றன. அதேநிலையில் பார்த்தால் தமிழகத்தில் 443 நகரங்கள் இருக்கின்றன. இதிலிருந்து எந்த அளவுக்கு வாய்ப்பு வசதிகளைப் பெற்று மக்கள் மதிக்கிற அளவுக்கு நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்ற பாங்கினை, உள்ளாட்சித் துறை எந்த அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறதென்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

தற்போது 12,642 ஊராட்சி மன்றங்கள் தமிழகத்தில் இருக்கின்றன. அதைப் போன்று பேரூராட்சி மன்றங்கள் 600 இருக்கின்றன; ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் 374; ஊராட்சி நகரியங்கள் 12; நகராட்சிகள் 89; நகர் நகரியங்கள் 8, மாநகராட்சி மன்றங்கள் என்று சொல்கிற அளவிலே 2 இருக்கின்றன.

உறுப்பினர் திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் 9 கோடியே 93 லட்ச ரூபாய் மானியம் கிடைக்கின்ற வகையில் இவற்றை அடிப்படையாக வைத்து நாம் வளர்ச்சிக்கான எல்லாத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்ற முடியாது என்பதையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் 9 கோடியே 93 லட்ச ரூபாய்க்குள் இருக்கின்ற அளவிலே 12 ஆயிரத்துச் சில்லறை ஊராட்சி மன்றங்களையும், மற்றவைகளையும் காப்பாற்றுகிற அளவிலே இந்தத் திட்டங்கள் அமைந்துவிடவில்லை. இந்தத் தொகையில் பாசிக்கு மேல் நிர்வாகச் செலவிற்கு மட்டும் 5¼ கோடி ரூபாய் ஆகிவிடுகிறது. மற்றப்படி உள்ளாட்சித் துறையின் மூலம் நடைபெறுகிற மற்றப் பணிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அடுத்தபடியாக இந்த உள்ளாட்சித் துறையின் மூலம் கிராமங்களுக்கு அதிக நன்மைகள் வருகிற அளவிலே பார்த்து மற்ற நலத் துறைகளிலிருந்து நிதி ஒதுக்கீடு

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

செய்தாலும், திட்டங்கள் போட்டாலும், அதை நிறைவேற்றுகிற, அதை ஏற்று நடத்துகிற ஒரு ஏஜென்ஸியாக இருந்து நடத்துகிற பொறுப்பு இந்த உள்ளாட்சித் துறைக்குத்தான் இருக்கிறது. 77 கோடியே 14 லட்சம் ரூபாய் பெறுமான மற்ற திட்டங்களை இந்த உள்ளாட்சித் துறையில் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிற நாம், 9 கோடியே 98 லட்சத்தை ஒதுக்கியிருந்தாலும் 77 கோடியே 14 லட்ச ரூபாய்க்கான பல பணிகளை நாம் ஏற்று நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறோம்.

மற்ற துறைகள் எல்லாம் திட்டங்கள் போட்டாலும், துவக்கப் பள்ளியிலிருந்து மருத்துவத் துறை வரை உள்ளாட்சித் துறையோடு சேர்ந்து பணியாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இது போன்று பொது நலத் துறை, வேளாண்மைத் துறை, விலங்கினம் வளர்ப்பு, மருத்துவம், சமூக வளர்ச்சித் திட்டங்கள் போன்றவைகளெல்லாம் இதோடு இணைந்து 77 கோடியே 14 லட்ச ரூபாய்க்கான வேலையை நாம் செய்கிறோம் என்பதை இங்கே நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இங்கே பல்வேறு கருத்துக்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஊராட்சி மன்றங்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். 10, 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்கெனவே இருந்த டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டுகள் ஒழிக்கப்பட்டு, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் வந்ததால் நல்ல பல வளர்ச்சிகளைப் பெற்றிருக்கிறோம். ஆகவே டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டுகள் மூலம் செய்யப்பட்ட பணிகளை விட இந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் மூலம் நடக்கிற பணிகள் நல்ல முறையில் நடக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஏற்கனவே, ஜில்லா போர்டு இரு காலகாலக் கேட்கப்பட்டு இரு கண்களால் செய்யப்பட்ட பணிகளை இன்றைக்கு 383 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் நாம் சீரோடும் சிறப்போடும் செய்து வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறோம். 1970-71-ல் 64 கோடியே 44 லட்சம் என்றிருந்தது. அது 1971-72-ல் 64 கோடியே 44 லட்சத் திவிருந்து 71 கோடியே 93 லட்ச ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. 77 கோடியே 14 லட்ச ரூபாய்க்கு இந்தத் துறையின் மூலம் மேலும் பல பணிகள் வளர்ந்து வரும் பாங்கினை காண்கிறோம். ஆகவே இப்படிச் செய்வதின் மூலமாக ஒரு நாடு சிறந்த வளர்ச்சி

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பெற்றிடும். அந்த முறையில் இன்றைக்கு குடிநீர் கிராமங்களுக்கும் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும் என்கிற முறையில் திட்டங்களைத் தீட்டி அதை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோம்.

ஒன்றிய இணைப்புச் சாலைகள் மேலும் போக்குவரத்து வசதிக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில், கிராம மக்கள் பக்கத்திலுள்ள கிராமங்கள் நகரங்களோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டும், அதன் மூலம் கிராமங்களில் விளைகின்றனவற்றை நகரங்களுக்கு சுலபமாக எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டுமென்பதற்காக அந்த அடிப்படையில் இன்றைக்கு இணைப்புச் சாலைகளை சீரமைப்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டப்படுகிறது. மூன்றாவதாக, எல்லாக் கிராமங்களும் மின்சார வசதி பெற வேண்டுமென்கிற அடிப்படையில், அதன் மூலம் விவசாயம் வளர்ச்சி பெற வேண்டுமென்கிற அடிப்படையில் இன்றைக்கு கிராமங்களுக்கெல்லாம் மின்சார இணைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இதன்மூலம் விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் வளர்ச்சி பெற்று படிப்படியாக தொழில் துறைக்கு வரவேண்டும் என்கிற முறையில் இப்படிச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

கல்வி வசதியைப் பொறுத்த வரையில் இன்றைக்கு 300 பேர்கள் கொண்ட ஒரு கிராமத்திற்கு ஒரு துவக்கப் பள்ளி என்றும், 2½ மைலுக்குள் ஒரு உயர் துவக்கப் பள்ளி என்றும், அதற்கப்பால் 5 மைலுக்குள் ஒரு உயர்நிலை துவக்கப் பள்ளி என்றும் இன்றைக்கு நாம் சல்வி வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு வருகிறோம். இதே போன்று கிராமங்கள் பயன்படக்கூடிய அளவில் இன்றைக்கு மருத்துவ வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே வயிரம் என்றிருந்ததை இன்றைக்கு பல்வேறு வழிகளில் நாம் திட்டமிட்டு, திட்டமிட்டு 6 ஆயிரத்துச் சில்லசையாக ஆக்கியிருக்கிறோம். அதையெல்லாம் நாம் நிதி வசதியைப் பொறுத்துப் செய்ய வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறோம்.

பொதுவாக எல்லா ஊர்களும் தங்கள் வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலில் இருக்கின்றன. ஆகவே நான், உறுப்பினர்கள் எல்லாம் அதை மிகச் சிறப்போடு எடுத்துச் சொன்னார்கள். 9 கோடியே 93 லட்ச ரூபாய் செலவாகிற அளவிற்கு இந்தத் துறையில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

இணைப்புச் சாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் 17,056 கிலோ மீட்டர் என்கிற அளவிலிருந்து நம்முடைய பெரு முயற்சியால் இன்றைக்கு 31,957 கிலோ மீட்டர் அளவிற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். மேலும் வருகிற ஆண்டிலே அதிக ரோடுகள் போடுகிற முயற்சியிலே இருக்கிறோம்.

மேலும் மேல் நிலை நீர்த் தொட்டி 1966-ல் 1,936 என்றிருந்தது இன்றைக்கு நாம் எடுத்த பெரு முயற்சியால் 1971-ல் 4,420 என்றாகியிருக்கிறது. கிணறுகள் 43,200-லிருந்து இன்றைக்கு 69,329 ஆகியிருக்கிறது.

அதேபோல பள்ளிகள் 17,659-லிருந்து 18,616 ஆக உயர்ந்திருக்கின்றன. பள்ளிக்கூட கட்டடங்கள் 1966-ல் 9,874 என்றிருந்தது இன்றைக்கு 14,926 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. ஆக இன்னும் இந்தத் துறையில் இதுபோன்று அதிகமான பணிகளை நாம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக நாம் மேலும், மேலும் நிதி வசதி பெற்று திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறோம்.

நிர்வாகத்தினுடைய பொறுப்பை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்தினை பேரவை உறுப்பினர்கள் பலரும் தெரிவித்தார்கள். கடந்த 10, 12 ஆண்டுக் காலமாக ஊராட்சி ஒன்றியங்களைப் பற்றிய அனுபவம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே ஊராட்சிகளையும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களையும், எப்படி மாற்றி அமைக்கலாம்—அதிலே என்னென்ன சீர்திருத்தங்கள் செய்யலாம், அதிலேயுள்ள குறைபாடுகள் என்ன, நிறைபாடுகள் என்ன என்பதையும் சொல்லி, மேலும் என்னென்ன வகைகளில் செம்மைப் படுத்தலாம் என்பதையும் பேரவை உறுப்பினர்கள் பலரும் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் அளித்த கருத்தினையெல்லாம் அரசு பரிசீலனை செய்யும்.

இப்பொழுது ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் ஆறு பிரிவுகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. உற்பத்திப் பிரிவு, கல்விப் பிரிவு, கூட்டுறவுப் பிரிவு, பொதுப்பணிப் பிரிவு, ஊராட்சி நிர்வாகப் பிரிவு, பொதுப் பிரிவு என்ற ஆறு பிரிவுகள் மூலம் கிராமப் பணிகள் செவ்வையாக நடைபெற்று வருகின்றன. இவை மேலும் சிறந்த முறையில் பணியாற்ற சில பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அவைகளையும் அரசு ஆய்வு செய்யும்.

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அடுத்தபடியாக, சில ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் விரிந்து, பரந்து இருக்கின்றன; அவைகளையெல்லாம் பிரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியங்களைப் பிரிக்கின்றபோது ஏதாவது ஒரு அடிப்படையிலே பிரிக்க முடியாது. ஆங்காங்கே இருக்கின்ற வசதிகளையும், மக்கள் தொகையினையும், வருமானத்தையும், நிர்வாக வசதியையும் ஒட்டித்தான் ஊராட்சி ஒன்றியங்களை அமைக்கமுடியும். அப்படியாயின்தான் சீர்திருத்த அமைப்பிலே பலன்பெறமுடியும். பல்வேறுவிதமான அதிகாரிகள், அலுவலர்கள் ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே பணியாற்றி வருகின்றார்கள். கடந்த 12 ஆண்டுகால அனுபவம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே அவர்களும் சிலபல யோசனைகளைத் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். இந்தப் பிரச்சனையை மீண்டும் பரிசீலனை செய்ய நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவைக் கேட்டிருக்கிறோம். முன்னாள் தலைமைச் செயலாளராக இருந்த திரு. வர்கீஸ் அவர்களைக்கொண்ட இந்த அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் ரிஃபார்ம்ஸ் கமிட்டி அதுபற்றி ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. அவர்கள் அறிக்கை கிடைத்ததும், அவர்களின் பரிந்துரையின் பேரில் மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று அரசு எண்ணியுள்ளது. இன்றைய ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் அமைப்பையும் எந்தவகையிலே மாற்றி அமைக்கலாம் என்றும் நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

இப்போது ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் நிர்வாகம் ரெவின்யூ துறையோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. அதை ரெவின்யூ துறையிலிருந்து மாற்றித் தனிச் துறையாக அமைக்கவேண்டுமென்று பலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தையும் ஆராய்ந்து அதுபற்றியும் பரிந்துரை வழங்குமாறு நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவுக்கு தெரிவித்திருக்கிறோம். அவர்கள் அறிக்கை தந்தவுடன் அதுபற்றியும் உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ள அரசு எண்ணியிருக்கின்றது.

அடுத்து, ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்களை நேரடியாகத் தேர்ந்து எடுக்கவேண்டுமென்று சில பல உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குறிப்பாக, திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்தினார்கள். மற்றும் பல உறுப்பினர்கள் நேரடித் தேர்தலே சிறந்தது என்ற கருத்தினையும் தெரிவித்தார்கள். ஏற்கெனவே இதுபற்றி

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

நாங்கள் ஆலோசனை செய்திருக்கிறோம். அந்த ஆலோசனையின் பயனாகத்தான், முதலில் ஊராட்சிகளுக்கும், பேரூராட்சிகளுக்கும் தலைவர்களை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைச் செயல்படுத்தினோம். அதில் நல்ல பலன் கிடைத்தால் ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர் தேர்தலிலும் இந்த முறையைக் கொண்டு வரலாம் என்று பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது ஊராட்சிகளிலும், பேரூராட்சிகளிலும் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் எப்படிச் செயல்படுகிறார்கள்; நிர்வாகம் முன்னால் நடைபெற்ற முறைக்கும் இப்போது நடைபெறும் முறைக்கும் மாற்றம் இருக்கின்றதா என்ற விபரத்தை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களிடத்திலே கேட்டிருக்கிறோம். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள், இந்த முறை நல்லது தான்; இதனால் நிர்வாகமும் நல்லமுறையில் நடைபெறுகிறது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த முறையில் எந்த ஊராட்சித் தலைவரும் தவறு செய்ய முடியாது. சட்டத்திட்டங்களை மீறி, தங்கள் அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ய முடியாது. அப்படி துஷ்பிரயோகம் செய்தால் நேரடியாகவே நடவடிக்கை எடுத்து, அவர்களை பதவியிலிருந்து நீக்கிவிடலாம். அந்த அடிப்படையில் சில பல தவறு செய்த தலைவர்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசும் இது நல்ல முறை என்றுதான் கருதுகிறது.

தலைவர்களை உறுப்பினர்கள் மூலம் தேர்ந்தெடுப்பதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்துதான் தலைவர்களை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தோம். உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்போது, சில மாச்சரியங்கள் ஏற்பட்டு, அதனால் ஊரிலே பிளவு ஏற்பட்டு, அந்தப் பிளவு வளர்ந்துகொண்டே சென்று, “நீ தலைவனாக இருந்தபோது பள்ளிக்கூடம் சட்டுவதற்கு அனுமதிக்கவில்லையே, இப்போது உன்னால் எப்படி சாலைபோட முடியும் அல்லது குடிநீர் கிணறு வெட்ட முடியும் என்பதை நான் பார்க்கிறேன்” என்று தற்போதையத் தலைவர் சொல்ல, முன்னால் இருந்த தலைவர் இவருக்குப் பின்னால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், இவர் கூறியதையே அவரும் திருப்பிச் சொல்ல, இப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்பட்டு ஊரின் வளர்ச்சியே பாழ்பட்டு போய்விடக்கூடிய நிலை இருந்தது. அவர்களின் தலைமைப் போட்டியினால் தொல்லைக்குள்ளாவோர் ஊர்

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மக்கள்தான். நேரடித் தேர்தலின் மூலம் இந்தமாதிரியான சூழ்நிலையைத் தவிர்க்க முடியும் என்பதை இப்போது அறிந்திருக்கிறோம்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு வழங்கப்படும் நிதி ஒதுக்கம் போதாது என்று பலரும் சொன்னார்கள். ஆண்டுக்காண்டு வளர்ந்து வருகின்ற தேவையைப் பார்க்கின்றபோது ஒதுக்கப் படுகின்ற தொகை மிக மிகக் குறைவுதான். அதை எப்படி எப்படி விரிவுபடுத்தலாம் என்று யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆண்டுக்காண்டு அளிக்கப்படுகின்ற உதவித்தொகையின் அளவு அதிகமாக இருந்தாலும், ஆண்டுக்காண்டு பெருகி வரும் மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்திற்கும் பெருகி வரும் தேவைகளின் அளவுக்கும் அது போதாது. எனவே ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் வருவாயைப் பெருக்கும் நோக்கத்தில், செஸ் வரி அதிகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. முன்னால் ஒன்றரை ரூபாயாக இருந்த செஸ் வரியே இப்போது இரண்டரை ரூபாய் வரையில் வசூலிக்கலாம் என்று அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டரை ரூபாய் வரை வசூலிக்கலாம் என்றுதான் இருக்கிறதே தவிர, இரண்டரை ரூபாயும் வசூலித்துவிட வேண்டுமென்று கட்டாயம் இல்லை. அது ஆங்காங்கு இருக்கின்ற இடத்தின் தன்மைக்கேற்றவாறு, நிதி வசதிக்கேற்றவாறு அந்தந்த ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் வசூலிக்கப் படும்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே இருக்கின்ற இளைப்புச் சாலைகளைச் சரிவர பராமரிக்க ஒன்றியங்களுக்கு வசதி இல்லை. அதனால் அரசாங்கமே அந்த பராமரிப்புப் பணிகளுக்கு ஆகும் செலவை கொடுக்கவேண்டுமென்று சில பல பேரவை உறுப்பினர்கள் தெரிவித்தார்கள். இது சம்பந்தமாக எந்தெந்த வகையிலே நிதி வசதியைப் பெருக்கலாம் என்றும், அரசாங்கம் அதில் எந்த அளவுக்கு உதவ முடியும் என்பதையும் அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வித் துறையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். கல்விக்கு அதிகப் பணம் செலவழிக்கப்படுவதால் அரசாங்கம் அதற்கு மேலும் கூடுதலான உதவியைச் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில் மொத்தச் செலவில் 85 சதவிகிதத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறது.* மீதமுள்ள 15

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

சதவிகிதம் தான் ஊராட்சி ஒன்றியம் செலவு செய்கிறது. கல்வி வளர்ச்சியை கிராமப்புறங்களிலே விரிவுபடுத்த அரசாங்கம் தீவிரத் திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயல்பட்டு வருகிறது. அந்த வகையிலேயும் கல்விக்கு எவ்வளவு செலவானாலும் அதில் 85 சதவிகிதத்தை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்கிறது.

அடுத்து, ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்றும் இப்போது எல்லா அதிகாரங்களும் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது என்றும் பலர் சொன்னார்கள். குறிப்பாக, ஊராட்சிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களை மாற்றக்கூடிய அதிகாரம் கூட ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஆசிரியர்களை மாற்றும் அதிகாரம் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு இருந்தால் ஆசிரியர்களை அடிக்கடி தங்கள் விருப்பம்போல் மாற்றிவிடுகிறார்கள் என்றும் குறைகள் சொல்லப்பட்டன. எனவே, அதிலே ஒரு சீரான முறையை உருவாக்கும் பொருட்டு, ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் முதலில் பி.டி.ஓ. இடம் பெற்றிருந்தார். பின்னால் ஆர்.டி.ஓ. இடம் பெற்றிருந்தார். அதற்குப் பின்னால் அந்தக் குழுவில் எம்.எல்.ஏ.யும், எம்.பி.யும் இடம் பெற்றார்கள். இப்போது அந்தக் குழுவில் எம்.எல்.ஏ., எம்.பி., ஆர்.டி.ஓ.வும் இருக்கின்றார்கள். அவ்வப்போது அதற்கேற்றவகையில் பல்வேறு விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே கூடுமானவரையில் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் மாற்றித் தீர வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லைதான். வேறு துறைகளில் உள்ளவர்களைப்போல மாற்றங்கள் செய்யப்படுவது கல்வித்துறையைப் பொறுத்த வரையில் தேவையில்லை. தனியார் துறையில் நடத்தப்படுகிற பள்ளிகளில் ஒரு ஆசிரியர் 35 ஆண்டுகளில் ஒரே இடத்தில் ஒரே ஊரில் இருந்து பணியாற்றுவதன் காரணமாக எந்தவிதமான கேடும் ஏற்பட்டு விடவில்லை என்கிறபோது இந்தப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களை மாற்ற வேண்டியதும் அவசியம் இல்லைதான். அவர்களாக விரும்பி மாற்றம் வேண்டும் என்று கேட்கிறபோதோ, பதவி உயர்வு காரணமாக மாற்றல் அவசியம் என்கிறபோதோ அல்லது அவர் குற்றம் இழைத்துவிட்டார் என்கிற அடிப்படையில் மாற்றம் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தாலோ மாறுதல் செய்தால் போதும் என்கிற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவர் விரும்பி

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஒரு இடத்திற்கு மாற்றம் கேட்கிறபோது, அந்த ஊரில் ஒரு பாவமும் அறியாது பணியாற்றி வருகிற ஒரு ஆசிரியரை அவர் எதிர்பார்க்காமலேயே மாற்றவேண்டிய நிலை வந்துவிடுவதைப் பார்க்கிறோம். கல்வித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த மாறுதல் அவசியம் இல்லை. இப்படி அடிப்படையான பொதுக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் செய்யப்படுகிற மாறுதலும் கூட விடுமுறைக் காலத்தில் செய்யப்படவேண்டுமே தவிர பள்ளி நடக்கிற ஆண்டுக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட மாறுதல் செய்யவேண்டாம் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கணவன் மனைவிமார்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்ற நிலைமையும் இல்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் இருந்து பதவி உயர்வு காரணமாக கணவர் மாற்றப்படுகிறார் என்றால் அந்த ஊருக்கே அவரது மனைவியையும் மாற்றிவிடலாம் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கல்வித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் துவக்கப்பள்ளிக்கு அதிக வசதியும் வாய்ப்பும் ஏற்படுத்தித்தரவேண்டும் என்கிற அடிப்படையில்தான் 1966-67 இல் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டது 16 கோடியே 66 லட்சம் என்றால் இப்போது 30 கோடியே 95 லட்சம் செலவழிக்க வேண்டிய கட்டத்திற்கு நாம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். அந்த அளவுக்கு துவக்கக் கல்வியின் வளர்ச்சி ஏற்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஊராட்சி மன்றங்களுக்காக இத்துறையில் மானியமாக 3 கோடியே 14 லட்சம் வழங்குவதற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இன்னும் ஓரளவு நிலைமை களைச் செம்மைப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கிறது.

ஊராட்சி மன்றங்களுக்கு செஸ் போன்ற ஆறு வகையில் நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்படுகிறது. ஆயினும் சில பல ஊராட்சி மன்றங்களினால் ஆசிரியர்களுக்கு குறிப்பிட்ட காலத்தில் சம்பளம் கொடுக்க முடியாதிருந்த நிலைமையை அரசு உணர்ந்து ஜனவரி 1 ஆம் தேதியில் இருந்து ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளத்தை டிரஷரியில் இருந்து ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் தேதி அளவுக்கே வாங்கிக் கொடுத்துவிடலாம் என்றும், பின்னர் அரசாங்கமும் ஊராட்சி மன்றங்களும் கணக்கைச் சரி செய்துகொள்ளலாம், ஆசிரியர்கள் ஊராட்சி மன்றங்களில் பணம் இல்லை என்கிற காரணத்தினால் கஷ்டப்படவேண்டாம் என்கிற அளவில் ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே இனி ஊராட்சி மன்றங்களில் ஆசிரியர்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை--காலத்தில் அவர்களுக்குச் சம்பளம் வரவில்லை என்கிற நிலையே ஏற்படாது என்பதை இந்த மன்றத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மற்றும் குடிதண்ணீர் வசதிகளைப் பற்றி எல்லாம் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாம் அதற்காகப் பல வசதிகளைச் செய்திருக்கிறோம். குடி தண்ணீர் வசதி சிற்றூர்களுக்குச் செய்துகொடுப்பதற்காக ஆகும் செலவில் அரசு 75 சதவிகிதம் ஒத்துக்கொள்கிறது. ஊராட்சி மன்றம் 25 சதவிகிதம் பொறுப்பேற்கிறது. ஹரிஜனக் காலனிகளாக இருந்தால் அரசாங்கமே 85 சதவிகிதம் மானியம் கொடுத்துவிடுகிறது. பாக்கி 15 சதவிகிதம் கூட ஹரிஜனநலத்துறை ஏற்றுக்கொள்கிறது. அவர்களிடம் இருந்து எத்தகைய தொகையையும் எதிர்பார்க்காமல் குடிதண்ணீர் வசதி அவர்களுக்குச் செய்து கொடுப்பதற்கும் இப்படி முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. நகர்ப்புறங்களுக்கு நல்ல முறையில் குடிதண்ணீர் வசதியை செய்து கொடுக்க இப்போது குடிநீர் வாரியம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதை நீங்கள் எல்லாம் அறிவிர்கள். அவர்கள் பலவழிகளிலும் குடிதண்ணீர் வசதியை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க பல பலிகளைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். சாதாரணமாகக் கூட குடிதண்ணீர் பற்றாக்குறை உள்ள பகுதியில், தொத்துநோய்கள் பரவுகின்ற பகுதிகளில் நல்ல பாதுகாக்கப்பட்ட குடிதண்ணீர் வசதி செய்துதான் இருநூறு அடி ஆழத்திற்கு கிணறுகள் எடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. ஐந்தாண்டு காலத்தில் யுனிசெப் உதவியுடன் கூட எட்டாயிரத்து எண்ணூற்றைம்பது கிணறுகள் எடுக்க இரண்டுகோடியே எழுபத்தோரு லட்சம் ரூபாய் செலவில் அரசு முயன்று கொண்டிருக்கிறது. இத்திட்டத்திற்கு யுனிசெப் துணை போடும் கருவிகள், ஜீப்புகள் ஆகியவை தருகிற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்படியாக ஐந்து ஆண்டுகாலத்திற்குள் இந்தப் பணி செம்மையாக குடிநீர் வாரியத்தின் மூலம் முடிக்கப்பட்டுவிடும் என்கிற நம்பிக்கை உண்டு என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஏற்கெனவே 1,500-க்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகை கொண்ட ஊர்களை அருகில் உள்ள நெடுஞ்சாலை யுடன் இணைக்கும் இணைப்புச் சாலைகள் போடுவதற்காக சிற்றூர்ப் பணிகள் மானியம்

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்ற இனத்தின் கீழ் 110 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளாட்சி சாலைகளுக்காக மானியம் அளிக்க ரூ. 119.32 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தூசு படியாத பேரூராட்சி சாலைகளுக்கு 50 சதவிகிதம் மானியம் அளிப்பது என்கிற அடிப்படையில் இதற்காக ரூ. 7 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தீவிர வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தின்படி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வேலைகளால் 75 சதவிகிதம் இணைப்புச் சாலைகள் போடுவதேயாகும்.

மனித சக்தித் திட்டத்தின் மூலம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட வேலைகளைப் பார்த்தாலும் பெரும்பாலும் சிற்றூர்களில் சாலைகள் போடுவதுதான் இருக்கிறது. வறட்சி நிவாரண திட்ட அடிப்படையிலும் முகவை, தருமபுரி ஆகிய மாவட்டங்களில் சாலைகள் போடுகின்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆயிரம் மைல் தொலைவுள்ள ஊராட்சி ஒன்றியச் சாலைகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ள இருக்கிறது. இப்படி ஊராட்சி ஒன்றியச் சாலைகளை அரசு எடுத்துக் கொள்வதன் மூலம் ஊராட்சி சாலைகளை ஒன்றியச் சாலைகளாக எடுக்கக் கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

சிற்றூர் சாலைகளை பேருந்துச் சாலைகளாக மாற்றுவதற்காகவும் ரூ. 18.20 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாக அந்தச் சாலைகளில் பேருந்துகள் போவதற்கான வசதி அதிகரிக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் மார்க்கெட் காம்ப்ளெக்ஸ் திட்டத்தின் அடிப்படையில் தென்னாற்காடு, தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய அங்கங்கே இணைப்புச் சாலைகளை விரிவுபடுத்த, செம்மைப் படுத்த வகைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாகத்தான் ஊராட்சிகளை ஊக்கப்படுத்த செஸ் நிதியை ரூ. 1½ இல் இருந்து ரூ. 2½ வரை ஆக்கிக்கொள்ள அனுமதி தரப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் வசூல் செய்கிற செஸ் நிதிக்கு ஏற்ற வகையிலும் அரசாங்கமும் மானியம் வழங்கலாமா என்பது யோசனையில் இருந்து வருகிறது. இன்னும் ரூ. 1½ என்ற அளவுக்குக்கூட செஸ் நிதியை உயர்த்திக் கொள்ளாத ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக 3 ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் 25 பைசா 30 பைசா என்ற அளவில் வசூலிக்கப்படுகிறது. 185 ஒன்றியங்கள்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

தான் ரூ. 1 என்ற அளவில் செஸ் வசூலிக்கிறார்கள். ரூ. 1½ அளவுக்கு இப்போது செஸ் வசூலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றியங்கள் 38 தான்.

நாம் இந்த ஒன்றியங்களை ஏ.பி., ஸி.டி. என்று பிரித்து ஏ.பி.வுக்கு 75 சதவிகிதம் மானியமும், பி.பி.வுக்கு 109 சதவிகிதம் ஸி.பி.வுக்கு 125 சதவிகிதம் மானியமும், டி.பி.வுக்கு 150 சதவிகிதம் மானியமும் வழங்கி வருகிறோம்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களும் செஸ் மூலம் குறிப்பிட்ட அளவுக்காவது தங்களது நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக்கொள்ள ஊக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இதை மாற்றி அவர்கள் 75 பைசா செஸ் வசூலித்தால் நாம் 75 சதவிகிதம், அவர்கள் 100 பைசா வசூலித்தால் நாம் 100 சதவிகிதம், அவர்கள் 150 பைசா வசூலித்தால் நாம் 150 சதவிகிதம் என்ற அடிப்படையில் மானியம் வழங்குகின்ற ஏற்பாட்டைக் கொண்டு வரலாமா என்று கூட அரசு ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, தீவிர வேலைவாய்ப்புத் திட்டம்பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். மாவட்டத்திற்கு பத்து பிளாக்குகள் எடுக்க வேண்டுமென்று முதலில் எடுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது மேலும் பத்து பிளாக்குகள் கூடுதலாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கன்னியாகுமரி, நீலகிரி, தர்மபுரி மாவட்டங்கள் நீங்கலாக இப்போது மற்ற மாவட்டங்களில் மொத்தம் 229 பிளாக்குகளில் வேலை வாய்ப்புத் திட்டம் நடைபெறுகிறது. அதற்காக ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் 25 லட்சம் ரூபாய் நிதி உதவி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தர்மபுரி மாவட்டத்தில் 16 பிளாக்குகளுக்காக ரூபாய் 20 லட்சமும், நீலகிரி மாவட்டத்தில் 4 பிளாக்குகளுக்கு ரூபாய் 12½ லட்சமும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 9 பிளாக்குகளுக்கு ரூபாய் 12½ லட்சமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தீவிர வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்திற்காக மத்திய அரசு ரூபாய் 160.50 லட்சம் ரூபாய் அளித்திருக்கிறது. மாநில அரசு 30 லட்சம் ரூபாய் போட்டு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சிற்றூர்ப் புறங்களில் உள்ள மனித சக்தியைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள 1972-73-ம் ஆண்டில் 40 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதைக் கொண்டு 72 பிளாக்குகளில் பல்வேறு வகைப்பட்ட நிவாரண வேலைகள்

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நடைபெறுவதற்கு வசதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் மூலம் அங்கேயுள்ள கிராமப்புற மனித சக்தியை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும்.

அடுத்தபடியாக, சென்னை மாநகராட்சியினுடைய தன்மையைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்களும், திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்களும் பேசினார்கள். மாநகராட்சியினுடைய நிதி வசதிகளைப் பெருக்கித் தருவதிலும், கடன் வசதிகளும் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். 1971-72-ல் ரூபாய் 54 லட்சத்து 75 ஆயிரம் கடனாகவும், ரூபாய் 25 லட்சம் மானியமாகவும் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அண்மையில் பெய்த மழையினால் பாதிக்கப் பட்டுள்ள சாலைகளைப் பராமரிப்பதற்காகத் தனியாக 20 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கித் தந்திருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, குடிநீர்-கழிவுநீர் வேலைத் திட்டங்களுக்காக ரூபாய் 55.75 லட்சம் கடனாகவும், ரூ. 43.37 லட்சம் மானியமாகவும் 1971-72-ல் அளித்தோம். 1972-73-ம் ஆண்டு ரூபாய் 57.75 லட்சம் கடனாகவும், ரூபாய் 60.25 லட்சம் ரூபாய் மானியமாகவும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சாலைகளின் குறுக்கே பாலங்களைக் கட்டுவதற்காக 1972-73-ம் ஆண்டில் கடனாக ரூபாய் 41.50 லட்சமும், மானியமாக ரூபாய் 29.84 லட்சமும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதுதவிர எல்.ஐ.சி.-யிலிருந்து தனியாகக் கடன் பெற வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் கார்ப்பரேஷன் தனியாகக் கடன் எழுப்ப வழிவகை செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக குடிநீர் திட்டத்தைப்பற்றி டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குடிநீர் வசதிக்காக 1965-ம் ஆண்டிலே திட்டங்கள் போடப்பட்டன. இந்தத் திட்டம் 1965-ல் போடப்பட்டாலும், வீராணம் ஏரி நீரை சென்னைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று 1967-ல் தீர்மானித்து, 1969-ல் முடிவு செய்யப்பட்டது. 1970-ம் ஆண்டில் வீராணம் திட்டம் காண்ட்ராக்டர் வசம் விடப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் ஜூலை மாதத்தில் முடிய இருக்கிறது. பைப்புகள் எல்லாம் கொண்டு வரக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு, மேல்நிலைத் தொட்டி கட்ட வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

இதற்கிடையில் அந்த பைப்புகள் எல்லாம் போட்டிருக்கக் கூடிய இடங்களிலுள்ள சேரிவாழ் மக்கள் அதன்மேல் விராட்டி தட்டுவதற்கு அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு வேறு இடம் கிடைக்காத காரணத்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். தண்ணீர் வருகிற நிலையில் இப்போது அது செய்யப்படவில்லை. ஜூலை மாதத்தில் இந்த மாதிரியான எந்த மாசு ஏற்படுவதற்கும் வழி இல்லை. நாம் விராணம் தண்ணீர் வருகின்ற சூழ்நிலையைப் பெற முடியும்.

அது மட்டுமல்ல, காலையில் பேசுகிறபோது டாக்டர் ஹாண்டே, தேர்தல் நடைபெற்ற நிலைமையையும், திண்டுக்கல் தேர்தலைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். எந்தத் தேர்தலானாலும், அரசாங்கமும், மற்ற உறுப்பினர்களும் செய்கிற முடிவை யாரும் மாற்றிவிட முடியாது. குறிப்பிட்ட தலைவரைக் கொண்டு வருவதோ, அல்லது அவர்மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வருவதோ அங்கே இருக்கிற நகராட்சி உறுப்பினர்களுடைய தன்மையைப் பொறுத்தது. திண்டுக்கல்லில் உள்ள நகரசபைத் தலைவர்மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு, 12-8-71-ல் கூட்டம் நடைபெறுவதாக இருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தை நடத்தி வைக்க வேண்டிய ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் தவிர்க்க முடியாத காரணத்தினால் அந்தக் கூட்டத்திற்குச் செல்லவில்லை. அவர் எழுதிய கடிதத்தில், அவர், கூட்டத்திற்கு வராததற்கான காரணத்தை விளக்கி,

“Received news that my uncle is seriously ill. Myself leaving headquarters due to unavoidable and pressing necessity.”

என்று தந்தி கொடுத்திருந்தார். அந்தக் கூட்டம் அன்றைய தினம் நடைபெறாவிட்டாலும், அதை ஒத்திவைப்பதற்குச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறது.

“If the R.D.O. is unable to preside over the meeting he may after recording his reasons in writing adjourn the meeting to meet till such other time as he may appoint; the date appointed for the meeting shall not be later than a month of the date first appointed for the meeting.” என்று விதி இருக்கிறது.

இதன்படி அந்தக் கூட்டம் ஒத்திவைக்கப்பட்ட 30 நாட்களுக்குள் மறு தேதி அறிவிப்புச் செய்யப்பட்டு நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டுவரக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அது நிறைவேறுவதற்கு

1972 மார்ச் 11] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

போதிய 'கோரம்' இல்லாத காரணத்தால் அந்த நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் நிறைவேற முடியாமல் போய்விட்டது. ஆகவே, இதில் ஒன்றும் தவறு ஏற்படவில்லை.

திருவள்ளூரைப் பொறுத்தவரையில் 24—2—71-லே ஆர்.டி.ஓ. கூட்டத்தைக் கூட்டினார். கூட்டத்திற்கு யாரும் வரவில்லை. கூட்டம் நடைபெறாமல் போய்விட்டது.

வாலாஜாவைப் பொறுத்தவரையில் கூட்டம் ஒன்றி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றித்தான் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதுபற்றித் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் அதுபற்றித் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். வேறு முறைகேடான செய்கைகள் நடைபெறவில்லை. இவ்வளவு 12,642 ஊராட்சி மன்றங்கள், 600 பேரூராட்சி மன்றங்கள், 374 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், 89 நகராட்சிகள், 12 ஊராட்சி நகரியங்கள், 8 நகரியங்கள் இருக்கின்ற நேரத்தில் எங்கேயாவது நான்கைந்து இடங்களில் தவறுகள் ஏற்பட்டதான் செய்யும். எந்தக் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தாலும், அம்மாதிரிச் சிற்சில இடங்களில் ஏற்படத் தான் செய்யும். நாம் எல்லாம் மகிழ்த்தக்க வகையில் முன்பு 10, 12 ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்ததைவிட, இப்போது அந்த எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இவ்வளவு ஊராட்சி மன்றங்கள் இருக்கும் இடங்களில் ஒரு சில இடங்களில் சிலபல நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுவது ஒன்றும் பெரிதல்ல. 100 கத்தரிக்காய் வாங்கி வந்தால் அதில் ஒன்றிரண்டு சொத்தையாகத்தான் இருக்கும். ஏசுநாதர் நம்பிய அந்த பன்னிரண்டு பேரில் அவரைக் காட்டிக்கொடுக்க ஒருவர் இருந்தார். இப்படிப்பட்ட ஊராட்சி மன்றங்களிலே தவறு நடந்தால் மேலும் நடைபெறாமல் இருக்க முயற்சிகள் செய்யப்படும். அரசியல் ரீதியில் கட்சி வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் ஊராட்சி மன்றங்களில், ஊருக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்பதில் கட்சி மாச்சரியங்களைக் கொண்டு வேலைகளைச் செய்யாமல், பொது மக்களுக்காக உழைக்கிறோம். எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணம் பல இடங்களில் இருக்கிறது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 மார்ச் 11]

மேலும் பேசுவதற்குப் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. அநேக மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எழுப்பிய பிரச்சினைகளுக்கு விரிவாகப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதைப்பற்றி அளவப்போது கேள்விகள் எழும்போதும் நான் விளக்கம் தந்திருக்கிறேன். மேலும், இவற்றை விரிவாக விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே, உள்ளாட்சி-சமுதாய வளர்ச்சித் துறை மானியங்கள்மீதும், பொதுப் பணிகள் உதவி மானியத்தின் மீதும் விவாதங்கள் நடத்தி, இந்தத் துறை மேலும் மேலும் வளருவதற்கு நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கு நடைபெற்ற சில குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் கவனத்தில் வைக்கப்பட்டு, அவைகள் நீக்கப்பட்டு, நிறைவு பெற்ற முறையில் பணிகள் நடைபெற என்னென்ன முயற்சிகள் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றை அரசு செய்ய சீரிய கருத்துக்கள் வழங்கிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தத் துறை செம்மையாக நடைபெற அனைவரும் உதவ வேண்டும். வேறு எந்தத் துறையிலும் இல்லாத அளவுக்கு இந்தத் துறை அதிகமான பணியாளர்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அதிகமான அளவுள்ள பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ள இந்தத் துறையை நிர்வகித்து வருகிற செயலாளர், அதிகாரிகள், ஊழியர்கள், பணியாளர்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் நன்றிகூறி மேலும் மேலும் இந்தத் துறை செம்மையாக நடைபெற நீங்கள் அனைவரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் இப்பொழுது முடிவுற்றது. இப்பொழுது மானியக் கோரிக்கையின் மீது வாக்கெடுப்பு நடைபெறும்.

கோரிக்கை எண் 23-க்கு திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி, திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து ஆகியோர்கோடுத்திருந்த தங்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்தவில்லை யாதலால், அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப்பெறப்பட்டன.

1972 மார்ச் 11]

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே, திரு. என். கே. பழனிச்சாமி ஆகியோர் தங்களுடைய இருக்கைகளில் இல்லாததால், அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் திரும்பப் பெறப் பட்டனவாகக் கருதப்படுகின்றன.

திரு. கே. எஸ். கோதண்டராமையா அவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 23. சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் முதலியன என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 9,33,82,400-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

கோரிக்கை எண். 29—பொதுப் பணிகள்—உதவி மானியங்களுக்கு வெட்டுத் தீர்மானங்கள் கொடுத்திருந்த திருவாளர்கள் கே.எம். சுப்பிரமணியம், கே. டி. கே. தங்கமணி, எச்.வி. ஹாண்டே, ஆகியவர்கள் பேரவையில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டனவாகக் கருதப் பட்டன.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து, திரு. வகாப் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :

“கோரிக்கை எண் 29. பொதுப் பணிகள்—உதவி மானியங்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 4,69,29,500-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”

நிதிக்கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் நிபந்தனைகள் இன்று அந்த அளவில் முடிவடைகின்றன. மீண்டும் பேரவை 13-3-1972-ஆம் நாள் திங்கட்கிழமையன்று காலை 9 மணியளவில் கூடும்.